

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

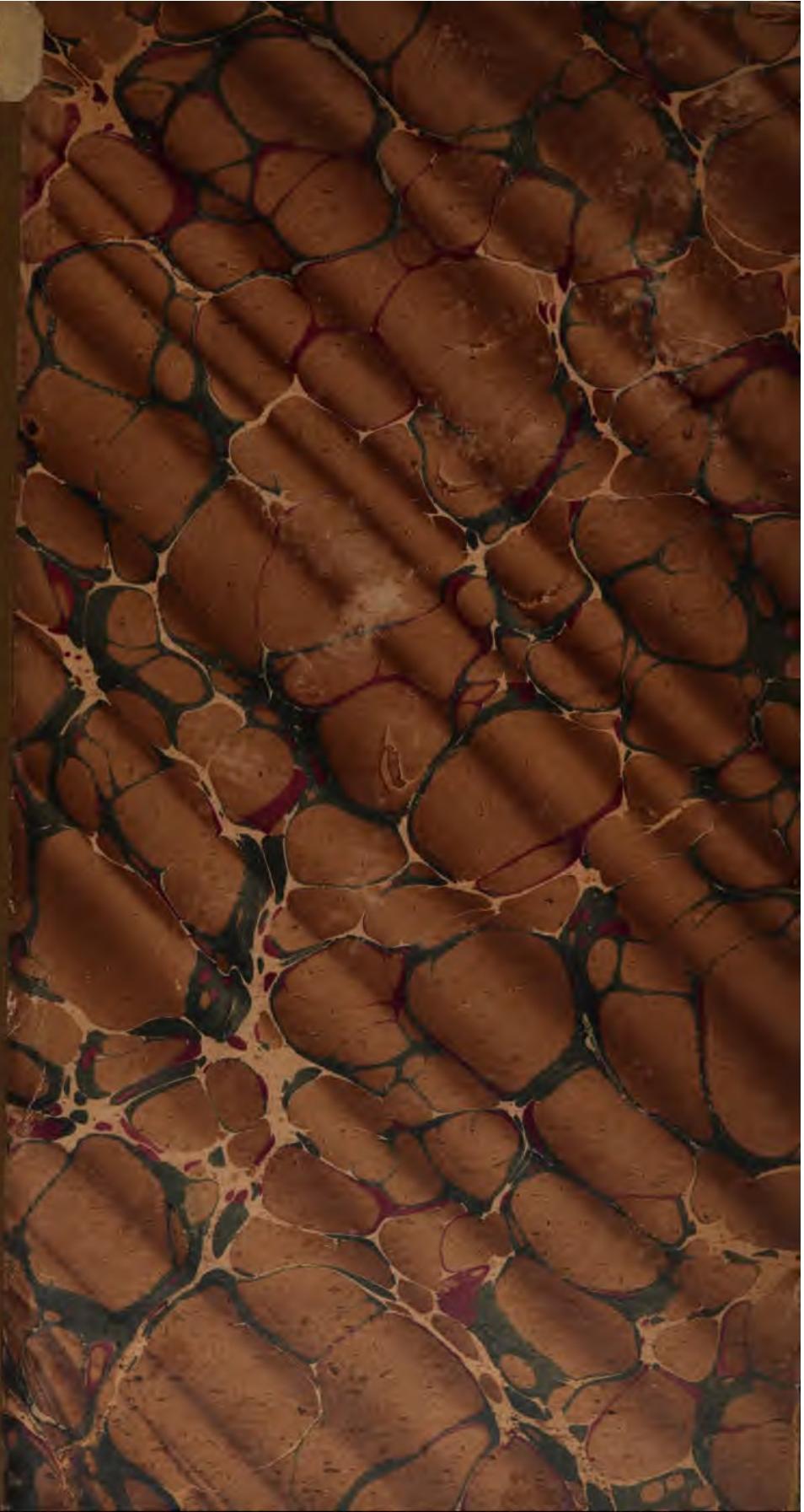
- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

Wenkebach - Quæstiones Dionææ. 1903

Q. 1903
1903

Gd 23.82

Harvard College
Library

By Exchange

bd 23 b

○

QUAESTIONES DIONEAE.

DISSERTATIO INAUGURALIS PHILOLOGICA

QUAM

CONSENSU ET AUCTORITATE
AMPLISSIMI PHILOSOPHORUM ORDINIS

IN

ALMA LITTERARUM UNIVERSITATE
FRIDERICA GUILELMA BEROLINENSI

AD SUMMOS IN PHILOSOPHIA HONORES RITE CAPESENDOS

DIE X M. IUNII A. MDCCCCIII

UNA CUM SENTENTIIS CONTROVERSIS PUBLICE DEFENDET

SCRIPTOR

ERNESTUS WENKEBACH

Saxo-Borussus.

ADVERSARII ERUNT

SIMION MANDRESCU, cand. phil.

GERHARDUS POSNER, adiunctus gymn. reform. Schoeneberg.

MAXIMILIANUS SCHULTZ, dr. phil.

1903.

TYPIS DESCRIPTIS M. SCHMERSOW (ZAHN ET BAENDEL)

KIRCHHAINII LUSATORUM

Gd 23.82

Harvard College

By E. C. A.

Class of 1881

C. C. 1881

Quaestiones Dioneae.

De Dionis Chrysostomi studiis rhetoriciis capita selecta
scripsit

Ernestus Wenkebach.

ADOLPHO KIRCHHOFFIO

IOANNI VAHLENO

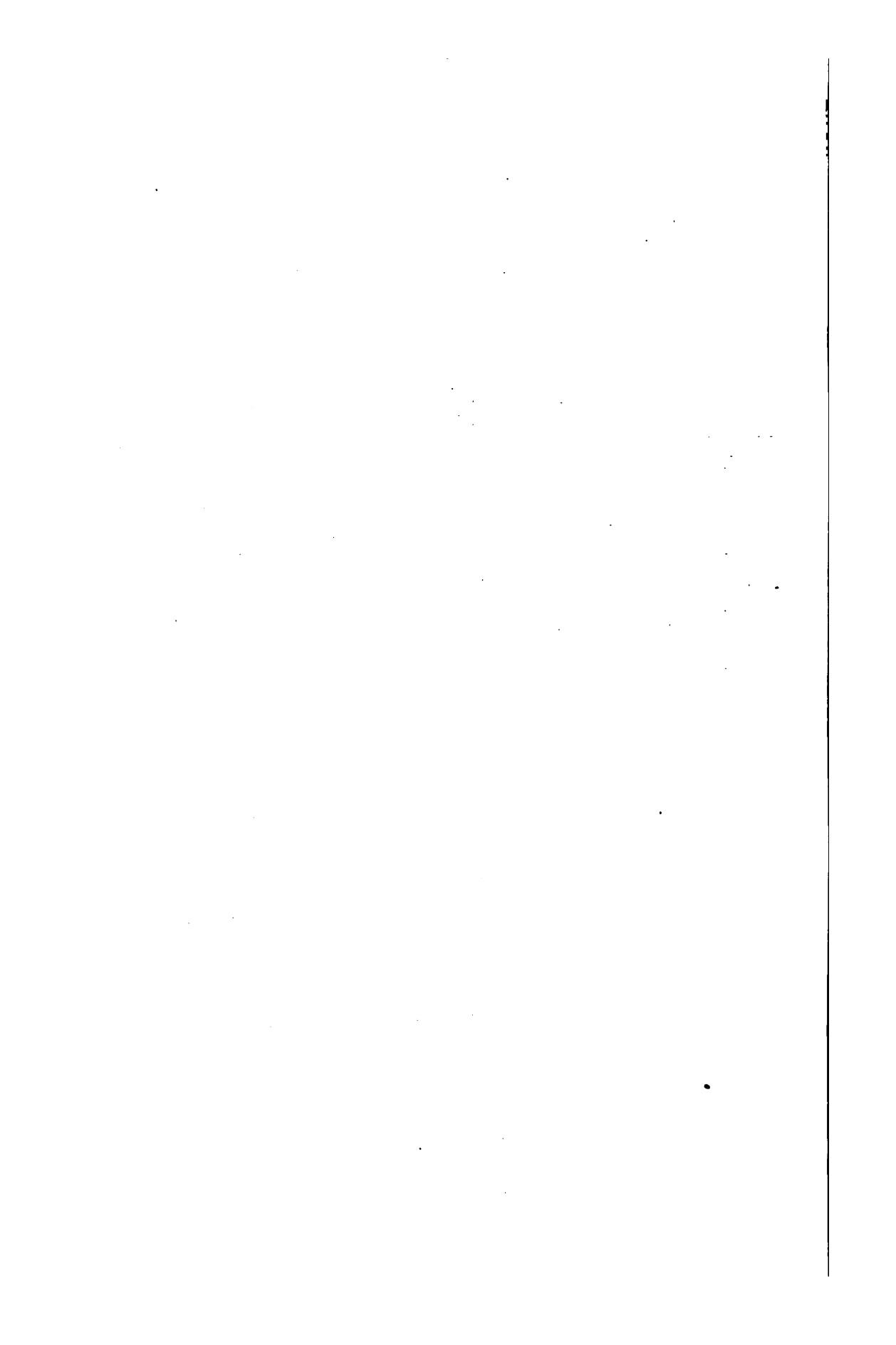
UDALRICO DE WILAMOWITZ-MOELLENDORFF

**PRAECEPTORIBUS DILECTISSIMIS
SACRUM.**

Argumentum.

Praefatio.

I. De eloquentiae Dioneae indole atque natura	p. 1
II. De periodorum structura	" 13
III. De hiatu	" 32
IV. De enthymematis.	" 38
V. De tractatione oratoria	" 44
VI. Dio quibus sententiis cum Aeschine, Lycurgo, Lysia, Isaeo conveniat.	" 49
VII. Oratio Rhodiaca cum Demosthenis Leptinea comparata	" 54
VIII. De ceteris Demosthenis lectitati vestigiis	" 78

Dio Prusaeus quem Chrysostomum vocant in numero erat scriptorum eius aetatis, qua cum ingeniorum fecunditas paulatim imminuta paene periisset, quo quisque in eruditione concilianda a melioribus auctoribus pendebat, eo maiore laude eum dignum haberent. Imitatorem se esse ipse Dio testis est. Cuius imitationis vestigia posteaquam cum alii homines docti tum E. Weber¹⁾, P. Hagen²⁾, I. Wegehaupt³⁾ e scriptis potissimum Cynicorum, Platonis, Xenophontis aperuerunt, hac commentatione mihi in animo est totum campum intentis oculis, id quod aiunt, contemplato, quia omnes lectionis meae fruges hic proferre nequeo, selectis capitibus accuratius disserere quid oratoribus Atticis, in quibus Demostheni praecipue, hic scriptor debere videatur, cum praesertim hanc quaestionem ea qua opus est diligentia quantum scio nemo adhuc pertractaverit. De Dionis sane studiis rhetoriceis quaecumque ad figuras et verborum et sententiarum attinent a Guil. Schmidio in libro qui est de Atticismo⁴⁾ tam subtili iudicio adhibito exposita sunt, ut eodem fere tempore qui Graecus Graeco sermone in permultarum tritissimarumque locutionum usu Dioneo cum Demosthene atque Aeschine comparato sese continuit D. Pylarinos⁵⁾ non multum inde perciperet fructus. Sed quoniam hoc quoque nomine opus Schmidianum incohatum magis quam absolutum est, equidem primum id egi ut quae Dionis ars oratoria

¹⁾ De Dione Chrys. Cynicorum sectatore, Leipz. Stud. X. 1887. p. 77—268.

²⁾ Quaestiones Dionaeae, diss. inaug. Kil. a. 1887.

³⁾ De Dione Chrys. Xenophontis sectatore, diss. Gotting. a. 1896.

⁴⁾ Der Atticismus in seinen Hauptvertretern von Dionysius von Halikarnass bis auf den zweiten Philostratus, Stuttgart 1887 sqq. vol. I p. 72—191.

⁵⁾ Παραβολὴ Διῶνος τοῦ Χρυσοστόμου πρὸς Πλάτωνα Ξενοφῶντα Ἀημοσθένη καὶ Διοχίνην, diss. phil. Erlang. a. 1887.

X

et cum ceteris oratoribus Atticis et cum eorum principe Demosthene praebet comparabilia, pleraque collecta propinerem; deinde animum induco quanta auctoritate in ipsarum rerum argumentis Dioni fuerit Demosthenes quam possum diligentissime inquirere. Cum enim apud hunc scriptorem memorias Demosthenicas subesse Io. Ia. Reiskius in editione, in observationibus schedisque A. Emperius paucis locis obiter strinxissent pluraque id genus a I. Geelio, copiosissimo et doctissimo orationum Dionearum interprete⁶⁾, essent adnotata atque hisce proximis annis, quibus imprimis Wilamowitzio auctore Dionem recolere coepimus, cum aliorum tum R. Hirzelii⁷⁾, A. Sonnyi⁸⁾, I. Wegehauptii (l. c. p. 36) animadversiones etiam ad Dionis studia Demosthenica perpendenda nonnihil utilitatis attulissent, operaे pretium esse mihi visum est omnia eius lectionis vestigia per scripta Dionea persequi. In qua re ne id quidem cuiquam molestum aut ingratum fore speraverim, quod hic illic exemplorum nube effusa nonnullae stili Dionei proprietates declarabuntur et si qua critici non recte temptasse mihi videntur huic scriptori vindicabuntur. Nam cum vita aerumnosa acervos exemplorum construere non sisset Reiskium, qui praesertim in adnotationibus conscribendis parum sibi constans id opus ingloriosum et inutile putasset, Emperius quominus tramitem, quem praecesserat Geelius quemque ipse iuvenis⁹⁾ ingressus erat, in commentario editioni suaе adiecto ad finem usque permetiretur præmatura morte impeditus est. Itaque Schmidii de sermone Dioneo quaestiones multis nominibus correctionibus et additamentis carere facile intelliges. A quo pro virili parte iactis fundamentis cum alii tum professor Kioviensis scite superstruxit multaque tunc nondum satis explorata propria Dionea maxima cum doctrina indagavit. Sed cum eo ipso iudice hic labor unius hominis vires superare videatur, copias meas licet exiguae et quae cum istis contendи nequeant foras emittere non iam cunctabor. Illud alterum accedit. Plurimis sane et gravissimis librariorum vitiis inquinata Dionis scripta,

⁶⁾ Dionis Chrys. *Ολυμπικός* Lugd. Bat. 1840.

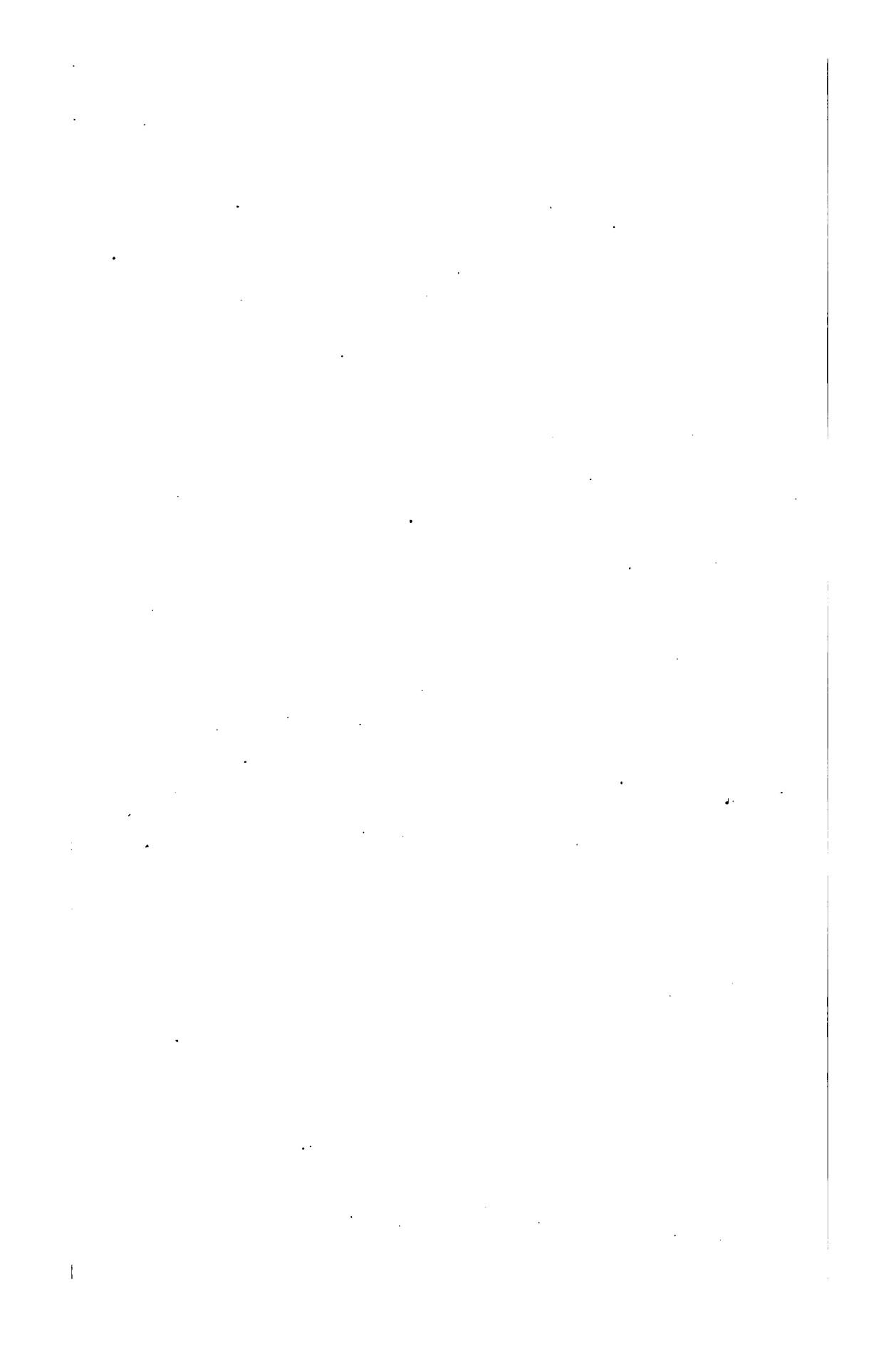
⁷⁾ Der Dialog, Leipz: 1896, II 96.

⁸⁾ Ad Dion. Chrys. Analecta in Commentationibus Universitatis Sti Vladimiri Kioviensis a. 1896.

⁹⁾ Observationes in Dion. Chrys., Lips. a. 1830.

XI

quippe quae quamvis dignissima quae ab omnibus legantur plerisque tamen in tenebris iaceant, eos quidem criticos deis propitiis latuerunt qui emendandi occasionem venantes artem criticam ludibrii aut hariolationis habent similem; sed vel magni critici non infreque ter sensu quodam sermonis freti, nulla moris Dionei accurata observatione nisi iudicarunt atque ad inutilia conamina emendandi adduci se passi sunt, quorum in sententiam ne pedibus eamus I. Vahleni nobis gravissima auctoritas exstitit.

I.

De eloquentiae Dionae indole atque natura.

Dionis Prusaensis indoles atque natura quod nunc tandem probius aestimari coepit est, cum aliorum hominum eruditorum opera tum maxime Ioannis Arnimii, viri nobilis, beneficio factum est, cui non solum novam editionem satis firmo diligenter excussorum codicium instrumento critico nixam praeclaraque emendatione exornatam, sed etiam librum de Dionis vita ac scriptis compositum debemus¹⁾; quod opus cum ille quidem conscriberet, hunc φιλόσοφον ἔγραψα tanto amore amplexus deque eo noviciorum criticorum malignitati obnoxio iudicio tam viriliter est oblocutus, ut in eius philosophandi ratione explicanda doctrinam an sagacitatem magis admireris forsitan nescias. Is enim vir doctus, licet sint quae maiore cum fiducia quam cautione interpretatus sit multoque plura de temporibus scriptorum definiendis quae est inopia certorum indiciorum in ipsis huius generis libris latentium non temere semper addubitetur, universe tamen Hirzelio, utpote qui Dionis effigiem litterariam quasi distortis quibusdam vultibus descriptsisset, longe probabilius quae inconstantiae multa et gravia haec scripta exhibent exempla declarare excusareque studuit.

Dio igitur, quem antea fortuna vel artis rhetoricae laus extulerat, cum a Domitiano relegatus oblata condicione ut eiusque se illi imperio subicere noluisset, in infimam plebem semet ipse demersit ac plus decem annos severissimis philosophiae cynicae praceptis addictus exsul vagari vel manibus victum quaerere solitus est. Quo exilio Dionem

¹⁾ H. v. Arnim, Leben und Werke des Dio von Prusa, mit einer Einleitung: Sophistik, Rhetorik, Philosophie in ihrem Kampf um die Jugenbildung. Berl. 1898.

sophistam permotum esse, ut inanitatem et ostentationem artificiorum suorum argutiarumque respueret, Arnimius (Dio v. Prusa p. 204 sq.) eadem ratione opinatus, quemadmodum hunc exstissee terminum quendam in lato Dionaeae scriptio[n]is campo iam antiquis criticis cognitum erat¹⁾, satis magnam partem ipsi eius cum plebe consuetudini cotidiana attribuit. Sed quanto diutius Cynicorum sectae sese applicuerat Dio, tanto longius eius philosophia ab illorum severissima doctrina recessisse ampliusque sententiis Platoni et Xenophonti subiectis lenita esse videtur. Omnino ut Atticismi Dionei vel ipse delectus verborum a Platone potissimum et Xenophonte pendet, ita stilus eius scriptorum Xenophontea *ἀργελέια* adeo insignitus est²⁾, ut si ex oratione XLVI, qua nullam satis firmis causis demonstrare possumus vetustiorem esse, conclusionem facere liceat, quod discrimen inter Dionis priora et posteriora scripta intercedere antiquitus critici intellexerunt in differentia Atticismi atque Asianismi qui dicitur positum esse nullo modo credibile fiat³⁾. Hanc autem tam tenuem tamque simplicem dicendi rationem sublatam videmus, ubi a diatribarum stilo vel a dialogis singulorum hominum docendorum causa institutis ad mores totarum civitatum corrigendos Dio progressus est, quo munere ut cum suo fructu fungeretur quodam modo ad grande illud genus orationum demonstrativarum sibi redeundum putabat. Ac profecto non frustra triginta fere annos cum rhetoribus in id certamen descenderat Dio, quamquam eam ob causam non est necesse Hirzelii sententiae assentiamur, quippe qui cum op. cit. II p. 98 universe ita iudicaret hunc auctorem in scribendo splendorem formae materiae bonitate multo pluris aestimasse, longissime a recta via aberravisse videatur. Immo plurima saltem eorum quae ad hunc usque diem scripta propagata sunt, si rationes Arnimianas secutus eris, huic iudicio refragari videbuntur. Nec vero Dionis vere sophisticas declamationes, quales sunt *κώνωπος* vel *ψιττακοῦ ἔπαινος*⁴⁾, compertashabemus, quarumtamen naturam forsitan ex orationibus

¹⁾ Synes. Dio p. 15 R, 38 P = vol. II p. 316, 14 ed. Arn.

²⁾ W. Schmid Att. I 78. 190. Hirzel Dialog II 107, 3. v. Ar nim Dio p. 141 sq.

³⁾ Hirzel l. c. II 87, 1.

⁴⁾ v. Ar nim Dio p. 154 sq.

LXXV et LXXVI possumus agnoscere. Et ne Troianae quidem ipse sermo stili sophistici proprietatibus ullo modo conspicuus est, ut vitem pravamque causam mera orationis forma exageratam atque exornatam cum ulla veri specie dicas. Ceterum equidem pervellem fieri potuisse ut haec oratio graviorum argumentorum vi quam quae inde a Casaubono docti attulerunt numero priorum operum Dioneorum adscriberetur. Sed eius temporum rationes numquam fortasse accurate exploratas habebimus. Vereor enim ne ad hanc quaestionem dirimendam non satisfaciat sophisticae declamationis argumentum, nedum quae de se ipse scriptor ibi pauca admodum testatur et ea subobscura¹⁾. In quibus id quidem quod sophista § 6 et § 14 sophistas conviciis insequitur, ex eodem Dione potest explicari, si quidem cum etiam post restitutionem Cynicorum more vestitus hominum mores corrighendi studiosissimus esse pergeret, ea re non est impeditus quominus non solum in rhetores sophistasque, verum etiam in ipsos Cynicos similiter invehetur atque eisdem qui infensus et inimicus erat Lucianus ipse quoque Hirzelio l. c. II 331, 4 Vahlenum secuto κίων ὁγηορικός videtur fuisse. Nec secus cum Demosthenes vehementissimis vocibus in collegarum suorum oratione ipse se poneret²⁾, tum praecipue ab Isocrate sophista sophistae scriptis impugnati sunt. Non multo efficacior ansa ad tempus definiendum haud scio an repetatur a mentione visae Olympiae his verbis obvia or. XI 45 εἰπον οὖν . . . ὡς αὐτὸς ἐραπώς εἴην ἐν Ὁλυμπίᾳ ἐν τῷ δπισθοδόμῳ τοῦ νεώ τῆς Ἡρας ὑπόμνημα τῆς ἀρπαγῆς ἐκείνης ἐν τῇ ξυλίνῃ κιβωτῷ τῇ ἀνατεθείσῃ ὑπὸ Κυψέλου πτλ., quibus qui ea comparaverit quae or. XII 20 de voto aliquando Iovi Olympio a se facto quo obstringeretur ut Olympiam veniret ludos Olympicos spectatum Dio pro conventu ad festos dies a. 105 p. Chr. n. celebrandos congregato narrat³⁾, ex his duobus locis ne praepropere conclusiones faciat valde cavebit. Neque enim quisquam propter solam arcam Cypseli a Dione Olympiae in Iunonis templo conspectam⁴⁾ orationem. Troianam nobi-

¹⁾ v. Arnim Dio p. 169.

²⁾ H. Weil ad or. in Mid. 189.

³⁾ v. Arnim Dio p. 405 sq., v. Wilamowitz, Reden u. Vorträge, Berl. 1901, p. 189.

⁴⁾ cf. P. Hagen l. c. p. 74.

lissima illa Olympica posteriorem esse credit, quoniam ex ineunte dialogo de pulchritudine (or. XXI) certe Domitiano imperatore¹⁾ a Dione profecto elucet iam tunc temporis illum quidem ad Olympiam aliquando venisse. Accedit quod quae in Olympica sic exstant § 20 εὐχῆς τίνος μηδοθεῖς παλαιᾶς δεῦρο ἀπετράπην πρὸς ὑμᾶς non opus est ad nescio quod Dionis iuvenis votum referre, quod si sophista Olympiae versatus esset pridem solvere potuit; sed potuit etiam fieri ut Dio a. 96 p. Chr. n. ex exilio domum reversus²⁾ ob eam ipsam restitutionem tum conceptum votum decem fere annis post εὐχὴν παλαιῶν bene significaret. Quae cum ita sint, patebit Hirzelii universae de Dionis sophisticis operibus sententiae non nimium fidei esse habendum. Sin autem Byzantini non philosophicis fere solis scriptis operam deditissent, de Dione sophista haud dubie rectius iudicium facturi eramus.

Iam vero ut Dionis studia rhetorica penitus inspiciantur, breviter de or. XVIII περὶ λόγου ἀσκήσεως dicendum mihi videtur. Quam veram epistulam utrum ad Romanum an alium barbarum³⁾ quamvis aetate maiorem atque ditissimum etiam tum ad rem publicam melius capessendam in studia rhetorica incumbentem illius quidem rogatu miserit Dio adulescens non facile disceptes. In hac igitur epistula quod ex numero oratorum Atticorum Demosthene ac Lysia magis ad imitandum proponuntur et commendantur Hyperides Aeschines Lycurgus (§ 11), Dio id ita praecepit, non quo huic querundam criticorum iudicio vel rhetorum, velut auct. περὶ ὕψος c. 34 p. 52, 11 Vahlen aut Ps. Plut. Moral. p. 849 d, ipse sese obstrictum teneret, sed quia potius illius nobilis tironis instituendi rationem voluit habere. At Demosthenis Lysiaeque exemplaria incomparabilia, sed quae nisi veteratibus aut doctissimis existimatoribus imitatione exprimi non possent, cum laudibus dissuasit. Quo autem iure praecepta institutionis oratoriae viro illi nobili data ipsi Dioni observata esse affimes, cum laudata eloquentia Xenophontea tum Isocratis demonstrativum genus dicendi plane neglectum testimonio esse possunt. Solum enim Xenophontem oratori in-

¹⁾ v. Arnim l. c. p. 298 sqq.

²⁾ v. Arnim l. c. p. 312.

³⁾ v. Arnim l. c. p. 140 sq.

stituendo satisfacere omniumque utilissimum esse, quippe cuius vel Anabaseos commentarii civitatis consiliique publici auctori optima exempla omnium orationum praebeant, Dio § 14—17 exponit. Ubi scriptor noster Arnimii correctione recepta haec reliquit (16) ἐμοὶ γοῦν κινεῖται η̄ διάνοια καὶ δνιοτε δακρύω μεταξὺ *(δια)* τοσούτων ἐτῶν τοῖς λόγοις ἐννυχάνων, Alcibiadi de vi orationis Socratae Plat. Symp. p. 215 d haec confessō: ἔγω γοῦν, ὡ̄ ἀνδρες, εἰ μὴ ἐμελλον κομιδῆ δόξειν μεθύειν, εἴπον ὁμόσας ἀν υμῖν, οὐα δὴ πάπονθα αὐτὸς ὑπὸ τῶν τούτων λόγων καὶ πάσχω ἔτι καὶ νυνί. ὅταν γὰρ ἀκούω, πολύ μοι μᾶλλον η̄ τῶν κορυφαντιώντων η̄ τε καρδία πηδῷ καὶ δάκρυα ἐκχέται ὑπὸ τῶν λόγων τῶν τούτων conten-datur¹⁾. Tanta igitur huic scriptori est auctoritate etiam in dicendi ratione Xenophon, ut tam in oratione XLVI paulo ante exilium Prusae habita²⁾ quam in multis et posterioribus contionibus Bithynicis ipsum illum quidem Atticum eloquentem te audire possis putare. Iam silentio a Dione praeterita epideixis Isocratea non plus miranda esse videtur quam quod novicii rhetores, quorum ex multitudine qui § 12 nominatim enumerantur Antipater Theodorus Plutio Conon excepto illo Theodoro Gadareo³⁾ albine atri fuerint nescimus, non utique digni habentur qui respuantur. Etenim ipse Dio quemadmodum a severissimis Atticismi existimatoribus eisdemque scriptoribus fastidiosissimis aliquantum distat, et ita quidem ut vel ad certamen cum rhetoribus prima Atticismi exorti aetate florentibus adhortari non dubitaret sperans illos quidem non tanto labore superatum iri, sic ab Isocratis ingenio et genere dicendi quam alienissimus esse pluribus doctis iure visus est⁴⁾. Quodsi vero Hirzelius l. c. II 87,3 Dionem Isocratis similiorem esse asseveravit, equidem rursus illi viro erudito vereor adstipulari. Namque quam rationem inter hos duos scriptores intercedere sibi videtur Hirzelius animadvertisse, eam l. c. II 96 in universo genere paedagogicae

¹⁾ Cuius lectitati dialogi Platonici praeter fabulam or. I 49 similiter atque a Platone p. 201 d inductam nulla mihi occurserunt fixa vestigia.

²⁾ v. Arnim l. c. p. 205 sqq.

³⁾ Vid. de eo testimonia antiqua a Lahnio et Vahleno ad lib. π. *vvovs* 3, 5 p. 6, 11 collecta.

⁴⁾ B. Keil Herm. XXIII 365 sq.

rhetorices positam ostendit, in qua quidem pro Isocratis oratione epideictica in Dioneis scriptis fere protrepticam inveniamus. Sic a Dione non modo or. XLII 2 et or. XXXII 10 hoc totum genus demonstrativum expressis verbis repudiatur reiciturque, verum etiam singula eiusmodi argumenta saepius in orationibus posterioris aetatis, veluti XII 21. XXXII 25. XXXIII 4. 44, quaestionibus ad philosphae partem moralem pertinentibus postponenda ducuntur. Quae restitutus auctor noster contionatus est, e civitatis perfectissimae studio quod his verbis or. XLIV 11 *καὶ δῆμον παιδείᾳ καὶ πόλεως ἡθος φιλόσοφον καὶ ἐπιεικές* designat pleraque promanarunt. Dei clementia ad mores civitatum corrigendos ut liberorum paedagogum (or. XXXII 51) se natum esse arbitratus, cuius muneric perfectam quandam formam animo comprehensam habet (or. LXXVIII 38), *παιδείᾳν καὶ λόγον* quasi medicinam quandam animae cupiditatum adhibere numquam desit (or. XXXII 16. 17. XXXIII 44 al.). Vel hinc Dio in angusto illo inter philosophiam et artem rhetorican confinio, in quo omnium temporum sophistae habitare consuerunt, per totam vitam versatus esse recte ab Arnimio negatur. Itaque eius scripta semiphilosopha si cuiquam veterum utique cum Xenophonte magis quam cum Isocrate de toto philosophiae habitu penitus insipienti universe comparari posse videntur. Accedit quod qui Dionem Xenophontis sectatorem esse luculenter demonstravit I. Wegehauptio l. c. p. 36 sqq. ne in elaboratis quidem de regno orationibus tot tantaque eius cum uno Isocrate similia invenire contigit, ut magna auctoritate illum quidem apud hunc scriptorem fuisse cum ulla probabilitate statuere liceat.

Omnibus autem adhuc a doctis allatis sententiis, quibus memoria Isocratea subesse possit videri, maioris momenti nobilissimum de Xerxe *δξυμώρως* dictum putaverim. Dio igitur posteaquam or. III 26 sqq. illud Socraticum *ταῦτα περὶ τῶν αὐτῶν* non e Plat. Gorg. 490 e, sed e Xenoph. Memor. IV 4,5 sqq. adscitum tractavit, ad orationis initium rediens, quo est Polus sophista de vita beata regis Persarum e Socrate quaerens ut apud Platonem (Gorg. 470 d e), ibid. § 29 sqq. eundem qui illam fecerat quaestionem id quoque interrogantem induxit, num quis potentior factus esset Persarum rege, utpote qui quae fieri non posse viderentur ut

fierent effecisset. Quem totum locum in editione Arnimiana
hoc modo constitutum legimus:

- 29 ὡς δὲ καὶ περὶ τούτων (scil. τῶν ἀρχόντων) δινόμιζε
30 Σωκράτης πειράσμοις εἰπεῖν. μετὰ γὰρ τὴν ἀπόκρισιν
τὴν περὶ τῆς εὐδαιμονίας ἐπύθετο τοῦ Σωκράτους ὁ ἐκεῖνος
τὸ δρώτημα δρωτήσας, Ὡ Σώκρατες, ἔφη, τοῦτο μὲν
ἐπίστασαι παντὸς μᾶλλον, ὅτι τῶν ὑπὸ τὸν ἥλιον ἀν-
θρώπων ἐκεῖνός ἐστιν ἴσχυρότατος καὶ μηδὲ τῶν θεῶν
αὐτῶν ἥττονα ἔχων δύναμιν, φέρε γε ἔνεστι καὶ τα ἀδύνατα
31 δοκοῦντα ποιῆσαι δυνατά, [εἰ βούλοιτο πεζεύεσθαι μὲν τὴν
Θάλατταν, πλεῖσθαι δὲ τὰ ὄρη, τοὺς δὲ ποταμοὺς ἐκλει-
πειν ὑπὸ ἀνθρώπων πινομένους]. Ἡ οὐκ ἀκήκοας ὅτι
Ξέρξης ὁ τῶν Περσῶν βασιλεὺς τὴν μὲν γῆν ἐποίησε Θά-
λατταν, διελὼν τὸ μέγιστον τῶν ὁρῶν καὶ διαστήσας ἀπὸ
τῆς ἡπείρου τὸν Ἀθω, διὰ δὲ τῆς θαλάττης τὸν πεζὸν
στρατὸν ἄγων ἥλαννεν ἐφ' ἀρματος;

Iam ad singula si accingimur interpretanda, plures nobis
exoriunter difficultates. Nam cum verba quae sunt codicibus
U B V consentientibus βούλοιτο μὲν ποιῆσαι πεζεύεσθαι Θάλατταν,
quamvis haec tertia oratio a codice M desit, iam in archetypo
harum duarum classium sic exarata exstitisse videantur,
quaeritur num quid lucri e tertia codicum classe afferatur.
Emperius enim a Parisini C lectione πεζεῦσαι μὲν Θάλατταν
profectus verba coniectura a se nata εἰ βούλοιτο πεζεύεσθαι
μὲν τὴν Θάλατταν in codice P e quo iste derivatus est¹⁾
tradita esse in additamentis vol. II p. 799 e Cobeti collatione
adnotavit, quae quo iure hic quoque neglegentiae arguatur ex
Arnimii adnotatione critica non liquet vel potius ibi non
diserte indicatur²⁾. Quia autem certo Wilamowitzio auctore
hic editor verba εἰ βούλοιτο πεζεύεσθαι μὲν τὴν Θάλατταν,
πλεῖσθαι δὲ τὰ ὄρη, τοὺς δὲ ποταμοὺς ἐκλείπειν ἵπο ἀνθρώπων
πινομένους in vincula coniecit, causas ea damnandi eo diligentius
explorare debemus atque examinare. In qua re nulla quidem
est dubitatio quin haec verba sicut in illis duabus codicium
classibus sunt exarata labem traxerint. Sed rationes Emperii
leniore medela ea sanantis forsitan non temere sunt qui sequi
malint quam haec omnia manui alienae attribuere. Neque

¹⁾ vid. ed. Arnim. Proleg. p. XXIV.

²⁾ cf. Proleg. p. VII.

enim ipsius Dionis duplicitis recensionis vestigia in hac oratione latere videntur. Contra lectionem Emperianam a quodam libro manu scripto sive confirmatam sive non confirmatam obiecerit quispiam si verba τῶν ὑπὸ τὸν ἡλιον ἀνθρώπων ἐκεῖνός εἰστιν ἴσχυρότατος καὶ μηδὲ τῶν θεῶν αὐτῶν ἡττονα ἔχων δύναμιν, φηγεστι καὶ τὰ ἀδύνατα δοκοῦντα ποιῆσαι δύνατά generaliter dicta essent, cum iis Dionem quae solius Xerxis sunt uno tenore sententiae exempli causa non bene coniuncturum fuisse, praesertim cum quae adnexa sunt verba εἰ βούλοιτο, in quibus a principio offendit Arminius ipse, non modo laxam redderent inconditamque structuram, sed ad Xerxem relata locum omnino non haberent, cuius in Graeciam factae expeditionis ratione habita potius ὅτι ἐβούλετο scribendum esset. At vero neque ἐκεῖνος pronomen alium quemquam nisi Persarum regem spectat, qui idem nonne beate viveret ineunte oratione ab eodem Polo plane quaesitum est, et verba εἰ βούλοιτο ad augendum certum factum non saepius a Xerxe expetitum et periclitatum non sine quodam consilio posita videntur et ea quidem in fine enuntiati relativi. Namque sic haec distinguida censeo: φηγεστι καὶ τὰ ἀδύνατα δοκοῦντα ποιῆσαι δύνατά εἰ βούλοιτο, πεζεύεσθαι μὲν τὴν Θάλασσαν, πλεύεσθαι δὲ τὰ ὅρη, τὸν δὲ ποταμὸνς ἐκλείπειν ὑπὸ ἀνθρώπων πινομένους, ita ut illa ἀδύνατα δοκοῦντα sententia tripartita appositionis loco nullo negotio addita explicentur vel ad explicandum praeparentur. Quae explicatio cum statim uberioris elata insequatur, illud quidem concedendum est si a libris manu scriptis abessent quae brevia atque concisa proxime antecesserunt, neminem ea desideraturum fuisse. Sed cum adsint, duabus potissimum causis prohibemur, ne ea Dioni abiudicemus. Primum quidem querentibus deceatne stilum Dionaeum ea dicendi amplitudo haec exempla quamvis non eiusdem plane farinae fortasse fidem facient:

- or. XXI 3 Ἐλλήνων δὲ οὐδεὶς (ἐνίμιζεν) ηὕτις, ἐκ τῶν τριάκοντα. ηὐκαὶ οἰσθα Κριτίων τὸν τῶν τριάκοντα, ὅτι κτλ.
or. XV 22 Τί δέ; δμαντὸν οὐκ ἀν σοι δοκῶ ἐλευθερῶσαι; Εἰ γε ἀργύριον ποθεν καταβάλοις τῷ δεσπότῃ. Οὐ τοῦτόν φημι τὸν τρόπον, ἀλλὰ ὅνπερ Κῦρος οὐ μόνον ἐσυντόν, ἀλλὰ καὶ Πέρσας ἄπαντας ηὔλευθέρωσε, τοσοῦτον δχλον, οὐτε ἀργύριον οὐδενὶ καταβαλὼν οὐτε ὑπὸ τοῦ δεσπότου ἀφεθεις. ηὐκαὶ οἰσθα ὅτι λυχνοποιὸς ην Κῦρος Ἀστυάγους,

καὶ ὅπότε γ' ἐνεδυμήθη καὶ ἔδοξεν αὐτῷ, ἐλεύθερος ἄμα
καὶ βασιλεὺς ἐγένετο τῆς Ἀσίας ἀπάσης¹⁾.

or. IV 62 τὸ δὲ ἐκ τῆς φύσεως (σημείου) αὐτῷ (τῷ βασιλεῖ)
δεῖ προσεῖναι πάντων μάλιστα. Καὶ τι τοῦτο ἐστιν, ἔφη
ὁ Ἀλεξανδρος; “Ο καὶ τῶν μελιττῶν, η δ' ὁς (ὁ Αιωγένης),
τῷ βασιλεῖ πρόσεστιν. η οὐκ ἀκήκοας ὅτι ἐστὶ βασιλεὺς
δὲ ταῖς μελιτταῖς φύσει γιγνόμενος, οὐκ ἐκ γένους τοῦτο
ἔχων, ὥσπερ ὑμεῖς φατε, ἀφ' Ἡρακλέους ὄντες;

Deinde si causam investigaveris, qua causa permotus
interpolator verba ut spuria seiuncta πεζεύεσθαι μὲν τὴν
Θάλατταν, κτλ. de suo adscriptissime statuatur, nullo alio con-
silio id factum esse intelliges quam quod eruditionis specimine
edito orationem voluit illuminare et eo quidem ex eodem cum
ipso Dione fonte petito. Quamvis enim rarissima lectionis
Isocrateae vestigia a doctis adhuc agnita sint et omnino
possint satis certe agnosci, de Xerxe tamen quae Dio § 31
enarravit ad Isocr. paneg 89 δις (scil. Ξέρξης) εἰς τοσοῦτον
ἡλθεν ὑπερηφανίας, ὥστε μικρὸν μὲν ἡγησάμενος ἐργον εἶναι τὴν
Ἑλλάδα κειρώσασθαι, βουληθεὶς δὲ τοιοῦτον μνημεῖον καταλιπεῖν
ο μη τῆς ἀνθρωπίνης φύσεώς ἐστιν, οὐ πρότερον ἐπούσατο πρὸν
ἔξενδος καὶ συνηνάγκασεν ὃ πάντες θρυλοῦσιν, ὥστε τῷ στρατοπέδῳ
πλεῦσαι μὲν διὰ τῆς ἡπείρου, πεζεῦσαι δὲ διὰ τῆς Θαλάττης,
τὸν μὲν Ἑλλήσποντον ζεύξας, τὸν δὲ Αἴθω διορύξας tam prope
accedunt, vix ut quisquam illius quidem dictum Dionis anime
obversatum esse neget. An quod hoc dictum attribuitur Polo,
quippe qui apud Platонem nihil eiusmodi proferat, inde non
eam conclusionem facias qua Geilius, Hirzelius, alii usi
Dionem hoc loco suum esse contenderunt, sed potius eum
de auctore etiam vetustiore pendere malis hariolarī? Namque
a Georgia hoc δξνμώρως dictum de Xerxe inventum esse non
multo ante E. Scheelium, De Gorgianae disciplinae vestigiis
(diss. Rostoch. 1890) p. 35 docuit P. Wendlandus Herm. XXV

¹⁾ Ubi vocem λυγνοπούς Arnimio suspectam iam a R. Hercherio
Hermæ vol. VII (1873) p. 242 in λυγνορόρος correctam invenimus. Nam
etiamsi erat qui cum Hyperboli meminisset infimo loco nati et qui opibus
lucernis fabricandis fraudulenter quaesitis Athenienses paene eo adduxisset
ut expeditionibus incertissimi eventus implicarentur (cf. Aristoph. Eq.
1308—1315, Pac. 681—692 al.), hic illud nomen ferri posse existimaret,
tamen mihi quidem conjectura Hercheriana a Nicolao Damasc. 66 stabilita
valde arridet. Cf. A. Sonny Ad Dion. Chrys. Anal. p. 191.

(1890) p. 185. At enim praeterquam quod opinionem falli Ed. Nordeni¹⁾ ex imitatione posteriorum sophistarum, quibus si tanti est Themistius π. ἀρετῆς 34 (mus. Rhen. vol. XXVII p. 451 adn. 1) adiungatur, etiam tum antiquorum sophistarum libros viguisse conicentis iam Wilamowitzius Herm. XXXV (1900) p. 9,1 animadvertisit, Dio hoc modo locutus or. LIV 4 ἀλλὰ δὴ τῶν μὲν θαυμαζούμενων ἐκείνων σοφιστῶν ἐκλειστασιν οἱ λόγοι καὶ οὐδὲν ἡ τὰ δύναμata μόνον ἔστιν· οἱ δὲ τοῦ Σωκράτους πτλ. eos se ipse testis est non iam cognitos habuisse²⁾. Iam vero eo quem in manibus habemus loco praeparandi causa praemissa verba πεζεύεσθαι μὲν τὴν θάλατταν, πλεῖσθαι δὲ τὰ ὄρη, quae Isocrateorum simillima sunt, iis quae inse- quuntur ita hic scriptor declaravit, ut ordine inverso postremis verbis πλεῖσθαι δὲ τὰ ὄρη ea vellet respondere quae de perfonso Atho dixit, verbis autem πεζεύεσθαι μὲν τὴν θάλατταν quae de ponte navibus iunctis in Hellesponto facto eadem qua Aesch. Pers. 69 et Herodot. VIII 103 sqq. significatione usus exadversum poneret. At ne quae restant quidem verba τοὺς δὲ ποταμοὺς ἐκλείπειν ὑπὸ ἀνθρώπων πινομένους explicatione parentia, quamquam ex Herodoti (VII 58. 196) descriptionibus accuratiora poterant afferri³⁾, ei si qui attenderit, qualia sibi concesserint vel diligentiores scriptores⁴⁾, propter hanc incuriam dicendi vix damnanda videbuntur. Item multo insignius neglegentiae exemplum or. XXV 4 invenies, ubi quod Themistoclis ac Periclis nominibus nominatis illico τὸν μὲν verbis illatis orationem imperfectam agnoscamus, non librarii peccavere, sed Dio ipse culpandus est. Praeterea totius tertiae orationis stilus mirum in modum amplificandi et exaggerandi studio notatus est⁵⁾, id quod ad nostrum locum probe aestimandum non parvi momenti putaverim. Quae si probabiliter disputata sunt, ea verba quae uncis seclusa dedit Arnimius a vera Dionis manu profecta esse fortasse credibile fit.

¹⁾ Die antike Kunstprosa, Leipz. 1898, I 385 sq.

²⁾ Cf. I. Wegehaupt l. l. p. 31.

³⁾ Dio generaliter locutus est ut Herodotus VII 21 κοῖον δὲ πινόμενόν μις ὕδωρ οὐκ ἐπέλιπε πλὴν τῶν μεγάλων ποταμῶν; cf. v. Holzinger ad Lycophr. Alex. 1424 sq. comment. p. 374.

⁴⁾ conf. I. Vahlen ad Aristot. de art. poet. comment. p. 182 sq.

⁵⁾ v. Arnim Dio p. 431 sqq.

A puerō procul dubio ut Demosthenis Ctesiphontea ita Isocratis panegyricus Dioni erat perfamiliaris. Constat enim has duas praeципue orationes aetate Dionea in scholis rhetoricae explicari numquam desitas esse. Sed etsi ab hac una omnium nobilissima Isocratis oratione et veterum et posteriorum scriptorum nonnulla stili artificia et propria initium ceperunt, hic quidem loci mentio non fiet nisi unius proprietatis loquendi, quae praesertim vel doctissimos homines male habuerit. Nam nisi Xenophontis (memor. I 2,59) auctoritatem Dio secutus est, eum statuere non dubitaverim Isocratis elocutioni acceptam rettulisse formulam dicendi ἄλλως τε omissa καὶ particula, de qua editores variis temporibus varie iudicarunt. Reiskius posteaquam initio ubique καὶ voculam esse addendam censuit, errorem fassus, ut e notulis I 516 et II 56 a docta uxore integris editis elucet, hanc Dionei stili propriam consuetudinem familiarius cognitam non iam attemptare conatus est; deinde Geilio praegresso, qui criticus Batavus (Dion. Chrys. Ολυμπ. p. 109 sq.) paucis exemplis enotatis Godofredi Hermanni sententiam correxit continuavitque, nusquam sese passus est Emperius hoc nomine in errorem rapi. Sed hisce annis ne inconsiderantiae Arnimii non ubique eum usum fermentis nimium fidei habeatur, omnia ex priore quae sola tum prodierat parte eius editionis a Vahleno Herm. XXX (1895) p. 31 sqq. collecta exempla prohibebunt. Quibus de altero tomo haec adicere liceat:

or. XLI 9 νόσημα ἐκ πολλοῦ συμπεφυκός οὐδὲ δάμιον ἀπαλλάξαι τοῦ σώματος, ἄλλως τε εἰ τις ἔθελοι ἀναδύνως ἵσσθαι —

or. LXI 2 καὶ οὐδέποτε φασιν ἀγαπᾶσθαι κατ' ἀξίαν ἐπὸ τῶν ἐρωμένων, ἄλλως τε ὅταν ὡσὶ κρείττους τοσοῦτον καὶ συνόντες μετ' ἔξονσίας —

or. LXV 8 φασὶ πολλοὶ τὴν τύχην ἄκριτον εἶναι καὶ πονηροῖς ἀνθρώποις προσμένειν, τῶν χρηστῶν δὲ ἀμελεῖν, ὅταν ὁρῶσι τοὺς ἡξιωμένους τῶν παρ' ἐκείνης ἀγαθῶν βαρεῖς ὅντας καὶ δυσχρήσιους καὶ ἀγεννεῖς,

quo quidem loco Arethae codices UB ἄλλως τε ὅταν exarata tradunt.

Seorsum ea affero quae istas particulæ initio sententiae habent:

or. XL 25 ὅτι γάρ με οὐκ ἐνοχλήσετε . . . ἐπίσταμαι σαφῶς.

(ἄλλως τε οὐκ ἀσχολούμενος δγώ νομίζω συμφέρειν ύμῖν
οὐδὲ τοῦτον ἀποδημεῖν τὸν τρόπον ·)

or. XXIII 9 ὅπως δὲ χρὴ δαιμόνιον τι πονηρὸν ἡγεῖσθαι καὶ
ἀδίκον καὶ ἀνόητον οὐκ ἔχω εἰπεῖν. ἄλλως τε οὐ πρός
ὑμῶν τῶν φιλοσόφων δεῖτιν, εἴπερ θεῖον τὸ δαιμόνιον
ἡγεῖσθε, τοιοῦτον ὑπολαμβάνειν —

or. XI 139 ταῦτα δὲ οὐκ ἐκός ἦν πρᾶξαι φυγάδας . . . , ἀλλ᾽
ἀγαπᾶν, εἴ τις αὐτοὺς εἴᾳ κατοικεῖν · ἄλλως τε μετὰ ποίας
ἀφορμῆς ἀφικομένους χρημάτων ἢ στρατιᾶς διὰ μέσων τῶν
πολεμίων φεύγοντας . . . ;

Prorsus differunt verba or. XXXI 79 (I 242,21) iam a Vahleno
allata. Superioribus in unam notionem coaliuisse videbantur
verba ἄλλως τε καὶ, in quibus καὶ voculam omissam sermonis
vulgaris fuisse non mihi est verisimile. Ceterum in vitae
cotidianaे documentis hanc formulam vix frequentatam ex-
spectabimus. Paucissima tamen mihi nota sunt exempla formae
ἄλλως τε καὶ: Aegypt. Urkunden aus dem Kgl. Mus. zu Berlin
II 530₁₆, 36 (I s. p. Chr.). Omittitur copula in epistula quadam
apologetica Pap. Par. 63 coll. 8 et 9¹⁾ διὰ τὸ περιπεσόντα
οὐκ εὐτυχοῦσι καιροῖς ἐξ ἀπάντων ἀποσφαλῆναι ἄλλως τε δὴ
τῆς πατρικῆς οἰκίας. Sed apud Novi Testamenti scriptores
atque in dissertationibus Epicteteis nil id genus inveni. Dionis
autem quam familiaris fuerit hic dicendi modus ἄλλως τε vel
inde intelligitur, quod haec duo tantummodo καὶ particulae
positae certa exempla or. XXIX 10 (II 288,19) et or. XL
15 (II 50,7) praebet, sexies decies ea omissa a communi usu
descivit. Quod quo auctore instituerit quaerenti imprimis
apud Isocratem se mihi obtulerunt exempla. Nam ut mittamus
hac ratione elata verba IV 66 δοκεῖ δέ μοι καὶ περὶ τῶν
πρὸς τοὺς βαρβάρους τῇ πόλει πεπραγμένων προσήκειν εἰπεῖν,
ἄλλως τ' ἐπειδὴ καὶ τὸν λόγον κατεστησάμην περὶ τῆς ἡγεμονίας
τῆς ἐπ' ἐκείνους, quibus plura cum aliorum tum Platonis Xenon-
phantisque comparari possint, ita ut E. Havetum²⁾ forsitan
mirere hanc consuetudinem in suspicionem vocasse, talia
praecipue quae hic recenseantur digna sunt, qualia II 50
ταῦτα δὲ διῆλθον ἡγούμενος σὲ δεῖν, . . . μηδὲ τοὺς εὐ φρο-

¹⁾ Notices et extraits des manuscrits XVIII 2 p. 369 sqq. = G.
A. Deissmann Bibelstudien, Marburg 1895, p. 211 sq.

²⁾ Le discours d'Isocrate sur lui-même, Paris. 1862. p. 201.

νοῦντας τῶν ἀνθρώπων ταῖς ἥδοναῖς κρίνειν, ἄλλ' ἐπὶ τῶν πράξεων τῶν χρησίμων. αὐτοὺς δοκιμάζειν, ἄλλως τὸ ἐπειδὴ περὶ μὲν τῶν γυμνασίων τῶν τῆς ψυχῆς ἀμφισβητοῦσιν οἱ περὶ τὴν φιλοσοφίαν ὄντες uno librorum consensu tradita inveniuntur. Quamquam concedendum studio hiatus evitandi Dionem non commotum esse ut καὶ particulam omitteret, tamen e rhetorum officina haec consuetudo videtur deprompta esse.

II.

De periodorum structura.

De Dionis sermone hoc capite minutias colligere pergamus, sed quae cum periodorum structuram magnam partem attingant, non inutiliter videri possint adnecti; quam stili proprietatem haud ita magna cum diligentia — pace Schmidii hoc dixerim — docti adhuc tractaverunt¹⁾). Totum autem argumentum, quod praesertim ab huius disputationis rationibus alienum sit, nec volui nec potui amplecti, quamquam si quis solummodo ἀνακολούθως elata enuntiata per omnia scripta Dionea sicuti par est ad indagandum sibi proposuerit, eum nonnihil utilitatis esse nacturum Sonnyi eruditio pluribus et insignioribus eius generis exemplis passim in Analectis declaratis ostendit. Sed equidem ut haec aliis relinquam satis habeo cum de ellipsis usu quae a Schmidio collecta sunt numeris complere tum propria quaedam quae Dionem cum oratoribus Atticis mihi contendenti ultiro in hac via de structura periodorum comparabilia se obviam dabant hic una proponere.

Demosthenis temporibus in quovis orationum genere λέξις κατεστραμμένη requirebatur²⁾; Dio non solum iis adnumerandus est scriptoribus qui Xenophontis ἀρετέων dicendi studerent, sed etiam eius aetatis est qua verborum comprehensiones in singula commatia dissolvi atque distrahi coeptae sunt. Sed quod Favorinus, Aelianus, Philostratus, alii ratione ac consilio facere consuerunt³⁾, idem negligentiae in Dionis operibus attribuendum videtur Schmidio (Atticism. I p. 190).

¹⁾ Vid. etiam Sonnyi censuram Anal. p. 138.

²⁾ v. Wilamowitz Herm. XXXV p. 35 sqq.

³⁾ Norden Ant. Kunstreprosa I 492 sq.

Etsi concedendum est ut non unaquaeque parataxis pro λέξει σιρομένη accipi debet, ita non semper hypotaxis in *κατεστραμμένη* positam esse¹⁾, tamen quantum scriptor noster iam iuvenis sententias coordinatis verborum continuationem relaxare studuerit ex oratiunculis LXXV et LXXVI intelligimus²⁾. Quae duae declamationes omnibus sophistarum lenociniis³⁾ exornatae una cum or. III tanto parisoseos studio luxuriantur, ut cum tricola insuper homoeoteleutorum vi aucta (e. c. LXXV 6, 9) tum isocola totidem quot praecesserant syllabarum (e. c. LXXV 2, 8) exhibeant. Consentaneum est Dionem quemadmodum isocoliae universe parcissimus est eadem ratione ab isorhythmica compositione prorsus abhorre⁴⁾. Ac ne eae quidem orationes, in quibus plus minusve severe vocalium concursionibus vitandis operam dat, clausulis quas dicunt Asianis delectantur⁵⁾. Qua stili sophistici proprietate quomodo prae Dionis genuinis orationibus ei falso adscripta Corinthiaca insignita sit Nordenus (Ant. Kunstprosa I 424 sqq.) luculenter ostendit. Sed idem vir doctus quam recte op. cit. I 376 quae de Alexandrinorum rhetoribus et philosophis or. XXXII 68 (coll. § 10, § 20 sqq.) Dio scripsit ad Asianorum vel noviciorum rhetorum numeros referenda putaverit propterea nescio quod hic idem scriptor quamvis non semel vehementissime in orationum demonstrativarum auctores sua aetate florentes invectus neque alibi idem vituperare solet et de Alexandrina pronuntiandi consuetudine testimonia mihi quidem plane ignota sunt.

Ex duobus stili generibus ab optimo quoque auctore, velut a Platone⁶⁾, commixtis quae antiqui rhetores praecepta repetierunt⁷⁾ hic illic etiam Dioni observata esse paucis declarare liceat exemplis. Sic igitur more Herodoteo in descriptionibus et narrationibus brevia admmodum commata iuxta ponuntur or. I 53 sqq., IV 12 sqq., XXXII 44. 63. XLIII

¹⁾ Kaibel Stil und Text der πολ. Αθην. des Aristot. p. 64 sqq. Volkmann, Rhet. p. 507 sqq.

²⁾ v. Arnim Dio p. 157.

³⁾ Norden Prooem. Gryphiswald. a. 1897.

⁴⁾ v. Wilamowitz l. l. p. 32 sqq.

⁵⁾ v. Wilamowitz l. l. p. 37.

⁶⁾ Kaibel l. l. p. 69.

⁷⁾ Kaibel l. l. p. 67. Schmid Attic. II 299 sq. Volkmann l. l. p. 511.

4. XXXV 20, quem postremum locum a § 22 longa series participiorum adnexorum ut or. VII 134. 141, XII 28. 78 excipit¹⁾). Iam ex orationibus Borysthenitica et Euboica, in quibus quicumque Dionem cognoverunt ἀφέλειαν sententiarum optime cum dicendi ἀφέλειᾳ coniunctam esse norunt, clarius etiam appareat quo pacto et pars descriptiva et deliberativa vel philosophica suo quaeque stilo notata sit. Omnino de periodorum structura artem Dioneam vix ulla melius ratione senties quam si orationis septimae duas partes inter se comparaveris²⁾.

Parataxis pro hypotaxi unum est e propriis sermonis popularis, cuius e papyris exempla enotarunt docti, velut Dieterich Fleckeis. Jahrb. f. Phil. Suppl. XVI p. 826, Schmid Attic. III 326, v. Wilamowitz Gött. gel. Nachr. 1900 I.

Missis sescentis locis quibus Dio verba οἴματι, φασί, εἰ οὖδ' ὅτι, similia³⁾ orationi interposuit haec affero: or. VII 70 (I 202,28) δοκῶ μὲν, εἴπεν, οὐ μακρὰν ἔστιν, ubi vel δοκῶ verbum eodem quo οἴματι significatu sermonem vulgarem indicat, or. IV 18 (I 59,6) τόδε δέ μοι εἴπε, σὺ ἐκεῖνος εἰ κτλ. Non dissimiliter verbi εἰδέναι formae cum sententia non structae inveniuntur or. XVIII 17 (II 255,28), or. XLVII 8 (II 82,23), 19 (85,28). Singulariter dicta or. XXXIII 48 ἀλλὰ Ἀθηνόδωρος . . . , ἀριστερᾷ εἴπερ ἔγνω . . . προίκρινεν ἀν κτλ.; itaque Arnius verbum οἴσθε malit abesse; at merum illud ἀριστερᾷ absque οἴσθε nullo modo sententia condicionali interposita segregari potest. Sed de veterum Atticorum quoque sermone cotidiano quamvis rara eiusmodi vestigia supersunt⁴⁾. Pronomen demonstrativum pro relativo adhibetur or. XLVIII 9 (II 90,22) ἐν πάσαις ταῖς πόλεσιν ἔστι χρήματα δημόσια, καὶ ταῦτα ἔχουσιν ἔνοι κτλ. or. LXXIV 3 (II 193,21). cf. XXXII 65 XXXV 22 sq. XXXIV 5. Talis parataxis qualis est or. XXXVIII 5 (II 30,32) χαρίσασθε μοι καὶ ὑπομείνατε plura cum optimo quoque auctore⁵⁾ exempla sunt Dioni quam quisquam ab eo

¹⁾ De hac Dionis senescentis stili proprietate vid. v. Arnius Dio p. 459.

²⁾ Schmid p. 178. Norden l. c. I 297.

³⁾ Schmid Att. IV 546.

⁴⁾ Vahlen Comment. ad Aristot. Poet. p. 272. Kaibel ad Soph. Electr. v. 1171 p. 253 sq.

⁵⁾ Vahlen Comment. ad Aristot. Poet. p. 197 sqq.

ut linguae Graecae scriptore exspectet. Item or. IV 27 εἴπερ ἀληθῆς ὁ τῆς Ὀλυμπιάδος λόγος καὶ γέγονας ἐκ τοῦ Λιός. Εἰ Cynicorum diatribis originem traxit dissecta periodus or. LXXIV 20 τῷ μὲν ἐκ γυναικός τι συνέβη δεινόν· οὗτος δὴ πέφραγεν κτλ. et ibid. 21 (II 199,18). Talia tam apud Horatium quam apud Philonem sermonum Bioneorum indolem prae se ferunt. Imitationis autem Demosthenicae¹⁾ suspicio mihi exorta est his locis: or. XXXVIII 41 λέγειν τις δεινός ἐστι παρ' ὑμῖν· κακείνους ἀφελήσει. πλούσιός τις παρ' δεινούς ἐστι· χρονῆσει καὶ παρ' ὑμῖν, 40 (II 40,23), 42 (41,8). Usum oratorum praecipue secutus etiam haec struxisse videtur or. VI 3 τὴν δὲ αὐτὸν πόλιν ἐν τῷ χθανατῷ κείσθαι καὶ πρὸς μεσημέριαν. σημεῖον δέ· τοὺς γὰρ ἀπὸ τοῦ Σοννίου καταίροντας κτλ., or. LXIX 9 (II 177,11), or. XV 30 (II 240,22); or. XXXVI 6 (II 2,18). Eademque ratione or. XI 78 οὐδὲ γὰρ τῆς γῆς ἐπεκράτειν οἱ Ἀχαιοὶ ἀλλ' ἡ μόνον τοῦ στρατοπέδου. τεκμήριον δέ· οὐ γὰρ ἀν ποτε Τρώιλος ἔξω τοῦ τείχους ἐγνυμέναζετο et or. XXIX 5 τεκμήριον δὲ τῆς ὑπερβολῆς· οὐ γὰρ ἐν ἰδιώταις ἔξεταζόμενος διέφερεν. Quamobrem equidem Arniūm or. XXXII 70 (I 287,24) primae codicum classis testimonium iniuria sprevisse arbitror. Cum enim Dio verbis σημεῖον δέ vel τεκμήριον δέ antecedentibus semper enuntiatum per γάρ particulam illatum addere consuisset, et hoc loco Emperius Arethae libros quam cod. M sequi maluit meritiissimo. Oratores Attici hoc more loquendi variant²⁾.

Orationis conformatioinem, cuius exemplum ita legitur or. LXXII 3 ὃ δὲ ἔτι τούτον παραδοξότερον· ἐνθα γὰρ ἐνίστη μέλεπονσιν ἀνθρώπους, τοὺς μὲν κτλ., Batavi critici ex oratoribus Atticis expulerunt. Nec tamen eius desunt firmissima exempla³⁾. Necnon or. XI 76 πεποίηκεν ὑστερον Ἀπόλλωνα καὶ Ποσειδῶνα τοὺς ποταμοὺς διφείντας ἐπ' αὐτὸν καὶ ἀφανίσαντας· ὃ πάντων πιθανώτατόν ἐστι, κατακλυσθῆναι τὰ Θεμέλια τοῦ τείχους — or. XX 9· ὃ δὲ πάντων σφραγότατόν ἐστιν· οἱ γὰρ τῶν γραμμάτων διδάσκαλοι κτλ. Sed Dioni fere magis

¹⁾ cf. de cor. 117. 198. 274. H. Sauppe ad Olynth. III 18.

²⁾ F. A. Wolf ad Demosth. Leptin. p. 225, Ph. Buttmann Demosth. Midian. ³⁾ p. 10, Frohberger-Gebauer ad Lys. XIII 20.

³⁾ Buttmann Dem. Mid. p. 9. Kvičala Symb. philol. Bonn. p. 657 sqq. Rehdantz ad Lycurg. 56 p. 141 sqq. Frohberger ad Lys. XXXII 24 et append. p 169.

placuit appositionis loco ea toti enuntiationi praemittere, sive adiecta sive non est adiecta γάρ particula. Cf. Schmid p. 146. Absque particula or. VI 11 (I 86,6) τὸ δὲ πάντων ἀτοπώτατον, or. III 18 (I 36,28), VI 38 (I 90,28), X 10 (I 109,28), XII 71 (I 175,12), XXXII 42 (I 279,4); cum particula or. VI 45 (I 92,15) τὸ δὲ πάντων ἀτοπώτατον, οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι . . ., οἱ δὲ τύχαινοι κτλ., III 107 (I 51,21), XIII 35 (I 188,29), LXVI 18 (II 166,3). In verbis magna admodum licentia impeditis or. XXII 3 (II 272,13) τὸ δὲ δὴ χεφάλαιον, καὶ πολλάκις πολλοῖς παρέπιπτε, περὶ τε εἰρήνης καὶ πολέμου, ὃ νῦν τυγχάνει ζητούμενον nihil tamen esse videtur cur cum Geilio παραπίπτον scribatur, vel ob eam causam quia eiusmodi additamenta non bimembri oratione efferti solent ita, ut adiectivo vel substantivo alterum tamquam par adiungatur. Id quidem concedendum nequaquam magis usitatum esse quod traditur. Imprimis locutio τὸ (δὲ) μέγιστον frequentatur Dioni: or. III 73 (I 45,21) τὸ δὲ μέγιστον, ὅρᾶς τὸν ἥλιον, πόσῳ μὲν κτλ. vel. or. XXXIV 29 (I 324,9) τὸ δὲ μέγιστον, διὰ μὲν τὸ βέλτιστον . . . οὐ, λοιπὸν δὲ διὰ δόξας . . . πρέπειον καὶ λέγοντιν. Cf. or. XXXIX 1 (II 43,24), XL 22 (II 52,11), XLVIII 4 (II 88,29); ad singula verba pertinet or. XXXII 41 (I 278,29) et or. XIV 15 (II 230,15). nec secus αὐτὸ τοῦτο or. XX 23 (II 265, 12)¹⁾. Quae nostrae loquendi rationi convenientior est structura δὲ δὲ μέγιστόν ἔστι, τοῦτ' ἔστιν, ὅτι a scriptis Dioneis abest. At non desunt talia: φὸ δὲ μόνῳ τῆς εὐδαιμονίας ἀπολειπόμεθα, τοῦτό ἔστιν, ὅτι μὴ πάντες ὁμονοίας αἰσθανόμεθα or. XXXVIII 11 (II 32,26), ibid. 13 (p. 33,5), 46 (p. 42, 7), or. III 38 (I 40,8). Cf. e. c. Dem. XVIII 119. Tritissimae sunt hoc modo structae sententiae or. IV 56 οὐτός ἔστιν ἀνήρ, ὃν σὺ ἀγνοεῖς, or. XXXVIII 11. 27. Graece subiectum et nomen praedicati genere grammatico congruunt. Neque praeparandi causa infinitivo praemissum neutrum τοῦτο temptandum or. I 41 Ξένιος δὲ (ἐπονομάζεται Ζεύς), ὅτι καὶ τοῦτο ἀρχὴ φιλίας, μηδὲ τῶν ξένων ἀμελεῖν κτλ. cf. or. XXXI 32 (I 228,12). Aliter generis congruentia tollitur or. VI 25 μετάδυσιν τοῦ πυρός, ὡς ἀρχὴν τοῦτο καὶ ἀφορμὴν κτλ., or. XL 2 (II 62, 5). Cum iis quae scribit or. XIII 8 οὐ πάντως

¹⁾ Cf. Frohberger ad Lys. XXX 35.

ἡ φυγὴ βλαβερόν αὐτ or. VII 125 ἡπερ δοκεῖ τοῖς πολλοῖς αὐτῇ τε (ἡ πενία) εἶναι φευκτὸν καὶ κακόν, κτλ. fortasse Platonico exemplo elata verba or. VII 9 ἔστι πενία χρῆμα τῷ δύτῳ ἵερὸν καὶ ἄστιλον, ibid. 103 (p. 208,18), or. XII 64 (II 173, 10) comparari possunt. Ceteroquin in hoc generis neutrius usu¹⁾ multus est Dio: I 26 (I 5,15), III 69 (I 45,11), 70 (45,13), 101 (50,26), IV 15 (I 58,22), XI 124 (I 147,12), VII 1 (I 189,21), XXXII 94 (I 294,27), XXXIII 16 (I 302,5), XXXVIII 10 (II 32,13), XL 27 (II 53,22), XLIX 2 (II 94,1), XXI 6 (II 267,24). Quicumque vel primis labris grammaticam attigerunt, utriusque linguae antiquae hanc generis congruentiam propriam esse sciunt:

or. XXXIV 29 ταῦτην ἐπιμέλειαν εἶναι νομίζοντες, ἀν δήματα συμφορῶσι —

or. XXXV 9 οὗτος μὲν οὖν ἴως οὐ μέγας κίνδυνος, εἰ τις κτλ. or III 102 ἡγώ μὲν γὰρ οὐδὲ εὐτυχίαν διείνην νενόμιμα, ἢ μηδένα ἔχει τὸν συνηδόμενον, ubi prioris classis libri εἰ praebent.

Cf. or. IV 30 (I 61,5), XXXI 110 (I 251,15), 127 (256,22), XXXV 6 (I 333,4), 18 (336,26), XXX 39 (II 304, 23). Apud vetustiores Atticos, veluti Lysiam²⁾, haec assimilatio sine ulla exceptione reperitur.

Porro or. XXXII 89 μὴ γὰρ τοῦτο μόνον ἡγεῖσθε ἄλωσιν εἶναι πόλεως, ἀν τινες τὸ τεῖχος καταβαλόντες ἀποσφάττωσι τοὺς ἀνθρώπους παρ' οἷς δ' ἀν ἡ πάντων ἀμέλεια τῶν καλῶν, ἐνὸς δὲ πράγματος ἀγενοῦς ἔρως, . . . τοῦτ' ἔστιν αἰσχρὰ πόλεως καὶ ἐπονείδιστος ἄλωσις. Scriptor cum pronomen neutrius generis feminino (*ταῦτην, αὕτη*) praetulerit, tum maxime verbis τοῦτο ἄλωσιν εἶναι, ἀν τινες ἀποσφάττωσι et παρ' οἷς δ' ἀν ἡ πάντων ἀμέλεια τῶν καλῶν καὶ (οἱ)³⁾ πρὸς μόνον τοῦτο ἀποβλέπωσι inter se oppositis notabile variatae orationis exemplum praebet. Namque extrema verba τοῦτ' ἔστιν αἰσχρὰ πόλεως καὶ ἐπονείδιστος ἄλωσις valde relaxata iunctura ad enuntiatum relativum structa sunt, quasi pro παρ' οἷς δ' κτλ. ut in priore antithesis parte ἀν δὲ παρά τισι κτλ. dixisset. Inter exempla fuit Demosth. XXI 159 οὐδὲ τὴν φιλοτιμίαν

¹⁾ Frohberger ad Lys. XIX 5 et app. p. 188 sq.

²⁾ Frohberger ad XXV 13 et app. p. 246

³⁾ de qua ellipsi conf. Frohberger ad Lys. XXXII 27 et app. p. 170.

ἐκ τούτων κρίνειν, εἴ τις οἰκοδομεῖ λαμπρῶς . . . , ἀλλ' ὃς δν
ἐν τούτοις λαμπρὸς καὶ φιλότιμος ἦ, ὃν ἄπασι μέτεστι τοῖς
πολλοῖς ὑμῶν. Audiendo quidem pronomine demonstrativo
explicari possunt

or. XXI 7 προντέθησαν μεγάλαι [καὶ] τιμαὶ καὶ χρήματα ἀπειρα
τὸ πλῆθος, ὅστις αὐτὸν γυναικα ποιήσειν.

or. X 6 ἀρα οὖν οὐ μέγα κέρδος, ὅτῳ δὲ συμβῆ ἀπαλλαγὴ ναι
κακοῦ ἀνδρός;

sed nescio an locis quoque modo descriptis Dio eadem vi
qua verba δάν τις pronomen ὅστις (ἄν) praeditum esse voluerit
aeque ac sine dubio his insequentibus locis:

or. XXVII 7 οὔτε τῶν τοιούτων λόγων ἀκούσιν ἐθέλουσιν ὡς
τὸ πολύ, ὅτῳ δὲ μὴ λυπηρὸν τι ἔννενεχθῆ, in quibus
Geelius verba ὅτῳ δὲ temere in ὅταν mutatum iit,

or. LV 3 ἀλλὰ τοῦτο γε οἷμα πολλοῖς εἶναι σαφές, ὅστις ἔμ-
πειδος ἀμφοτέν τοῦ ἀνδροῦ, ὅτι κτλ. Nam codicis H
lectio εἴ τις manum interpolatricem pree se fert. Eadem ratione
critici a Dobreeo dubito an peccaverint in verbis [Lys.] XX
31 τοὺς δὲ ἀλλοὺς προθυμοτέρους ποιήσετε, κατ' ἀξίαν χαριζό-
μενοι, ὃς ἀν τι (Frohberger, codd. τις) ὑμᾶς εὐ ποιῇ pro pro-
nomine relativo ὅταν scribentes. Cf. Frohberger ad Lys. XIV
5 et app. p. 141. De plurali logice in δάν τις et ὅστις la-
tente vid. e. c. Lys. XXXI 3, Xen. Hell. VII 1,14. Elmsley
ad Eur. Med. 220. Weil ad Dem. XX 17. Kaibel ad Aristot.
πολ. Άθην. 63,3 (Stil u. Text p. 254).

or. LXXX 1 παράδοξον ἥγεισθε καὶ οὐδαμῶς σωφρονοῦντος
ἀνδρός, ὅστις ἀπάντων ἀποστάς, περὶ ἀ οἱ πολλοὶ σπου-
δάζοντι, . . . περίεισιν.

or. VII 130 ιώς οὖν οὐδὲ ἐκεῖνο μεμπτέσον, ὅστις . . . λέγειν
ἀρξάμενος . . . πολλαπλάσιον λόγον ἀνάλωσεν tertiae co-
dicum classis testimonio stabilita recte ἐκεῖνο pro reliquorum
scriptura ἐκείνῳ servantis.

or. II 53 ὡς καὶ τοῦτο ἴκανὸν σημεῖον ἀρετῆς ἢ κακίας, οἵτινες
ἀν ἐγκρατῶς τὰς εἰτυχίας ἢ τούναντίον μετ' ὑθρεως φέρωσιν.
or. X 7 σον δὲ ιώς οἵτις μικρὸν ἀδίκημα εἶναι, ὃς ἀνθρώπον
ποιεῖ πονηρόν.

Kaibeliο τὸ ἀνθρώπον ποιεῖν conicienti ob eam causam non
accessisse videtur Arnimius quia pro ἀδίκημα εἶναι verbum
ἀδίκην scriptum exspectavit. Evidem Sonnyo (Anal. p. 227)
assentior, cui omnia sana esse persuasum est, nisi quod Dionis

mori accuratius observato aut id quod iam professor Kioviensis suspicatus est pro ὅς potius ὅστις aut ὅς <ἄν> ἀνθρωπον ποιη· πονηρόν magis convenire crediderim¹⁾.

Deinde oratorum Atticorum vestigiis Dio insistit εἰκότως adverbio epicritice postposito or. XXXI 146 οὐθενὸς ἡττου ἥδεσθε ἐπὶ τῷ πλήθει τῶν ἀνδριάντων, εἰκότως οὐ γὰρ μόνον κόσμον φέρει τὸ τοιοῦτον, κτλ. Similiter or. XVII 21 (II 250,9), liberius εἰκός or. XXVIII 4 (II 292,26)²⁾.

Tum or. XL 20 ἀν συμβῆ τι πταῖσμα (πολλὰ δέ, ὡς ἐν ἀνθρώποις, τὰ γηγόμενα) χαιροντας κτλ. paene ad verbum e Dem. VIII 41 imitatione expressa sunt. Conf. etiam [Dem.] X 13; de sententia de cor. 308. Quomodo Dio locutus est or. XXXVIII 41 (II 40,28) καὶ τὰς φιλοτιμίας (δεῖ γὰρ καὶ τούτων πόλει) διπλασίας τίθεσθε, eadem ratione ex. gr. Dem. XVIII 236 parenthesis adhibitam invenies. Item XLVI 12 (II 79,19), XXXI 9 (I 221,16), XXXII 8 (I 269,6) XXXIV 39 (I 327,3).

Aliud genus παρεμβολῆς huic oratori cum veteribus Atticis commune videmus or. XXXIV 43 πρὸς μὲν οὖν τούτους, λέγω δὲ Μαλλάτας, εἰ τι πεποιήκασιν ἀγνωμόνως, ὡστερ πεποιήκασι, τὴν δογῆν καταβαλόντες καὶ τὴν τιμωρίαν, . . . περὶ τοῦ πράγματος διαχριθῆτε. Itaque ubi eodd. B M haec exhibent or. XLIII 7 διὰ τοῦτο δυσκόλως ἔμε φέρει τις ἐπιδημοῦντα, καὶ γὰρ εἰ πλείονς ἡσαν, ὡστερ εἰσίν, οὐδεὶς ἔμοι φέρει μᾶλλον quod probante Emperio Geelius p. 381 ex Arethae codice U ἤπερ recipiendum ratus Meermanniani lectionem ὡσπερ nihil esse asseverat, prona interpolatoris suspicio illum quidem effugit. Utroque enim loco Dio enuntiato per ὡσπερ particulam inducto si qua condicionali forma incerta posuit ea statim reddit certiora. Ceterum hoc quoque loco efficitur, quae est Sonnyi recta sententia, ut cod. Parisinus B non ex U fluxerit. Dicendi autem consuetudo εἰ — ὡσπερ ut oratoribus Atticis ita Ciceroni perfamiliaris³⁾.

¹⁾ Cf. K. W. Krüger Gr. Spr. 51,13,11. Quod genus dicendi vetustioris praecipue Attidos proprium cum aliis tum Classenus ad Thuc. II 44,1 illustravit.

²⁾ Cf. Pylarinos l. l. p. 69. Rehdantz Lyurg. p. 138 sq., Gebauer Lys. p. 502.

³⁾ Vid. Rehdantz-Blass Ind. Dem. I p. 25 v. παρεμβολή, Gebauer Lys. p. 321 sq., Vahlen Ind. lect. Berol. 1899 p. 17 sqq.

Deinde cum iis quae sic exstant or. XXXII 45 μὴ γάρ τοῦτό *(με)* οἰστε λέγειν ὡς οὐ χρὶ καὶ τὰ τοιαῦτα γίγνεσθαι ἐν ταῖς πόλεσι· χρὶ γάρ τοις καὶ ἀναγκαῖον εστι κτλ. eandem structuram Demosthenes XXII 51 = XXIV 162 habet. Aut quomodo or. LI 4 καὶ οὐχὶ τοῦτό φημι, ὡς οὐχὶ καὶ πεποίηκε πολλὰ καὶ μεγάλα· πεποίηκε γάρ ἀλλ’ ὅτι κτλ., ita Dem. XXI 28 μὴ δὴ τοῦτο λέγειν αὐτὸν ἔστε, ὅτι καὶ δίκαιος δίδωσιν ὁ νόμος μοι καὶ γραφὴν ὑβρωσις· δίδωσι γάρ· ἀλλ’ ὡς κτλ., quorum utroque loco etiam occupationis usus notatu dignus est.

Iam vero ellipsis usum licet non tanta quanta apud Aristotelem aliosque peripateticos licentia, certe multo maiore quam quis paucis admodum a Schmidio p. 178 collectis exemplis credit per omnia Dionis scripta patere mihi exploratum est.

Non modo or. XI 135 καὶ σημεῖα γε ἔστω ἀλλα τε τῆς ἀφίξεως καὶ νόμος ἀπ’ αὐτοῦ καλούμενος, οὐκ ἀν εἰ πεπλανημένος καὶ πρὸς ὀλίγον ἀφίκετο, verum etiam ibid. 132 οἱ τε Ἀργεῖοι καταλαβόντες τὸ πρᾶγμα καὶ τὸν Αἴγισθον βασιλέα ἀποδεῖσαντες, οὐκ ἀν εἰ μετὰ τοσαντης δόξης καὶ δυνάμεως ἀφικόμενον τὸν Ἀγαμέμνονα ἀπέκτεινε, κρατήσαντα τῆς Ἀσίας ε particípio praes. vel aor. praecedente eiusdem verbi imperfectum vel aoristi indicativum ad apodosin enuntiationis condicionalis necesse est mente suppleamus, qua eadem ratione nonnumquam et in dialogorum scriptoribus et in oratoribus (e. c. Dem. XXIII 118).

Ad poetas tragicos imperfectam sententiam εἰ δὲ οὖν Schmidius p. 150 rettulit. Dioni vero haec structura μάλιστα μὲν . . ., εἰ δὲ οὖν quam adamata fuisse Sonnyo (Anal. p. 200) monente iam Wyttbachius ostendit, qui doctus Batavus or. XXXI 120 (I 254,13) emendationem Pflugianam praeoccupaverat. Praeter hunc locum etiam XI 71 (I 133,31), XXXIV 17 (I 320,23), XLV 8 (II 73,20), XVIII 6 (II 252,19). Paulo aliter or. XLVII 1 τοις μὲν γάρ οὐδὲ ἀλλως ἤμεν ἵκανοι πρὸς τὸ τοιοῦτον, ἀλλὰ τύχῃ τινὶ τὸ πλῆθος καὶ ταῖς πόλεις πάστας ἐξηπατήσαμεν· εἰ δὲ οὖν, ἀλλὰ νῦν κτλ. cf. Plat. Apol. 34d.

In simili genere verba εἴπερ ἄρα frequentantur: XXXI 70 (I 240,15), 75 (241,33), 135 (258,12), 151 (262,26), II 28 (I 22,5), VII 131 (I 214,18), XVIII 18 (II 256,8); καν ἄρα i. e. καὶ ἐὰν ἄρα XXXII 7 (I 268,31). Ex Arnimii conjectura or. LXXX 5 (II 223,26) eadem nata verba quamvis a sententia non aliena non utique necessaria esse videntur. Nam

ibi quae leguntur: *τοιγαροῦν ὥσπερ ἐν μεσημβρίᾳ λάμποντος ἡλίου δῆδας ταῖς καὶ δαλοὺς ἀράμενοι, τὸ μὲν θεῖον φῶς ἐάσαντες, καπνῷ δὲ ἐπόμενοι κᾶν μικρὸν αἴθυγμα δεικνύντι πνρός voculae καὶ (vernacule auch nur) usui restringenti documento esse possunt, et ita quidem ut sententia a commento Reiskiano quod est *παμμιχόν* non multum distent¹⁾. Particulae ἄν²⁾ participio adiectae plena sunt omnia³⁾. Dionem inter et v-*

tustioris Atthidos scriptores communio est ἄν particulae geminatae, ita tamen ut ne Aristoteli quidem Vahleno (Comment ad poet. p. 256) adstipulatus eum loquendi morem abiudicem, id quod vel Kaibelius fecit:

or. XXXIV 51 *τὰ αἵτια τῆς ἀπεχθείας κἄν αἰσχυνθῆναι μοι δοξεῖ τις ἀν ιδών*

vel or. LXXIV 24 ἀλλὰ τάχ' ἀν ὁργῆς η φιλοτιμίας καταλαβοίσης οὐκ ἀν ἐπιγνοίης κτλ.

Aliter or. XLIV 6 (II 68,20), VII 124 (I 213,11), XXXIII 47 (I 310,22,27). Schmid Att. IV 619. Atque καὶ particulae loco quem in manibus habemus is quem volumus usus huic scriptori familiarissimus:

or. XXX 14 (II 298,14) εἰ δὲ καὶ σμικρὸν παύσαντο κατεπάθων —

or. XXIX 10 (II 288,15) χαλεπὸν μὲν οὖν καὶ τοῦ ἔλαχιστον ἔργον ἐπ' ἄκρον ἐλθεῖν.

Cf. XLVIII 4 (II 89,1), VII 51 (I 199,20), IX 4 (I 103,24), XXXII 69 (I 287,23). Trita sunt: *πρὶν η καὶ λόγῳ φῆσαι* or. LV 16 (II 118,22), or. XXXVIII 49 (II 42,30) vel *χαλεπὸν γὰρ καὶ μίαν* (*τέχνην*) *ἄκριβῶς ἐργάσασθαι* or. LXXI 5 (II 182,13). Sed cum καὶ etiam XXXI 21 (I 224,31), XXXII 71 (I 288,5), XIV 12 (II 229,23) absit, dubitandum est quam recte Reiskius Dioni praesertim sic scribentis or. VI 38 (I 91,7) οὐδὲ ὅποι τραπόμενος δυνήσεται ζῆσαι μίαν ἡμέραν ἀρόβως, ubi unus nec tamen audiendus testis κἄν μίαν exhibet, loco

¹⁾ Kaibel ad Soph. El. v. 1481 p. 298.

²⁾ Namque καὶ ἄν frequentius in libris Dioneis per crasin exarata invenies: XXXI 93 (I 246,21), XXXIII 18 (I 302,22), XXXIV 51 (I 330,15), XLVII 11 (II 83,18), LXXVII 4 (II 208,1), LXXVIII 18 (II 212,14), XXIX 7 (II 287,22).

³⁾ Non huc pertinent or. XVI 11 (II 244,7) *τὸ γὰρ αἴτο ἔτερος λαβὼν ἄν ισχυρότερος ὁρδίων οὔσει*, quia nihil restat dubitationis quin ab Atticis alienam structuram (Kuehner Gramm. II 1° p. 209) fut. ind. cum ἄν ut alii Atticistae (W. Schmid Att. II 60, IV 90) sic Dio quoque interdum sibi concesserit. A. Sonny Anal. p. 178.

geminō omnibus libris invitī or. XLVI 12 (II 79,24) ὅστις
ἐν τοιαύτῃ πόλει ζῆν αἰρήσεται μίαν ἡμέραν eam voculam ob-
truserit. Omnino saepenumero novicii in Graecis et Latinis
aliquid desiderari arbitrati tales particulās inferciendo pecca-
mus, quod vitium cum aliis notavit F. A. Wolfius Dem. Lept.
p. 286. Eadem ratione qua loco modo laudato καὶ particulām
hic illic ἔτι critici de suo addere pergunt. Sic Dio loco iam
a Vahleno adscito (ind. lect. Berol. 1895 p. 8) de Alexandro
eloquitur or. IV 49 οὐδὲ γὰρ ζῆν ἐθούλετο, εἰ μὴ βασιλεὺς εἴη
τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ασίας. Cf. or. XXXVIII 7 (II 31,24),
Dem. XX 82. Ac ne Rhodiacaē quidem locus aliquis tem-
poris notionē ab Arnimio nuper, olim a Reiskio iure locuplet-
tatus mihi videtur, sed Emperio haec sic e codicib⁹ descri-
benti § 141 τοῦτο φασι τὴν ἀρχὴν λαβεῖν ἀπὸ τῶν συντετῷμ-
μένων (scil. ἀνδριαντῶν) καὶ οὐδὲ ἐφεστάτων ἐπὶ ταῖς βάσεσι
equidem assentiri malim. Conf. or. VII 121 καὶ νῦν ἐπὶ¹⁾
μέσης τῆς ἀρχαίας ἀγορᾶς ἐν τοῦτο ἄγαλμα ἐστηκεν ἐν τοῖς
ἔρειποις, XXXII 78 (I 290,7), XIV 24 (II 232,12), XIX 3
(II 258,5), LIV 4 (II 114,21)¹⁾. Sed rem levidensem et quae
non ad structuram enuntiatorum verbo finito carentium attineat
nolumus amplius persequi.

Constanti usu ellipsis agnoscitur in verbis εἰ δὲ μή²⁾. Si iis verbum cum negatione praegreditur, utrumque necesse est repeti, ita ut εἰ δὲ μή pro εἰ δὲ posita videantur, i. e. quod si secus esset, sin minus pro alioquin, aliter, aut. Legimus or. XI 100 (I 141,1) ἀ οὐδέποτ’ ἀν’ ἐποίησεν Ἀχιλλεὺς μή ἀπό-
πληκτος ὥν· εἰ δὲ μή, πάντως ἀν’ αὐτὸν ἐκάλιτος Φοῖνιξ, item
66 (p. 132,14), XIII 30 (I 187,14), VII 21 (I 193,25),
XLIII 3 (II 63,23), XVI 6 (II 242,26). Quem usum vete-
state rigidum (Heracl. Eph. fr. 121 Diels) aetate Dionea eodem
modo quo Hippocratis et Aristophanis temporibus sermonis
cotidiani fuisse vel inscriptiones docent: Lebas-Waddington
As. min. 1651 μή ἀδικεῖν . . ., εἰ δὲ μή, κτλ. vel 1289 fin. μη
ἐξέστω δὲ ἀνοίγειν μηθενὶ (τοὺς τάφους) . . ., εἰ δὲ μή, κύριοι

¹⁾ At crebrius καὶ νῦν ἔτι: VII 121 (II 212,12), XXI 10. 11, XXV
3, XXXII 93, XXXIII 48, XXXVI 9, XLVII 11, LXXII 15.

²⁾ II 6 (I 17,16), IV 104 (I 73,9), XI 24 (I 122,5), XXXIX 6 (II
45,12), 7 (45,21), XLII 2 (II 61,25), XLIII 2 (II 63,13), XLVII 20 (II
86,5), XLVIII 14 (II 92,20), XLIX 1 (II 93,20), XV 18 (II 237,16), XVI
10 (II 244,2), XX 26 (II 266,10), XXIII 1 (II 273,14) al.

δοκεῖ τις ἀν ιδών
vel or. LXXIV 24 ἀλλὰ τάχ' ε
βοι σης οὐκ ἀν ἐπιγνοίς κ.
Aliter or. XLIV 6 (II 68,20),
47 (I 310,22,27). Schmid Att. I
loco quem in manibus habemus
scriptori familiarissimus:
or. XXX 14 (II 298,14) εἰ δὲ καὶ σ
or. XXIX 10 (II 288,15) χαλεπ
εργον ἐπ' ἄκρον ἐλθεῖν.

Cf. XLVIII 4 (II 89,1), VII 51 (XXXII 69 (I 287,23). Trita suor. LV 16 (II 118,22), or. XXXV πὸν γὰρ καὶ μίαν (τέκχνην) ἀκριβῶ. (II 182,13). Sed cum καὶ etiam XV 71 (I 288,5), XIV 12 (II 229,23) a recte Reiskius Dioni praeſertim sic οὐδὲ ὅποι τραπόμενος δυνήσεται ubi unus nec tamen audiendus test.

¹⁾ Kaibel ad Soph. El. v. 1481 p. 2.

²⁾ Namque *xai* *av* frequentius in lib
invenies: XXXI 93 (I 246,21), XXXIII
330,15), XLVII 11 (II 88,18), LXXVII 4
212,14), XXIX 7 (II 287,22).

³⁾ Non *huc* pertinent or. XVI 11 (λαβὼν ἀρ τοχερότερος ἐρδίως οἶσε, quia nisi Atticis alienam structuram (Kuehner Gramm) ἦρ ut alii Atticistae (W. Schmid Att. II 60 terdum sibi concesserit. A. Sonny Anal. p.

ἢν ⟨ἢ⟩ δυνατόν cum Emperio Arnimioque obtrudamus. Cf. Antiph. V 32, Lys. XXIV 4, Plat. rep. II 370 e. legg. II 665 d. Idque proprium esse Dionei sermonis pluribus ostendit exemplis A. Sonny Anal. p. 193, quibus unum addo or. II 26 (I 21,25) ὅπόταν καιρός ab Arnimio rursus addito ḥ, quod or. XLIV 10 (II 69,26) in eadem loquendi formula codices praebent. Differunt sane verba or. XXXIV 23 (I 322,17) βαφεὺς δὲ ἢ σκυτοτόμος ἢ τέκτων δάν, οὐδὲν προσήκει ταῦτα ὀνειδίζειν, ubi ἢ τέκτων ἐὰν ⟨ἢ⟩ sufficere Herwerdeno auctore nunc idem editor (vol. II p. 339) affirmat. Iam Casauboni haec correctio Emperio comprobata et in textum recepta erat.

Nec secus in plurimis codicibus or. VII 114 (I 210,26) αὐτὸν τινος ἔριθος ἢ μῆτρη ἢ τρυγήτρια ἐξελθοῦσα ποτε ἢ μισθοῦ τινθένσῃ κτλ. scripta exstant. Nam lectio cod. P αὖτις τινος ἔριθος ἢ μῆτρη ἢ τρυγήτρια interpolationem videtur redolere.

A Seldeno rationi grammaticae satisfactum est addendo or. LXVI 9 (II 163,9), a Iacobisio or. XV 24 (II 239,1), ubi ante Emperium iam Geelius coniunctivi formam post κεκτημένος inseri maluit, a L. Dindorfio ibid. 30 (p. 240,28) ὃς ἀντιμετρος ⟨ἢ⟩ κυνῶν eodem modo quo hic scriptor 31 (p. 241,1) ἡς ἀντὶ ἢ πρὸς ἀρετὴν καλῶς γεγονώς reliquit.

Optimo cuique Attico usitata est ellipsis verbi εἰμί adiectivo ἐτοιμος praegresso or. XLVII 19 (II 86,2) et or. XII 33 (I 173,9), etiamsi saepius positum reperies, ut XLIII 6 (II 64,28); LII 17 (II 109,13), XLI 3 (II 58,20). Cum metica licentia in paraphrasi Dio Philoctetem de se haec inducit dicentem or. LIX fin. τελαιμῶνές τε * ἀνάπλεοι καὶ ἄλλα τινεῖσα τῆς νόσου· αὐτότοις τε οὐχ ἡδὺς ἔνγγεινέσθαι, ὅταν ἡ πορητή προσπέσῃ. Platonis praecipue exemplum¹⁾ sequitur in aliis qualia or. VII 126 (I 213,20) τινες αὐτῶν πρέπονται τις αἴραβετες τοῖς μη κάκιστα βιωσομένοις καὶ τινες χείρονς ἐν αἰγιοῖσι τοὺς ἐπ' αὐτῶν leguntur. Integra mihi quidem sunt etiam verba or. XIX 2 (II 257,23) εὐθὺς καὶ σπουδὴ τοις καὶ πάντες ἐβάδιζον εἰς τὸ βούλευτήριον, in quibus εὐθὺς ἦν σπουδὴ poscit. Nescio an ne ea quidem augeant quae sic or. XII 53 (I 170,18) εἴ τέ ποι

¹⁾ alien Ztschr. f. österr. Gymn. 1872 p. 522 et comment. ad v. 24. 1459 b 7 p. 244.

τινα μικρὰ καὶ ἀσημα τῶν ἔμπροσθεν εἰκάσματα τεχνιτῶν in duabus librorum classibus tradita cum Emperius pro sanis habuisset, una cum Wilamowitzio Arnimius tertiae classis lectioni ἀσημα συλλέγοντες τῶν κτλ. nullam fidem habendam ratus additamento quodam, ut ὑπῆρχε vel ἴδοιμεν, ditanda censuit. Cur non cogitando verbum εἴη addere sufficiat, cum § 66 (p. 174,2) εἴ πον τι ὄντα ἐκλεοπός idem auctor dicere non dubitarit? Infinitivum quoque nonnumquam vel ibi audiri melius quam addi ubi vix videatur abesse posse cum de hiatu verba faciam (p. 35) demonstrabo.

Enuntiata relativa verbo finito carent: or. XXIX 15 (II 289,27) καὶ εἴ γε τότε ἔγενετο, ἀπερ ἐκεῖνοι (sc. ἔπραξαν) ἔπραξεν ἀν vel ibid. 16 (290,8) ὅσα δὲ αὐτοὶ περὶ ἀθλήσεως (sc. εἰρηκα) καὶ περὶ τοῦ ἀθλητοῦ εἴρηκα. Repetitur verbum e. c. XLVIII 9 vel LXVIII 1.

Aliud genus Dio effert haec or. XXXII 51 νὴ Δία, τὸ γὰρ πρᾶγμα ἔστι φύσει τοιοῦτον. οὐ γὰρ καὶ ἐν ἄλλαις πόλεσιν ἄδονοι καὶ νὴ Δία αὐλοῦσι καὶ τρέχοντοι καὶ πάντ' ὅσα γίγνεται καὶ παρ' ὑμῖν, καὶ παρ' ἑτέροις τισίν; ἀλλ' οὐδαμοῦ τοιοῦτος ἔρως ἔστι τοῦ πράγματος οὐδὲ οἰστρος, in quibus Arnimium simul de duabus stili Dionei proprietatibus securum, cum et καὶ voculam vocibus παρ' ὑμῖν antecedentem secluderet et verbum γίγνεται post ea quae sunt παρ' ἑτέροις τισίν transponendum iuberet, vanas excitasse turbas mihi persuasi. Etenim nihil obscuritatis in sententia ipsa haeret, quam Reiskius (I 678 sq.) obiectionem esse ratus nescio cuius adversarii, cui statim occurrit Dio, breviter explicuit, etiamsi Arnimius refutationem his verbis τι δέ; οὐ καὶ ἐν ἄλλαις πόλεσι κτλ. exordiri maluit. Missa praeparandi causa sescenties a Dione adiecta interrogatione τι δέ; sed hoc loco desiderata quod ille quidem γάρ particulam delevit, non dubito quin si haec ita scripta essent in libris καὶ γάρ ἐν ἄλλαις πόλεσιν ἄδονοι καὶ νὴ Δία αὐλοῦσι . . . ἀλλ' οὐδαμοῦ τοιοῦτος ἔρως ἔστι τοῦ πράγματος, nemo in ea particula offensurus fuerit. Cf. or. XXXII 31 (I 275,24). Nunc autem cum enuntiatum explicativum vividius interrogationis forma adhibita orator extulerit, eam putabimus non esse ferendam? Verum utut de Arnimiana orationis conformatio ad hypophoran vel maxime idonea τι δέ; οὐ καὶ κτλ. statuitur, in verbis statim insequentibus constituendis is vir doctus procul dubio a recta via aberravit.

Ac primum quidem quod Dio in verbis quae sunt πάντ
ὅσα γίγνεται καὶ παρ' ὑμῖν, καὶ παρ' ἔτεροις τισιν particulam
καὶ bis posuit, tantum abest, ut priorem expellamus, ut Atticis-
mum consilio ab hoc scriptore affectatum agnoscamus. Cum
enim vetustiorum Atticorum¹⁾ documentis praetermissis hunc
loquendi morem vel in titulis eorum temporum non raro
observaverimus, quibus in Attide quoque κοινῆς διαλέκτου
rationes grammaticae et syntacticae vigere coeperunt, veluti
CIA II 589 ₁₂ aut 316 ₁₄, humilioris κοινῆς auctoribus non
tam valde eum placuisse ob eam causam coniecerim, quia
non solum Novi Testamenti scripta dissertationesque Epictetae,
sed etiam satis magna posterioris aetatis multitudo papyrorum
inscriptionumque mihi experta explorataque in universum
paene eo carere videtur. At conf. Le Bas-Waddington As.
min. t. v. n. 251₈ καθάπτει καὶ ἐν τοῖς πρότερον χρόνοις . . . ,
καὶ νῦν (decret. Rhod. intra a. 188 et a. 168 a Chr. n.) et n.
1648, de quo admonuit Nordenus (Antike Kunstprosa I 348)

Dio igitur ipse quoque ubi duas res inter se componit in
utraque enuntiati parte vel καὶ vel οὐδὲ particula usurpata,
ut Hauptii (opp. III 569) verbis utar, quantopere 'aequabilitatis
magis sensu obsecutus sit quam cogitationis accurate
conformandae studio' vel ex his intelligitur locis:

or. XXXII 88 φοβούμασι δὴ μὴ καὶ ὑμεῖς ἀπόλησθε ἐκείνοις
παραπλησίως, εἰ καὶ ψυχρότερον ἐστιν εἰπεῖν ὅτι κακείνην
νόπο ἵππον τινὸς φθαρῆναι λέγεται —

or. XXXIV 44 ὕσπερ γὰρ καὶ τῶν ἴδιωτῶν ἐπαινεῖτε τοὺς
εὐγνώμονας καὶ βλαβῆναι [τινας] μᾶλλον αἰρουμένους ἢ
διαφέρεσθαι πρός τινας, οὐτω καὶ κοινῇ συμβαίνει τας
τοιαύτας πόλεις εὐδοκιμεῖν —

or. XI 103 (I 141,20), 105 (p. 142,9), or. VII 34 (I 196,8).
Item in negativis sententiis²⁾

or. XXXVI 20 ὕσπερ γὰρ οὐδὲ ἀνθρωπός ἐστιν φὶ μὴ πρόσεστι
τὸ λογικόν, οὐτως οὐδὲ πόλις. ἢ μὴ συμβέβηκε νομίμῳ εἶναι
et or. XXXVIII 11 οὐκ ἀν ἦν οὐδὲ ἐν τοῖς ἀνθρωπίνοις ἢ στάσις,
ὕσπερ οὐδὲ ἐν τοῖς θείοις ἔνεστιν.

¹⁾ Vahlen Comment. ad Aristot. Poet. p. 168 sq., Frohberger ad Lys. XIV 24, Rehdantz-Blass Ind. Dem. II 91 s. v. καὶ.

²⁾ Cf. H. Sauppe Epist. crit. ad Godofr. Hermannum p. 17 sq. =
Ausgew. Schr. p. 90, l. Vahlen l. c. p. 169. Addo Lys. XXVI 15. Dem
XXIII 24. XVIII 140.

Deinde altera quam stili Dionei proprietatem diximus in eo consistit quod in apodosi verbū *γίγνεται* cogitatione e protasi necesse est suppleatur Quod genus dicendi licet vel doctissimis hominibus fraudem fecerit Dioni adamatum esse ut Emperius¹⁾ contra Reiskium, sic contra Arnimium ostendit Sonny Anal. p. 152 sq. Ad hunc modum, ut uno altero ve exemplo fungar, e protasi verbum sumendum est, ubi leguntur or. III 65 ἡμέρας δὲ εἴ ποι τι βραχὺ κλέψεις τοῦ ὑπνου, καὶ τοῦτο μετέωρον καὶ ἀμφίβολον, in quibus ante μετέωρον ab Arnimio verbum ἔσχε vel simile quid nulla necessitate inserere iubemur,

vel or. I 58 ὅσοι δὲ ἄνευ δαιμονίου κατοχῆς καὶ ἐπιπνοίας λόγονς τινας ὡς ἀληθεῖς παρ' αὐτῶν ἐκόμισαν εἰς τὸν βίον, ἀτόποντος καὶ πονηρούς (seil. λόγονς ἐκόμισαν).

Quorum posterior locus mirum quantum prope accedit ad ea verba a quibus profectus sum καὶ πάντα ὅσα γίγνεται καὶ παρ' υμῖν, καὶ παρ' ἐπέροις τισίν, ut quam Wilamowitzii offensionem Arnimio (vol. II p. 337) recte iudicante Herwerdenus ὅσοι pronomen vere relativum pro exclamatio interprētatus non sustulit, hic mos Dioneus quam diligentissime observatus tollere posse videatur, praesertim cum in ipsa sententia nihil obscuri insit²⁾. Videmus igitur Dionem quamvis alibi verborum prodigissimum hoc tamen usu eorum immode dicē parcum fuisse. Sed tamen ne hic quidem scriptor noster αὐτοφυῆς videtur, quoniam in structuris ab Emperio Sonnyo que explanatis³⁾ non sine exemplis Atticis locutus est. Saltem quae sic leguntur Aristot. poet. 2. 1448 a 1 ἐπεὶ δὲ μιμοῦνται οἱ μιμούμενοι πράττοντας . . . , ἵτοι βελτίονας ἢ καθ' ἡμᾶς ἢ χειρονας ἢ καὶ τοιούτους, ὥσπερ οἱ γραφεῖς, κτλ. variis modis depravata ab editoribus atque criticis unus Vahlenus in codicibus recte tradita esse patefecit. Is enim vir doctissimus in mantissa adnotationis grammaticae p. 94 sq. aliis quibusdam ex Aristotele enotatis exemplis post ἢ καὶ τοιούτους

¹⁾ Observat. in Dion. Chrys. Lips. 1830 p. 33.

²⁾ Numquam credam. qui audit, et audientibus haec scripta sunt, appositionem audit. sed tolerabile videatur ita, ut post ἐπιπνοίας apodosis incipiatur. haec ellipsis haud durior est. v. Wilamowitz.

³⁾ Loci sunt hi: or. XXXIV 3 ἐκεῖνο δὲ ἴσως ἀγνοοῦντας, ὅτι, εἰπερ κατηρᾶσθε, οὐ τοῖς φιλοσόφοις, or. XI 26. XXI 2. XXXI 45. 80. LI 2.

verbum μιμήσονται vel μιμοῦνται e protasi sumendum edocuit¹⁾. Nec poetis non talia placuerunt, veluti Soph. Phil. 195.6.

Porro or. LXXIV 10 μακάρων γὰρ ἀν ἡν, εἰ καθάπερ παιδα καὶ μειόκιον καὶ νεανίσκον καὶ πρεσβύτην χρόνος ποιεῖ, καὶ φρόνιμον οὐτως ἔποιει καὶ δίκαιον καὶ πιστόν. Sic haec Reiskium secutus adornata dedit Arnimius. Perperam. Namque addito verbo ἔποιει quod in libris manu scriptis desideratur minime opus est. Quae breviloquentia non durior videtur esse quam in iis quae quamvis non plane eiusdem farinae inveniuntur or. XII 33 σχεδὸν οὖν ὅμοιον ὥσπερ εἴ τις ἀνδρα Ἐλληνα ἢ βάρβαρον μνοῖ . . . , πολλῶν δὲ ἀκούοντα τοιούτων φωνῶν . . . , ἔτι δὲ εἰ καθάπερ εἰώθασιν ἐν τῷ καλονμένῳ θρονισμῷ καθίσαντες τοὺς μνονμένους οἱ τελοῦντες κύκλῳ περιχορεύειν. Ubi in prioribus verbis cum verbum finitum a codicibus absit, num Casaubono assensus pro participio παραδούς malis scribere παραδοίη an cum Arnimio hoc participio servato μνεῖσθαι infinitivum in μνοῖη corrigere haud multum refert. Sed ad extreum enuntiatum quod attinet, haesito an idem editor deleta εἰ particula ne eius quidem rationes satis perspexerit. Unde huc ea particula advolavit? An ullo modo credibile fit male sedulae manus interpolatricis operam hic esse agnoscendam? Aliam viam ingressus est Seldenus, cum περιχορεύειν infinitivum in verbum finitum περιχορεύσειν mutatum iret. Quo docto Anglo non melius se expedivit Reiskius iuvenis, sed posteaquam Dionis morem familiarius cognovit, haec verba non iam vitii suspecta habuit. Verissima enim huius praeclari critici exstat explicatio (I 388), qua ex sententia comparativa assumendum esse censet verbum omissum, ita ut iis quae sunt εἰ καθάπερ εἰώθασι τοὺς μνονμένους περιχορεύειν mente verba περιχορεύοιεν αὐτόν addantur²⁾. Non raro Graecos poetas scriptoresque Vahlenus (Ind. lect. Berol. hibern. 1895/96 p. 10) dicit priore parte sententiae nondum absoluta cum novum subiectum medium interponitur verbi formam ad hoc quod proprius est applicare, ita ut ad superi-

¹⁾ At Aristoteles in acroamaticis exemplo esse non potest, ubi de oratore agitur. Wil.

²⁾ Item hunc locum non esse sollicitandum animadvertisit P. Wendland (Berl. phil. Wschr. 1897, 102), cuius viri eruditio liberalitate ea de re quae me effugerat certior factus sum.

orem partem oratio non revertatur. Etsi verba Dionea ea sunt proprietate ut ubi de uno subiecto duo praedicata efferuntur a severiore enuntiati structura deflectatur, tamen iam Reiskius ad huic comparabile genus provocat, quo genere verbis *οὐκ ὥσπερ* vel *μη καθάπερ* praegressis negatio suo proprio verbo destitui videatur¹⁾. Sic de Diogene Cynico scribit Dio or. VI 10 *πνὸι δὲ η σκιᾶς η σκέτη σπανίως ἔχει το . . .*, οὐδὲ *ώσπερ οἱ ἄλλοι ἀνθρώποι . . . εὐθὺς ἀποδιδόσκουσι τὸν ἀέρα κτλ.* et Epicureos pungens or. XII 37 *τάδε δὲ τὰ ξύμπαντα φάσκοντες ἀγνώμονα καὶ ἀφρονα καὶ ἀδέσποτα . . . πλανᾶσθαι εἰπῆ καὶ φέρεσθαι, μηδενὸς μήτε νῦν προνοοῦντος μήτε πρότερον ἐργασμένου τὸ πᾶν, μηδὲ ὥσπερ οἱ παιδεῖς τοις τροχοῖς αὐτοὶ κινήσαντες εἴτα ἐῶσιν ἀφ' αὐτῶν φέρεσθαι, quorum posteriora eodem modo quo μηδὲ ἐῶντες φέρεσθαι, *ώσπερ οἱ παιδεῖς ἐῶσι . . . φέρεσθαι dicta esse iam a Reiskio (I 391) adnotatum est. Vid. autem or. IV 93 (I 71,6), XXXVI 12 (II 4,17), 41 (12,2).**

Ceterum licet tanta multitudo similium Dioneorum vel de ipsa orationis forma accuratius perpensa suo fructu non possit carere, hoc tamen loco nisi paucissima eiusmodi exempla non iam afferre in animo est. Dio igitur ubicumque imaginibus usus verbum semel ponit, plerumque non ad enuntiatum comparativum, sed ad apodosin struere consuevit: or. XIII 21 (I 185,8) *πρότερον οὐκ ἡδεσαν οὐδὲ καλῶς ἀριθμῆσαι τὸν ὄχλον, ὥσπερ οἱ ποιμένες τὰ πρόβατα (scil. καλῶς ἀριθμοῦσι) —*
or. LV 11 (II 117,14) *οἵς ἐκεῖνος ἐκήλει τοὺς ἀναισθήτους, ὥσπερ αἱ τίτθαι τὰ παιδία διηγούμεναι τὴν Λαμίαν (sc. κηλοῦσιν) —*
cf. or. I 73 (I 13,26), XXXV 19 (I 336,29); XIII 35 (I 189,5), XXXIV 37 (I 326,8), LII 15 (II 108,27) et ubi non.

Sin autem in sententia comparativa verbum collocatur, eadem forma facile id ad alteram enuntiationis partem supplemus, uti in per pulchro simili or. XII 61. Durius ubi duo

¹⁾ Quorum enuntiatorum comparativorum naturam ac potestatem imprimis Vahlenus Comment. ad Aristot. poet. p. 274 sqq. et ind. lect. Berol. hibern. 1895/6 p. 12 sq. aperuit. Cf. Rehdantz-Blass Ind. Dem. II 69 v. ellipse.

inter se componuntur ea quam modo declarare studui ratione haec elata or. LI 2 ἐβονλόμην δὲ αὖ, ὡσπερ ἐν ταῖς βουλαῖς καὶ ταῖς ἐκκλησίαις πολλῶν ἔγκωμιών ἀκοῦσαι ἔστιν, οὕτως καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ καὶ τοῖς ἄλλοις συλλόγοις (scil. ἀκοῦσαι εἶναι). Maxime vero notabili licentia de tauro tamquam boni regis imagine ita effert Dio or. II 68 τροφῆ τε γὰρ ἔτοιμη καὶ διαίτη χρήται νεμόμενος, ὡστε μηδὲν δειν βασίζεσθαι μηδὲ πλεονεκτεῖν ταύτης ἔνεκεν, ἀλλὰ ὡσπερ τοῖς ὀλβίοις βασιλεῦσιν ἀνελλιπῆ καὶ ἀφθονα ὑπάρχει τὰ τῆς ἀναγκαίου κτήσεως. Quae hunc in modum ex altera codicum classe suo iure imprimenda curavit Arnimius, nisi quod ὑπάρχειν scribendum non mihi comprobatur. Neque enim huic conjecturae favere videtur quae eadem ab Emporio e codice quodam Parisino lectio enotata est, cum praesertim de eius codicis fonte P¹⁾) hoc loco Arnimius taceat. Verba autem de quibus agitur non ad taurum, sed ad reges spectare vel e postremis verbis τὰ τῆς ἀναγκαίου κτήσεως eluet, quippe quae proprie de nullo alio nisi de rege dici posse videantur. Quapropter equidem hanc sententiam ita intellego, ut e verbis ὡσπερ τοῖς ὀλβίοις βασιλεῦσιν ἀνελλιπῆ καὶ ἀφθονα ὑπάρχει τὰ τῆς ἀναγκαίου κτήσεως mente sumi velim τὰ αὐτὰ καὶ αὐτῷ (τῷ ταῦτῳ) ὑπάρχειν novum ei de qua supra verba feci comparabilis peculiaritatis Dioneae exemplum dignoscendum arbitratus. Quasi non grata neglegentia haec breviloquentia admissa, sed certo quodam consilio expedita sit, in Dionis scriptis et iis quidem plerumque sermonis quadam amplitudine atque ubertate gaudentibus nemo sane eius βραχυλογίας plura specimina exspectare audebit, sed tamen nobis cavendum est ne quae id genus secundum codicum fidem dicta invenimus librariis quam Dioni vitio vertere. malimus.

Denique ne contrariae quidem notionis supplendae multa sunt exempla: or. XIII 15 οὐ μέντοι προσεποιούμην ἔμον εἶναι τὸν λόγον, ἀλλ' οὐπερ ἦν (scil. τούτον εἶναι ἀπλῶς ἐδήλουν vel τούτῳ ἀπλῶς ἀπεδώκα, praesertim si οὐκ ἀντεπομψάμην τοῦ λόγου antecessissent); or. VIII 26 τοῦτον δὴ τὸν ἀγῶνα ἔμοι καρτεροῦντι . . . οὐδεὶς προσέχει . . ., ἀλλὰ τοῖς ἀνδραπόδοις τοῖς πηδῶσι (scil. ἔκαστος προσέχει) satis noto et

¹⁾ Cf. edit. Arnim. Prolegom. p. XXIV.

Romanis quoque¹⁾ familiari usu. Paulo aliter or. VI 56 (I 94,16) et or. XLIII 12 (II 66,26). Cf. Rehdantz-Blass Ind. Dem II 70 v. ellipse.

III.

De hiatu.

In signis quibusdam et notis ad Dionis stilum rhetoricum vel sophisticum agnoscendum idoneis praeter verborum sententiarumque figuras et studium hiatus vitandi et entymemata habentur.

Ac primum quidem ex observationibus de vocalibus concurrentibus apud hunc scriptorem institutis quid mihi efficiendum videatur, etiansi id est plenioris indaginis, strictim hic una componere liceat, cum praesertim Guil. Schmidii hac de re disputatio minus sit accurata quam ut satisfaciat. Nam quod is vir doctus (Atticismus I p. 168) illam μέσην ἀρμονίαν, cui Dionysio Halicarnassensi iudice Demosthenes studere consuevit, Dioni quamvis nequaquam utique hiatus effugienti universe attribuere non est veritus, iam Arnimii animadversionibus operi laudato pp. 157, 213 insertis apertum erit maiore hic opus esse iudicii subtilitate.

Inter omnia igitur amplioris modi scripta Dionea hiatus vitato mirum quantum insignitam esse orationem Rhodiacam (XXXI) facile intelligitur, de qua legibus hiatus admittendi aut evitandi abstractis reliquas orationes ei comparare conducit. In qua oratione hiatus toleratur post voculas δή, εἰ, ἐπει, η, καὶ, μή, ὅτι, περί, τοι, post articulum, ὡ interiectionem, pronomen relativum, τι pron. interrog., τι pron. indefin., admittitur etiam post πάντα vol. I p. 219,10, post πολύ I 226,16. 241,28. 254,19; pro una notione accipienda εὐ τοτε I 251, 3. Bis (I 244,14. 28) elisam invenimus i suffixam dat. sing. III declin., ut saepius in aliis orationibus, perraro infinitivos in αι exeuntes: I 248,1. 10. 263,28; loco nondum expedito p. 263,4 ubi libri manu scripti discrepant in cod. M nullus est hiatus; ex Emperii conjectura Arnimio quoque probata effecta verba p. 251,7 τὸ παρ' ὑμῖν κληθῆναι εἰς προεδρίαν, in quibus fluctuant codices, sic malim

¹⁾ e. c. Hor. sat. I 1,8. Cic. de or. III 14,52; cf. Madvig ad Cic. de fin. II 8,26.

traici τὸ αληθῆναι παρ' ὑμῖν εἰς προσδρίαν, nec p. 249,22 ἐστάναι
(ἀεὶ) necesse est scribamus; ita ut Dio cum Demosthene
hic maxime conveniat¹⁾. Verum alibi formae verborum in
αι exeuntes frequentissime eodem modo eliduntur quo ḥ, ε, ο.
Etiam syllabae διστόνως enuntiatae elisionem vel aphaeresin
recipiunt (p. 220,18. 222,5. 224,1. 225,16. 233,21. 244,27.
224,14. 227,10. 228,1. 230,4.5. 232,21. 233,23. 234,26. 248,28.
251,3. 257,10. 260,16. 262,10), quorum tamen nullo loco
aphaeresis reperitur notata. Omnino quo quaeque oratio de
hiatu severius est composita, eo maior videtur etiam in nostris
codicibus numerus elisionum servatus esse²⁾. Praeter elisionem
permultis locis in legendō facile removentur hiatus per crasin,
cuius quidem plura sunt exempla in libris non exarata quam exarata.
Significatur crasis cum articulo (τὰλλα, ταῦτα, ταῦτα, τοῦνταντιον,
τὰντα, τάληθές, semel τὰνδρός I 240,22, οὐτος ἀνήρ p 240,19
sicut p. 65,22, item p. 245,29 τῶν δύο θάτερον), cum και
copula (καν, κανθάδε, κάντανθα, κάκεινος), cum προ- in verbis
compositis (I 237,17 προνθυμοῦντο secundum plurimum codicum
fidem, ut certe I 200,25. 206,15. 213,14. 18, II 78,8. 161,20.
238,11. 268,8; at vid. I 92,1. 129,25. 156,26. 212,10. 319,23.
II 265,10), semel ᾧς ἔγῳμαι II 106,1 scriptum invenitur.
Deinde etiam conformatio verborum ($\nu \dot{\epsilon} \varphi \acute{e} l \kappa \nu \sigma \tau i \kappa \acute{o} n$, η exiens,
-περ syllaba pronomini relativo adverbiosisque et coniunctionibus
affixa, verba composita pro simplicibus), variati numeri vocum,
quamvis etiam absque hac necessitate inde ab Isocrate sub-
stantivorum abstractorum multitudo interdum praferatur
singulari, vocaliae ἐνεκα (ἐνεκεν) et χάριν, ḥχρι et μέχρι, ἔπειτα
et κάτιτα (ἔγώ et κάγώ, δκεῖνος et κάκεινος), οὖν et δίον,
ώσπερ et καθάπερ inter se mutatae vocalium concursioni
vitandae inserviunt. Item χωρίς vel δίχα pro ἀνεν praepositione
ab Atticis magis adhibita et ἀναγκαῖον pro ἀνάγκη usurpat. Propter
pausam excusationem habent hiatus I 219,5. 237,24.
253,1. 257,30. 261,26, ubi in colo extremo aphaeresis non est
notata, ut I 223,22. 226,2. 228,7. 237,18. 240,22. 244,4.
247,18. 248,5. 250,27. 253,8. 261,4.

¹⁾ Cf. Rehdantz-Blass Ind. Demosth. I⁴ p. 21 s. v. hiatus.

²⁾ De primarii Dionis archetypi elisione conf. A. Sonny Anal.
p. 63 adn. 1.

Difficile ist disceptatu, quibus locis Dio verborum collocatione hiantem compositionem effugerit. Cum quadam probabilitate hic in censum veniunt orationis Rhodiacaे hi loci: p. 237,7 μὴ δυσχερὲς εἰπεῖν ἦ — p. 241,3 χαλεπώτερον δὲ ἄλλως εἶναι μοι δοκεῖ τὸ γιγνόμενον — p. 242,9 ἄλλως τε ἀν ὥσιν οὐτοι μὴ πονηροί, cf. p. 266,22. 242,25. Eoque modo saepius in perfecti temporis formis verbum auxiliare positum invenies, veluti p. 223,10 οὐκ ἀν εὐλόγως εἰεν ἀπηλλαγμένοι, p. 233,10. 238,1. 240,2. 256,20, quamquam etiam nulla necessitate idem ordo p. 236,25. 237,9. 259,7 Dioni placuit. Sed attendendum est nusquam verborum collocationem ipsi sententiae detimento esse: p. 224,4. 226,30. 246,17. 249,11. 224,3. Quaeritur autem num quos graviores haec tam limata dicendi ratio exhibeat hiatus qui excusari nequeant. Quod genus scripsit Dio § 98 (p. 247,29 sqq.) ἀλλ' ἀτιμάζετε ἔκεινονς ὡν εἰσι (scil. οἱ ἀνδριάντες) καὶ ἀφαιρεῖσθε τοὺς ἔχοντας, ὅπερ καὶ τότε *(δεινὸν)* ἔδοξε τῷ θεῷ ἐπεὶ τοῦ χαλκοῦ οὐκ εἰκὸς ἦν φροντίσαι αὐτόν. μὴ τοίνυν τοῦ Θασίου μὲν ἡγεῖσθε ὑβρισθέντος οὕτως ἀγανακτῆσαι τὸ δαιμόνιον, τῶν δὲ παρ' ὑμῖν τετιμημένων μηδένα θεοφιλῆ εἶναι μηδὲ ἥρωα, in quibus missis vocalium concursionibus quas Dio alibi quoque admisit imprimis verba χαλκοῦ οὐκ et θεοφιλῆ εἶναι animadversione digna sunt. Verum tantum abest ut sententia plana et aperta quidquam mutatum ferat, ut haec sicuti in libris tradita sunt hiantia Dionis hic quidem sibi indulgentiae videntur esse quae sic in editione Arnimiana descripta videmus § 61 (p. 237,10 sq.) μηρίοι δ' εἰσὶν οἱ τὰς ψυχὰς προειμένοι [έαντων] ὑπέρ τῆς πόλεως, quia qua causa interpolator pronomen ἔαντων addiderit non intelligo. Accedit quod Lycurgus c. Leocr. 46 ἐπειδὴ κάκεντοι εἰς τὴν κοινὴν σωτηρίαν τῆς πόλεως τὰς ψυχὰς αὐτῶν ἀνάλωσαν similiter locutus est. Meliore iure idem criticus sic haec § 34 (p. 228,26 sqq.) ἀλλ' ἐὰν μὲν οἰκέτην τις ἀλλότριον ἦ σκεῦος ἀποδάται ψευσάμενος ὡς ἔαντον, σφόδρα ἔκαστος ἀγανακτεῖ τῶν ἡπατημένων, καὶ θαυμάζοιμ' ἄν, εἰ μὴ {θαυμάτῳ} ἐξημούτε τοῦτον ὑμεῖς edidisse mihi videtur. An oratorem quamvis hic illic exaggerandi augendique studiosissimum hanc tam ineptam sententiam tulisse credere malis?

Quibus omnibus expositis elucet nihil fidei esse habendum iis doctorum conaminibus quae orationem efficiant hian-

tem. Itaque pro iis quae Cobetum secutus Arnimius explevit § 48 (p. 233,16 sqq.) *οὕτω μὲν γὰρ ἔξεσται λέγειν καὶ τὰ ἐν μέσῳ τῆς ἀγορᾶς πιπρασκόμενα τοῦ δήμου <εἶναι>, καὶ τὰ πλοῖα δήπου θεν οὐχὶ τῶν κεκτημένων, ἀλλὰ τῆς πόλεως* saltem hiatus ratione habita verbum *εἶναι* post participium *πιπρασκόμενα* inserere praestabit. Ac ne illud quidem utique necessarium erit, quoniam apud eundem scriptorem cum or. I 78 *τὸν ἡμέτερον πρόγονον τὸν νομισθέντα τοῦ Λιδίας διὰ τὴν ἀρετὴν Ἡρακλέα* tum nostri loci plane gemella or. XXXVIII 45 *τῷ μὴ νενεμῆσθαι μηδὲ ἐκάστῳ τῷ ἡμίσιον γεγονέναι τῶν πάντων, ἀλλὰ τὸ ὅλον ἀμφοτέρων δοκεῖν* invenimus. De genetivo possessivo conf. ex. gr. Soph. Phil. 222,852. Ant. 738.

Eadem cum oratione Rhodiaca hiatus evitandi severitate insignitas esse orationes LXXV et LXXVI Arnimius l. c. p. 157 plenius exposuit, et ita quidem ut vel hinc illi credibile fieret eas scriptorum sophistorum numero adscribi debere. Cuius opinionis nisi efficaciora illi viro eruditio suppetenter argumenta, eo fragiliore fundamento niteretur, quod inter parva philosophica alia quoque scripta exstant, quae si non eundem attamen similem limae laborem prae se ferant. Ad hunc igitur modum si quid e prooemiosis ad orationem LXV conglutinatis, de quibus Arnimius l. c. p. 268 sqq. rectius iudicavisse mihi videtur quam E. Rohdius (Der griech. Roman p. 180,3), efficitur, Dio in his omnibus de Fortuna compositis declamationibus in universum id egit ut hiantem compositionem effugeret. Sedtamen haec fragmenta cum a clausulis quas dicunt technici Asianis quibus luxuriatur Dioni falso adscripta or. LXIV prorsus abhorreant, tum ad evitandum hiatum nusquam vocabula cum sententiae incommodo a suo loco remota habent.

Certo autem iudicio usi orationum LXVI et LXXIV, quibus inter omnia scripta Dionea nulla clarissim diatribarum cynicarum indole sunt notata, studium hiatus vitandi intellegimus. Quod studium neque ab aliis posteriorum temporum libris philosophicis neque a Cynicorum scriptione alienum esse vel inde perspicitur, quod eiusmodi specimina Stob. Flor. IV 121 et VIII 20 vocalium concursione carent¹⁾. Eodem fere iure quo or. LXVI a Dione exsule conscripta esse creditur

¹⁾ Cf. O. Hense Stob. edit. vol. III p. 251,4. 345,10.

eidem aetati ab Arnimio l. c. pp. 268. 278 attributae orationes XVI et XVII de hiatu ita consentiunt, ut ubicumque concurrunt vocales quae non in legendō tolluntur, de genuina lectione dubitatio quaedam possit subnasci. Id saltem edito-ribus ac criticis cavendum est ne quae utpote corrupta corrige student huius stili proprietatis securi insuper magis ea depravent. Sed quod miri aliquid habet, quod non in universis scriptis plus minusve doctrinam cynicam praestantibus eiusdem limae vestigia apparent, eius discriminis causae in mera orationis forma positae videntur. Quamvis enim homiliae cynicae speciem praebeant orr. XIII, XIV, XX, hiantem tamen orationem auctor paene neglexit. Eadem fere sunt indiligentia orationes LXVIII, LXIX, LXXI, LXXII, LXXIII, LXXIX, LXXX; accuratoriis stili hoc quidem nomine orr. XIX et XXII. Aliter autem de dialogis iudicandum est. Nam sive a Dione antiquitatis studioso auctore enarrantur sive diatribarum cynicarum more e Dionis in exilio vagantis cum plebe consuetudine nati sunt, utriusque generis orationi sermo cotidianus Atticorum in dialogis Platonis Xenophontisque perfectissimus imitationi erat. Isque Cicerone iudice (or. 44,151) cum hiulcas voces aut asperas ferre debere videretur Platoni¹⁾, Aristoteles dialogos suos verbis non incondite positis multo magis lege Isocratea adstrictos esse voluit²⁾. Platonis ergo praecipue exemplum secutus Dio eas litteras neque in ipsis verisque dialogis (orr. LV, LVI, LX, LXI, LXVII, LXXX, LXXVII/LXXVIII, XXI, XXIII, XXV, XXVI) neque in narratis (orr. II, IV, VIII, IX, X, XIV, XV) perhorruit. Verum tamen ex operibus certe a Dione sene profectis non hae duae solum orationes II et IV in dialogi formam redactae, sed optimum quodque ac subtilissimum scriptum hiatu vitato nequaquam excellit. Hunc in modum longe pluribus locis orr. I, III, XII vocales concurrentes non effugisse, ne dicam de industria petuisse Dionem facile demonstraveris quam quibusdam auxiliis adhibitis hiantem orationem sustulisse. Dein cum Borysthenitiae (XXXVI) et Euboicae (VII) genus de-

¹⁾ At conf. F. Blass Att. Bereds. II p. 426 sqq.

²⁾ Cf. Blass Rhein. Mus. XXX 481 sqq. Diels Gött. gel. Anz. 1894 p. 297. Kaibel Stil u. Text d. πολ. Αριστοτ. p. 10 sqq. 114 sqq. Hirzel Dialog I 279 sq.

scribendi narrandique sententiarum *ἀρελείς* conspicuum hiulca minime dedebeat compositio¹⁾ , oratio Celaenis habita (XXXV) quamvis simili simplicitate Herodoteum tamen colorem per paucis gravioribus hiatibus admissis cum artificiis officinae rhetoricae coniunctum habet, quod ut institueret Dio fortasse ea causa commotus est, quia cum illos quidem Phryges studiorum seros eosdemque eam ipsam ob rem ludibrio habitos utpote unus omnium celeberrimus rhetor non aspernatus esset oratiuncula honorare, exordium Isocratea quadam modestia enuntiatum cum ipsis orationis elegantia dissentire voluit. Rursum ad ethicas partes orr. XXXVI et VII conscribendas maxime a Platone sermonis colores mutuatus vocalium concursiones haud ita dignas habebat quibus enixius operam navaret. At vero de *λόγῳ πολιτικῷ* Dioni quoque universe Isocratis legem comprobata fuisse consentaneum est. Plerique enim orationum Bithynicarum hiatus aut facile pronuntiando tolluntur aut ut minus graves imprimis diphthongis quarum altera *ι* est²⁾ praegressis oratori ferri posse videntur. In quo genere orationum inter or. XLVIII, quam contionem Dio cum de operibus Prusae cum aliis tum maxime se auctore constructis sui purgandi causa edidisset, etiam hiatu diligentissime vitato perpolivit, et or. XLIX, quippe quae maxima ex parte philosophici historicique sit argumenti, multi et varii limae gradus agnoscentur. Quanto magis Dio tamquam *φιλόσοφον ἐγέροντα* sese praebet, tanto maiore negligentia eum hanc quaestionem tractasse invenies, velut orr. XXXVIII, XXXIX; XL. Itaque non est mirandum quod magnae illae coram Alexandrinis ac Tarsensibus habitae orationes (XXXII, XXXIII), quamvis haud raro in iis studium hiatus evitandi intelligatur, non infreenter praeceptum Isocrateum nullo dubio violatum ostendunt, ita ut hac stili forma non tam longe ab oratione Troiana (XI) distent. Quae si probabiliter Dioni sophistae vindicatur, nescio an eius quoque auctor simiis istis Atticismi, qui ut scriptis suis aliquid veteris coloris adaspergerent etiam consulto vocales concurrentes quaesivere, haud iniuria possit adnumerari³⁾. At enim etiam alia iuvenis

¹⁾ W. Schmid Atticismus III 292 sqq. IV 471. 726.

²⁾ Kaibel Stil u. Text d. πολ. Αρην. p. 10 sqq.

³⁾ v. Wilamowitz Herm. XXXV (1900) p. 34,2.

Dionis scripta eadem sunt notata indiligentia, cuius rei non tam illa epistula (XVIII) vel dialogi et de Melancoma athleta (XXVIII) et ex fabulis antiquis compositi (LVIII, LIX) documento sunt quam quae in or. LII legitur *σύγχρονις*. Quapropter de verborum compositione cur orationem funebrem in honorem eiusdem athletae conscriptam (XXIX) a Dione abiudicemus eo minus mihi quidem persuasum est esse, quod vel in contione ante exilium Prusae habita (XLVI) etiam plures hiatus occurrunt. Sic ne vera quidem contio eiusdem fere cum Rhodiaca generis deliberativi (XXXIV) eandem limam redolet.

Subductis igitur rationibus videmus quam parum subtilis sit iūdicii scriptori nostro Demosthenis μέσην ἀρμονίαν attribuere, praesertim si haud ita eximia constantia eum hac in re usum esse attenderis. Immo Dionis nobis quae supersunt omnia sive αὐτοσχέδιοι λόγοι sive φροντίσματα secundum Philostratēm distribuendi rationem videntur esse¹⁾, de hiatu quidem non unam eandemque sententiam recipiunt.

IV.

De enthymematis.

Deinde alterum stili rhetorici signum in quibusdam Dionis scriptis manifestum praebent enthymemata²⁾. Eoque ipso quoque orationem Rhodiacam, quippe cuius tota natura plane agonistico stilo notata sit, inter cunctas orationes solam mirum in modum esse illuminatam cum ab aliis tum ab Arnimio l. c. p. 213 animadversum est. Ad hunc igitur modum e contrariis conclusa effert Dio or. XXXI 56 (I 236, 1) ἂν γὰρ μηδὲ τοῖς λαβοῦσιν ἔξεστιν ἀνελεῖν, ἢπου γε τοῖς δεδωκόσιν ἔξειναι προσήκει; cf. 68 (p. 239,27) — 30 (p. 227, 21) ὁ γὰρ τῶν πρότερον τις οὐκ ἀν εἴλετο λαβεῖν, εἰδὼς τοῦτο ἐσόμενον, πῶς εἰκός ἔστι τῶν νῦν τινα ἡδέως λαμβάνειν ὄρῶντα τὸ γηνόμενον; Imprimis haec syllogismi forma ad satietatem usque rhetori frequentatur, qua sic scribit 88 (p. 245,10) ἀλλ'

¹⁾ v. Arnim: Dio p. 180 sq.

²⁾ De huius syllogismi formis ac definitionibus conf. R. Volkmann Rhetor. der Griech. u. Röm., ² Leipzig. 1885, p. 191 sqq. Rehdantz-Blass Ind. Dem. I p. 11 sq. s. v. ἐνθ. G. Gebauer, de hypotacticis et para-tacticis argumenti ex contrario formis, Zwickau 1877.

ἔαν μὲν θυμιατήριόν τις ἀλλάξῃ τῶν ἔνδον κειμένων η̄ φιάλην,
ἴερόσυλος οὐχ ἡττον νομισθήσεται τῶν ὑφαιρούμενων· ἔαν δὲ
εἰκόνα ἀλλάξῃ καὶ τιμῆν, οὐθὲν ἄτοπον ποιεῖ; Item 33 (p. 228
23), 34 (p. 228,26), 37 bis (p. 229,23. 28), 42 bis (p. 231,15.
22), 81 (p. 243,14), 82 (p. 243,18), 89 (p. 245,16) Reiskio
supplente, 150 (p. 262,10). Maiore etiam cum vi ac pondere
hoc schema adhibetur, si per εἴτα particulam infertur, quod
genus in oratione Rhodiaca duodecim locis reperies¹⁾. Indig-
natione affectus quod talis locum habet inconstantia logica,
quae acumine antitheseos enthymematicae clarius exprimitur,
hac ratione elocutus est 52 (p. 234,19) πρὸς τοῦ Λιός. εἰδ'
ῶν μὲν ἄν τις παρ' ἴδιώτον τύχῃ διὰ τῆς πόλεως, οὐκ ἔστιν
ὅπως ἀφαιρεθήσεται τούτων· ἀ δέ τις εἰληφεν οὐ δημοσίᾳ
μόνον, ἀλλὰ καὶ τοῦ δήμου δεδωκότος, οὐκ ἔσται βέβαια; 53 (p.
234,30), 58 (p. 236,11), 68 (p. 239,20), 112 (p. 251,25), 145
(p. 261,5), 150 (p. 262,9), 154 (p. 263,20). Absque formae
antithesi particulis μέν—δέ illata aliter inter se opponuntur
sententiae: 28 (p. 227,2), 44 (p. 232,14), 139 (p. 259,16),
denique 88 (p. 245,6) εἰδ' ὅποι μηδὲ τοὺς κακὸν δράσαντας
ἔάνπερ καταφύγωσιν ἔθος ἔστιν ἀδικεῖν, τοὺς εὐεργέτας οὐ
δεινὸν ἔαν φαινώμεθα ἀδικοῦντες; Singularis est in Rhodiaca
enthymematis forma sic tradita 3 (p. 219,18) οὐκοῦν ἄτοπον,
εἰ μὲν ἀργύριόν τις ἔχοιτο ἀφ' ἔαντοῦ, . . . τοῦτον μὲν οὐκ
ἄν ἥγεισθε περίεργον . . ., συμβουλεύοντος δέ τι τῶν χειρίμων
δυνηρέστερον ἀκούσεσθε κτλ., in qua quo iure Arnimius vocem
ἄτοπον Cobetum secutus tamquam glossema secluserit a
Sonnyo Anal. p. 198 refutatur. Evidem unum locum addo
et conclamatum illum quidem qui in omnibus libris manu
scriptis ita exhibetur or. XXXIV 23 (I 322,16) καὶ δεινὸν
μέν, εἰ τις ἐργάζεται, χειρῶν ἔστιν ἐτέρους καὶ δεῖ τούτο προφέρειν
αὐτῷ καὶ λοιδορεῖσθαι, βαφεὺς δὲ η̄ σκυτοτόμος η̄ τέττων ἔαν
(η̄ add. Casaubonus), οὐδὲν προσήκει αὐτά (Casaub. recte
ταῦτα) ὀνειδίζειν. Ubi pro δεινὸν adiectivo coniecturam suam
quamvis ingeniosissimam et speciosissimam λίνον in textum
recipere non dubitavit Arnimius, utpote cuius iudicium cum
verbis non multo spatio interiecto sic traditis 21 (p. 321,23)
ἔστι πλῆθος οὐκ ὀλίγον ὠσπερ ἔξωθεν τῆς πολιτείας· τούτους

¹⁾ W. Schmid Atticismus I 184 sq. Frohberger ad Lys. XXX 21.
Rehdantz-Blass Ind. Dem. II 65 v εἴτα.

δὲ εἰώθασιν ἔνιοι λινονεγοὺς καλεῖν κτλ. artissime cohaereret. In quibus nomen λινονεγοί de contempta civitatis Tarsensium parte illi critico recto talo stare videtur. Sed opinor eum non sententiae modo, verum etiam Dionis sermoni melius consulturum fuisse, si lacunam, quae praesertim in primario archetypo facillime posset exoriri, statutam hoc modo explorisset: καὶ δεινόν ⟨λίνον⟩ μὲν εἴτις ἐργάζεται, κτλ. At ne haec quidem satisfaciunt. Cum enim verba quae sunt εἰώθασιν ἔνιοι καλεῖν indicent opificum a λίνῳ denominatorum significationem omnibus usitatam hic locum habere non posse, sed potius nomen aliquod probrosum desiderari, inde a Morelli editione principe non sine causa obstupefacti haesere docti, quorum plerisque comprobata lectionem λιμονογούς non ego ausim pro vera venditare, si quidem ut de aliis multis rebus Tarsensibus ita hac quoque de re nihil compertum habemus. Id certe cavendum est ne Arnimiana correctione recepta stili Dionei proprium quoddam tollatur. Namque eadem fere ratione hoc enthymema infertur or. LXV 6 (II 157,16) ἔστι δὲ ἀτοπον, εἴ τις αὐτὸς μὲν ἐκαστος οὐ δύναται φέρειν ἔνιον τῶν εὐτυχούντων, ἀλλὰ μικρὸν χρόνον ὀμιλήσας ἀφίσταται . . . , τὴν δὲ τύχην, θεόν οὐσαν, ἀξιοῖ τοῖς αὐτοῖς τούτοις συζῆν ἄχρι παντὸς κτλ. Quid? quod etiam μὲν particula paulum a sua sede remota Dionis manum eodem modo prodit quo similis est prioris enthymematis conformatio οὐ μὲν γάρ, ἀν τις καταβάλῃ . . . , δύναται . . . εἰ δέ τις κτλ., ubi non est audiendus Cobetus. Cf. or. XXXII 46 (I 280, 11)¹⁾. Commodius sane sic extulisset hic scriptor: καὶ δεινόν· ἐργάτης μὲν εἴ τις ἔστι, βαρεὺς δὲ κτλ. Verbum autem ἐργάζεσθαι vix est quod addam de agricultura adhibitum et illis tribus βαρεῖς, σκυτοτόμοι, τάκτονες bene oppositum esse; qua in re id quidem attendendum ne de agrariis quidem Tarsensium rebus quidquam illustrandi causa e titulis huius aetatis proferri posse. Denique de hoc adiectivi δεινόν usu rhetorico ab Arnimio alibi quoque pro suspecto habito infra paucis exemplis defungar.

Extra Rhodiacam raro sunt per cetera Dionis scripta dispersa enthymemata ex repugnantibus: or. LXXIV 26

¹⁾ Rehdantz-Blass Ind. Dem. II⁴ p. 104 v. μέν. Kaibel Stil u. Text d. πολ. Αθην. d. Aristot. p. 199 sq. eiusd. Soph. Electr. p. 142.

(II 201,4), LXV 6 (II 157,16). or. XXX 46 (II 306,11) καὶ γὰρ ἄτοπον, εἰ τὴν μὲν οὐσίαν αὐτοῦ τὴν μὲν ἥδη παρειληφεῖς . . . , τὴν δὲ ἀνθις λίγην . . . , τὴν δὲ σωφροσύνην . . . ἀφήσεις. Cf. e. c. Demosth. XIX 337. XL 31.

or. XXVI 8 (II 283,8) ἄτοπον γὰρ τοὺς μὲν ἀρτιάζοντας σύνεσιν ἐπιδείκνυσθαι . . . , τοὺς δὲ περὶ πραγμάτων βουλευομένους μήτε ξύνεσιν μήτε ἐπιστήμην μήτε ἐμπειρίαν ἐπιδείκνυσθαι. Cf. Dem. XX 111.

or. II 6 (I 17,18) ἡ πῶς οὐκ ἄτοπον ἵππῳ μὲν μὴ ἐθέλειν ἢ τῷ ἀρίστῳ χοῆσθαι τὸν βασιλέα, τῶν δὲ ποιητῶν καὶ τοῖς ἥττοσιν ἐντυχάνειν. Cf. e. c. Isoer. paneg. 127. Schmid Atticism. II 281. In Dioneis sane codd. UB V εἰ δὲ μὴ pro ἡ exhibent, sed ceterorum constructio nihil habet offensionis¹⁾. or. I 20 (I 4,9) πῶς οὖν εἰκός τὰ μὲν ἀφρονα καὶ ἀγνώμονα εἰδέναι καὶ φιλεῖν τοὺς ἐπιμελονυμένους, τὸ δὲ πάντων συνετώτατον καὶ μάλιστα ἀποδούναι χάριν ἐπιστάμενον ἀγνοεῖν καὶ ἐπιβουλεύειν. Cf. etiam or. XLII 11 (II 60,16), or. XXXVIII 49 (II 42,30), et 50 (p. 43,2).

Etiam εἴτα particulae is quem declaravi usus a reliquis Dionis orationibus fere abest. Multo enim rarius eam positam inveni, ut or. XLVIII 5 (II 89,6), or. XXXIII 51 (I 312,2), 55 (p. 313,2), quam evitatum ubi mera antithesi se continuit orator (e. c. IV 23. 98. VII 60. XII 34. XXXII 22, quo loco ab Arnimio conjectura in textum invecta est, 31. 46. XXXIII 29. 46).

¹⁾ Alibi quoque adi. ἄλλος omissum huic scriptori non insolitum: or. VII 8 οἱδὲν ἔχων ἡ φαῦλον ὑμάτιον — cum notabili abundantia or. LIV 4 οἱδὲν ἡ τα ὄνόματα μόνον ἔστω — or. XXI 17 περὶ δὲ τοῦ Ἀγαλλέως εἰδούς οἱδὲν λέγει καθ' ἔκαστον ἡ τῆς κόμης, in quibus Arnimius Reiskio praegresso sermonis Attici idioma <ἄλλ> ἡ flagitavit, ut scripsit Dio ibid. 1 οἷον ἔνα οὐκ ἔργατα τῶν νῦν, ἄλλῃ ἡ τῶν Ὀλυμπίασιν ἀνακειμένων aut or. XXXVI 19 οὐκ ἀν ἔχοι εἰπεῖν, ἄλλῃ ἡ δεῖξαι. Cf. VII 84. XI 78. XII 15. XVIII 18. XXXIII 19. XLV 4. XLIX 3 — or. XLIII 6 οἱδὲ εἶπον ὑπὲρ οἱδὲν ἡ ἐνὸς ἀνθρώπων δυνοτυχοῦς — or. III 105 καὶ διὰ μὲν τῶν ὄτων οἰκ ἄν τις ἀκοίσαι ἡ τῶν οφόδα έγγνθεν, ad quae verba Reiskius (I 134) nonnulla verborum ἄλλα τι sequente ἡ omissorum exempla attulit. Idem criticus praeclarus pro codicum lectione I 18 τίνα δὲ εἴκος οὗτος είναι φιλάνθρωπον ἡ ἴστις κτλ. aut οὗτος φιλάνθρωπον ὡς aut μᾶλλον φιλάνθρωπον ἡ nulla probabilitate scribi maluit. Vid. I. Geel l. c. p. 128. — or. XX 22 προσφέρεσθαι κατὰ τούτο τίνος ἄν ποτε ἀξιώσειν ἡ θεῶν, quibus ἄλλον an μᾶλλον mente addendum sit vix diiudicetur.

Eodem fere quo εἰτα sensu semel ἔπειτα Dio ad contrarium vehementius efferendum sic usus or. X 10 (I 108,10) ἔπειτα ἐκεῖνος μέν, ἔφη, σὲ πονηρὸν ἡγούμενος ἔφυγεν, οὐα μη βλάπτηται ὑπὸ σοῦ, σὺ δὲ ἐκεῖνον πονηρὸν εἶναι λέγων ζητεῖς κτλ. ab oratorum quidem Atticorum more dicendi recessisse videtur. Totius vero Graecitatis propria est huius voculae significatio qua in interrogatione mirandi causa atque etiam improbandi vel increpandi adhibetur or. X 2 (I 108,3), 7 (p. 109,4), 13 (p. 110,29), XI 71 (I 133,28), XLVIII 11 (II 91,12).

Forsitan non sine ratione mirere qua causa commotus in hac sic secundum omnium librorum fidem expressa syllogismi conformatioe or. XI 74 (I 134,15) καὶ γὰρ ἦν δεινόν, εἰ Νέστωρ μὲν μῆτε πρότερον μῆτε υἱοτερον ἐλθὼν ἀπ' Ἰλίου παρεχώρησε τοῖς νιοῖς τῆς βασιλείας καὶ τῆς ἀρχῆς διὰ γῆρας, Τυνδάρεως δὲ Μενελάῳ ἔξεστη Arnimius δεινόν vocem non ferendam censuerit, in qua tamen prorsus eodem modo usurpata 12 (p. 118,9) δεινόν γὰρ τὴν μὲν τῷ Λύτρῳ συνοῦσσαν μὴ νομίσαι κριτὴν ἵκανὸν τοῦ αὐτῆς εἴδους (scil. αὐτὸν) . . . , τὴν δὲ ἀρχὴν ὑπὲρ κάλλους ἐρίζειν τῇ Ἀρραβότῃ idem vir doctus non offendit. Cf. etiam or. XXXIII 46 (I 310,17), or. XXXI 124 (I 255,17), 57 (p. 236,7), 88 (p. 245,7), or. I 18 (I 4,3). Accedit quod iam Wilamowitzius oratorum usu locum defendit. Atque ita, ut satis habeam συμφρόνα ἀπὸ πολλῶν proferre, locutus est Lysias XII 36 οὐκοῦν δεινόν, εἰ . . . μὲν δέ, XIV 31, XXIX 4. 11, XXXIV 11¹⁾.

Restat ut unum e Rhodiaca describatur exemplum quo contrarium cum argumento a minori ad maius coniunctum videamus:

98 (p. 248,1) μὴ τοίνυν τοῦ Θασίου μὲν ἡγεῖσθε ὑβρισθέντος οὕτως ἀγανακτῆσαι τὸ δαιμόνιον, τῶν δὲ παρ' ὑμῖν τετιμημένων μηδένα θεοφιλῆ εἶναι μηδὲ ἥρωα. Neque animadversione indignum est eius geneis enthymematis praecipue orationes Tarsicas Alexandrinamque paene insignitas esse. In hunc modum enuntiata legimus
or. XXXII 12 μὴ οὖν οἰεσθε κοιμωμένων μόνον ἐπιμελεῖσθαι τὸν θεόν, [καὶ] κατ' ίδιαν ἐκάστῳ μηνύοντα τὸ συμφέρον, ἐγρηγορότων δὲ ἀμελεῖν κτλ. et

¹⁾ Vid. G. Gebauer, de arg. ex contr. p. XXVII sq. et p. 85.

or. XXXIV 4 μὴ γὰρ οἰεσθε ἀετοὺς μὲν καὶ ἴέρακας προσημαίνειν ἀνθρώπους τὸ δέσον, καὶ τὴν παρὰ τῶν τοιούτων συμβουλὴν πιστὴν εἶναι διὰ τὸ αὐτόματον καὶ τὸ θεῖον, ἀνδραὶ δὲ ἀφιγμένον οὕτως καὶ μηδαμόθεν ὑμῖν προσήκοντα μὴ κατὰ τὸ δαιμόνιον ἥκειν ἐροῦντα καὶ συμβουλεύσοντα, quibus ipsis quoque comparatis artissimas inter has orationes intercedere vicissitudines ab Arnimio (Dio p. 461 sq.) perspectum est. Quibus omnibus locis haec est communis structurae ratio, ut 'ex praecedente negatione', ut ait C. G. Cobetus Coll. crit. p. 79 sq., 'bipartita oratio particulis μὲν — δέ ligata suspendatur, cuius prior pars affimet, altera neget'¹⁾. Praeter exemplum Tarsicae posterioris modo allatum nobilissimus ille quidem criticus hos locos eadem orationis conformatioe e scriptis Dioneis collegit: or. XXXII 96 (I 295,20), or. XXXIII 18 (I 302,16), 52 (p. 312,12). Similiter or. XLV 16 οἵχ δὲ μὲν δῆμος ὑμεῖς ἐπεθυμήσατε τῶν ἔργων, τῶν δὲ ἐν τέλει τις ἀντεῖπεν et or. LI 8 οὐχὶ τοῖς μὲν διφήβοις ἐστὶ παιδείας καὶ ἀρετῆς χρεία, τοῖς δὲ προθεβηρόσιν οὐ καὶ πάσῃ τῇ πόλει κτλ.²⁾. Octies scriptor noster enthymema verbis οὐ γὰρ . . . μὲν . . . δὲ . . . illatum adhibuit. Sex enim exemplis quae a Cobeto l. l. p. 80 enotata sunt³⁾ duo habeo quae addam: or. LXXIX 5 οὐ γάρ, δὲ μὲν τοῖς ὄπλοις κρατήσαντές τινες ἀναγκάσωσιν αὐτοῖς ἀργύριον ὑποτελεῖν τοὺς ἡττημένους, τοῦτο δονομάζεται φόρος, . . . δι᾽ εὐήθειαν δὲ καὶ τρυφὴν . . . ἀργύριον πέμπωσιν ἐκόντες . . . οὐ τῷ παντὶ κάκιόν τε καὶ αἰσχιον τὸ γεγνόμενον;

or. XIII 9 οὐ γὰρ περὶ νόσου μὲν καὶ ἀπαιδίας, εἴ τω μὴ γίγνοντο παιδεῖς, καὶ περὶ καρπῶν ἵκανῶς συμβουλεύειν αὐτόν, περὶ δὲ τοιούτον πράγματος ἡττον δυνήσεσθαι. Cf. ex. gr. Lys. X 8. XXXI 28. XIV 36⁴⁾.

Dioni quamvis argumentis e contrariis abundantι διλήμματον σχῆμα quod vocant technici⁵⁾ non placuit. Nam cum or. XXXI 91 formula λοιπὸν οὖν τῶν δύο θάτερον, ἦ . . .

¹⁾ Cf. Rehdantz ad Lyc. 65 p. 145. Gebauer de arg. ex contr. p. 130.

²⁾ Cf. F. Blass ad Demosth. de cor. 288.

³⁾ XI 72. XLV 11. XXXII 31. 90. XXXIV 23. VII 60.

⁴⁾ Non ubique hunc usum satis curiose critici perpenderunt. Sic a variis conaminibus sententias quasdam de sublimitate interpretis Vahlenus Ind. lect. Berol. 1880/81 p. 4 sq. defendit.

⁵⁾ R. Volkmann Rhet. p. 228.

η apud oratores Atticos in dilemmatis obvia nihil aliud nisi divisio quaedam inferatur, unum eiusmodi relinquitur exemplum et ne illud quidem admodum insigne or XLV 6 (II 73,2), quippe quod *sītē* — *sītē* particulis adhibitis formatum sit¹⁾.

V.

De tractatione oratoria.

Quoniam Dionis compositionem verborum et argumentandi quasdam rationes sub examen vocavi quam potui diligentissimum, si ad illam de dicendi exercitatione conscriptam epistulam (or. XVIII) redeamus, vel hinc non potest non intelligi qui factum sit ut nescio quis homo nobilis ab hoc ipso rhetore de veterum imitatione praecepta peteret: tanto-pere eloquentiae laude Dionis iam iuvenis nomen celebratum erat. In quibus studiis rhetoriciis non adeo severissimis Atticismi legibus sese ipse adstrinxit, ut in imitatione nullum esse locum noviciorum rhetorum putaret, immo certamini proponendo vel maxime eos idoneos haberet. Quodsi ex Theodori Gadarei mera mentione or. XVIII 12 Arnimio (Dio p. 131) consectarium fieri videtur, ut Dio eius nobilissimi rhetoris discipulis adnumerandus sit, ipse vir eruditus quanta opus sit cautione hac de re iudicanti adnotat. Id certe ab Arnimio bene observatum est, si modo alteri utri scholae rhetoricae Dionem iuvenem vindicare liceat, eum ex Theodori potius quam Apollodori schola prodiiisse. Nam quamquam imprimis in λόγῳ δικανικῷ, cuius quidem generis licet Dio etiam in causis versatus sit (or. XLIII 6) nullae in eius scriptione ad hunc usque diem propagata supersunt reliquiae, quae inter has duas erant contraria valebant, tamen eius opinionis non desunt quaedam indicia; qua in re semper id attendendum, cum de Dionis nisi posterioribus scriptis fere iudicium fieri nequeat, quomodo praeceptis quibus adulescens erat institutus aetate provectus constiterit multo etiam minus sciri.

Theodoreum igitur hunc oratorem praecipue propterea appellaveris, quia a severa orationis structura eius indoles

¹⁾ Cf. Gebauer Lys. p. 433.

quam longissime abest. Artem materiam suo ordine disponendi Dionem parvi aestimasse vel inde perspicitur quod inter omnes amplioris modi orationes duas tantum esse, in quibus ordo argumenti tractandi auditoribus a primo declaratus cum quadam severitate ab oratore servetur: or. XXXIV 6 (coll. § 13) et or. XXXVIII 8. In aliis orationibus ipsa sententiarum vi ac potestate, dummodo iis nonnihil utilitatis audientibus afferatur, plus minusve ita se ferri patitur¹⁾, ut ex ea stili proprietate quam orator ipse dictione metaphorica πλανᾶσθαι σν λόγους designare consuevit ad quorundam scriptorum tempora definienda ansam petere posse Arnimii sagacitas (Dio p. 439 sqq.) sibi videatur. Atque quantopere ne in contione quidem Dio ἐκτροπὰς τοῦ λόγου voluerit effugere una or. XLIX propter magistratus recusationem habita, sed quae sub finem demum eam de qua agitur rem attingat, pro multis documento esse potest. Contra in generis deliberativi orationibus rhetorum praecepta secutus²⁾ a suis ipsius rebus dicendi initium capit. Attamen aliter in ceteris suasoriis, veluti Tarsica altera (or. XXXIV), aliter in oratione Rhodiaca Arnimius subtilissimo iudicio l. c. p. 210 sq. Dionem causas exposuisse animadvertisit, quibus causis adductus in contionem prodiiisset. Quarum utramque cum in numero λόγων γεγαμένων habere non dubitem, qua quaeque ratione habita esse credenda sit in medio relinquam, etiamsi rationes suas mihi quoque valde comprobavit Arnimius. Nam eodem fere iure quo Rhodiaca vel ob hiatum severissime vitatum, quo tamen stili proprio et aliae Dionis orationes insignitae sint, ad legendum tantum composita cuidam possit videri, alteram Tarsicam hac tam insolita dispositionis diligentia excellentem non re vera sic in contione oratorem propter extempore fortunam facilitatemque summis laudibus sublatum habuisse facile suspicere. Sed hanc unam omnium difficillimam intricatissimamque quaestionem e perpaucis et maxime exiguis indicis, quae vir doctus in ipsis traditis verbis indagasse sibi visus est, non nos disceptaverimus. Illud autem cum Arnimio pro certo affirmari potest Dionem, quo magis nihil antiquius ha-

¹⁾ H. v. Arnim. Dio p. 473 sq.

²⁾ Volkmann Rhet. p. 296 sq.

beret quam ne falsis commentariis notiorum¹⁾ eae quas semel habuerat orationes propagarentur, eo maiore diligentia si qua in illis minus placerent ipsum emendata edidisse. Imprimis orationes XXXI, XXXIV, XXXVIII cum aliis de rebus tum de tractatione oratoria Dionem oratorum Atticorum sectatorem praebent, non quo aliarum orationum, in quibus Bithynicarum, argumenta, praesertim quae et ipsa rem publicam administrandam spectent, ab illis toto genere distent, sed quia cum illas meditaretur vel potius describeret, oratores Atticos eorumque principem Demosthenem dedita opera imitandos sibi proposuit. Cuius rei prioribus capitibus satis multa quidem congesta sunt indicia; hoc loco selecta quaedam addantur.

Transitum facit Dio more Demosthenico or. XXXI 5 *ταντὶ μὲν οὖν ἡν ἀναγκαῖον προειπεῖν, ὥστε τὴν ἀρχὴν ὑμᾶς ἐπὶ τοῦ πράγματος γενέσθαι· νῦν δὲ ἐπ' αὐτὸς βαδιῶμει κτλ.* Conf. de cor. 58. 263. In prooemio antiquitus erant qui verbi βαδιῶμει usum metaphoricum reprehenderent²⁾. Ionismum esse nec tamen a Xenophontis atque Platonis sermone abhorrente intelligimus quae leguntur or. XXXVIII 6 *ὑπὲρ γὰρ ὁμονοίας ἐρῶντες ἔρχομαι*³⁾. Usum exemplorum in nullo orationum genere maioris momenti esse quam in deliberatione inde ab Aristotele docuerunt⁴⁾. Iis inducendis plerumque inserviunt verba βούλομαι τοίνυν εἰπεῖν: or. XXXI 66 (I 238,28), 84 (p. 244,2), XXXII 67 (I 286,29), XXXIV 5 (I 317,13), quomodo e. c. Dem. XX 84, Lyc. c. Leoer. 83 al. Plena sunt nec supplemento egent quae sic scripsit Dio or. XXXI 95 *ὅτι τοίνυν καὶ θείας τινὸς δυνάμεως καὶ προνοίας . . . οἱ τοιοῦτοι μετέχουσιν, ἐπ' ἀνδριάντος τι βούλομαι γεγονός εἰπεῖν,* de cuius loci praegnantia iam admonuerunt P. Wendland (Berl. phil. Wschr. 1894, 325) et A. Sonny Anal. p. 199. Neque absimilia sunt Philostr. v. Apoll. p. 242,5 K. καὶ ὅτι μὴ ψεύδεται ὁ λόγος, ἵωμεν παρὰ τὸν κωμάρχην. Qui usus ad

¹⁾ Horum tachygraphorum vestigia eximia cum doctrina detecta per aetatem Dioneam Arnimius (Dio p. 171 sqq.) persecutus est. Vid. etiam E. Norden, Ant. Kunstsprosa II 536,1. 564 et P. Wendland Gött. gel. Anz. 1901 p. 780 sqq.

²⁾ Volkmann Rhet. p. 141. Blass ad or. de cor. 4.

³⁾ Vid. Stein ad Herod. I 5.

⁴⁾ Volkmann Rhet. p. 298.

oratorum phrases quae sunt ὅτι (ώς) ἀληθῆ λέγω, ἀκούσατε vel ἀναγνώστεται vel ἀναγνωθεί (λαβέ, λέγε) redire videtur^{1).} In oratione Rhodiaca adamata est formula πρὸς τούτῳ δὲ κάκενό ἔστιν ὅτι: 23 (I 225,15), 142 (p. 260,10), 147 (p. 261,20). Oratores veteres in talibus non infreueenter praedicatum subaudiri voluerunt^{2).} Aliae transeundi formulae exstant § 64 (p. 238,7); 76 (p. 241,34) et 136 (p. 258,18); 87 (p. 244,27).

Ex usu oratorio etiam haec cognita or. XXXVIII 41 ἔτι τοίνυν κάκενό λογίσασθε^{3).} Locutionum quae sunt σκόπειτε, σκέψασθε quamvis non semper transitionis loco adhibitarum non discreta congeries est structa a Pyclarino l. l. p. 44. Vere Demosthenica consuetudine effert Dio or. XXXVIII 44 λογίσασθε δὲ οὕτως. εἴ τις ὑμῖν, ἄνδρες Νικομηδεῖς, κτλ^{4).} Similiter or. XXXI 38 (I 230,6), XXXIV 15 (I 320,4), XXXIII 37 (I 307,23), XXXIV 48 (I 329,23), XXXI 90 (I 245,26), or. XXXIII 9 σκόπειτε δὲ τὸ πρᾶγμα οἶνόν ἔστιν. Αθηναῖοι γάρ κτλ., conf. e. c. Dem. XIX 53. 256. Extremam partem orationis his verbis nuntiat or. XXXIV 43 ἐγώ δὲ ὑπὲρ τῶν πρὸς τοὺς Μαλλώτας καὶ τὰς ἄλλας πόλεις εἰπών ἔτι πανσύματι, quemadmodum Aesch. II 118. Dem. XX 163. Ps. Dem. XXV 98⁵⁾. Liberius or. XLVIII 15 (II 92,22).

De prooemiis imperitiam dicendi excusantibus in universum sane rectissime Nordenus (Ant. Kunstprosa II 595,1) ita sententiam tulit, ut ea ad unum paene omnia exuberantis eloquentiae documento esse affirmaret^{6).} Sed tamen Dionea eiusmodi prooemia non omnia una ut aiunt pertica tractari debent. Alter pro Celaenensium contione, alter Prusae eandem rem confiteri putandus est. Phryges enim illos nobilissimus orator cum ironia honorat declamatione; civibus autem suis propter opera ergenda, quorum imprimis ipse oratione sua auctor extiterat, paulatim tamquam tyrannus molestus atque inquisitus factus hac confessione invidia eos liberare studet

¹⁾ Rehdantz Lycurg. p. 129 sqq., Gebauer Lys. p. 242 sq.

²⁾ Rehdantz-Blass Ind. Dem. II 69 s. v. ellipse.

³⁾ Gebauer Lys. p. 486.

⁴⁾ Rehdantz ad Lyc. 92, Frohberger-Gebauer ad. Lys. XXV 19. I 37.

⁵⁾ Rehdantz Lyc. p. 161, Gebauer Lys. p. 291 sqq.

⁶⁾ Volkmann Rhet. p. 130).

(or. XLVII). De or. XLII collatis quae inveniuntur or. XIX 4 conf. v. Arnim Dio p. 173; Schmid Att. I 188. Omnia clarissimum simulatae modestiae exemplum or. XII 16 exstat.

Demosthenis pro Ctesiphonte vel potius pro se dicentis gravissimae precatio[n]es (XVIII 1. 324) tam aliis quam Dionis admirationi fuerunt. Qui antequam de simultibus Nicomediensium cum Nicaeensibus deponendis verba facere institueret, omnes deos precatus est ut ne adversis auribus quae Nicomedensibus suasurus esset acciperentur (or. XXXVIII 9); post benigne ab iis qui aderant auditus rursus precatio[n]e facta (§ 51) clausulam adnectit, qua civitatem sospitem esse et florere cupit. Vox fausta non solum in hac peroratione occurrit, sed etiam venatorem Euboicum or. VII 53 Dio in fine oratiunculae prospera ominantem facit¹⁾.

Ceterum in politicis quoque orationibus Dio erga deos piū se praestare numquam desiit. Ad hunc modum in extrema oratione XXXIX eadem de concordia coram Nicaeensibus habita preces mittuntur ad deos huius urbis, in quibus quod Ὄμονοια quoque enumeratur vix est cur Dionem eadem qua Aeschinem (III 260) ratione peccavisse statuamus. Nam si quis attenderit orationum Bithynicarum quasi tesseram quandam esse ὄμονοιας nomen²⁾, quidquid miri huius deae cultus habet fortasse evanescet, quamquam inscriptum testimonia deesse videntur³⁾.

Ut erga deos ita erga patriam testantur pietatem quae dicit or. XL 19 (II 51,17), XLIV 4 (II 68,1), XXXI 93 (I 246,18), sicuti Isocr. XV 165. Sollemnitas est locutio πάσας εὐχας εὐχεσθαι or. XXXVIII 44 (II 41,22); conf. e. c. [Dem.] XXV 101. Formulam ex Isocrate potissimum cognitam or. XXXI 9 πρᾶγμα εὐχῆς ἀξιον iam Geelius p. 271 enotavit. Addas or. XXXIV 19 μεγάλης τινὸς τοῦτο δεῖται θεραπείας, μᾶλλον δὲ εὐχῆς. Eodem pertinent voces abominosae⁴⁾ or. XLVIII 4 (II 89,2), 5 (89,11); item ibid. 16 (p. 93,8) στάσιν δὲ οὐτε (Emperius, οὐδὲ codd.) ὀνομάζειν ἀξιον παρ' ἡμῖν

¹⁾ H. Sauppe ad Dem. IV 51, Rehdantz ad Olynth. I 28.

²⁾ v. Arnim Dio p. 364 sqq.

³⁾ Nec magis liquet iudicium de magistratu quodam Bithynico cui nomen erat οἱ τῆς ὄμονοιας φύλαρχοι apud Le Bas-Waddington As. min. n. 1177 fin. Cf. E. Norden Ant. Kunstprosa I 447.

⁴⁾ Frohberger ad Lys. XXXI 14.

μῆτε λεγέτω μηδείς, ut Dem. VIII 51. Opponuntur voces faustae praecipue in perorando adhibitae, de quibus modo dictum est. Apud oratores Atticos saepenumero sola ἀνακραλιώσις vel rerum repetitio epilogi locum obtinet¹⁾. Similiter Dio extremae orationis parti or. XXXVIII 48 enumerationem praemisit; licet idem consilium quae piae se ferunt or. XII 84 sententiarum conexui officiant tamen ab huius scriptoris manu profecta sunt.

VI.

Dio quibus sententis cum Aeschino, Lyceurgo, Lysia,
Isaeo conveniat.

Cum Dio in epistula de institutione oratoria conscripta oratorum Atticorum, quos e canone Alexandrino quem dicunt Atticistarum regulis addictus²⁾ viro illi nobili studiis rhetoriciis operam navanti ad imitandum commendat, non artis modo, verum etiam mentis rationem habeat, num quae ipsarum eorum rerum et sententiarum vestigia in huius auctoris scriptis appareant sub examen vocare in animo est.

Ac primum quidem Aeschinis memoria haud scio an lateat his locis:

Dionem in Alexandrinos ἵππομανεῖς invectum ubi proverbialem historiolam de Limona, quae Hippomeni patri laesae virginitatis crudelissimas poenas dependit³⁾, suae orationi mirum in modum accomodatam dedit his verbis or. XXXII 78 Ἀθήνησι δὲ αὐτὸ τοῦτο τὸ ζῷον ἀγαπηθῆναι τὸ καὶ παρ' ὑμῖν εὐδοκιμοῦν· καὶ νῦν ἔστιν ἐν τῇ πόλει τόπος οὗτω καλούμενος Ἰππον καὶ κόρης ἀβατον. ὁ γαρ πατὴρ συγκαθεῖτες τὴν παῖδα τῷ Ἰππῳ, καὶ φασν οὕτω διαφθαρῆναι τὴν κόρην, Aeschin. I 182 respicere voluisse non satis certe demonstratur. Nec tamen dubito quin Dio, si proverbium cognitum habuisset,

¹⁾ Volkmann Rhet. p. 264 sq., Frohberger ad Lys. XV 11, Rehdantz-Blass Ind. Dem. I 13 v. ἐπίλογος.

²⁾ H. Usener Dionysii Halic. de imitatione libri rel. 1889 p. 126. v. Wilamowitz Herm. XXXV p. 43, eiusd. Textgesch. d. griech. Lyriker, Exkurs (in Abh. d. Gött. Ges. d. Wiss. 1900).

³⁾ Cuius crudelitatis quae in proverbii consuetudinem abiit antiqua testimonia ad Heraclid. epitom. ex Aristot. πολ. Ἀθην. frg. 3 p. 85,14 attulerunt Kaibelius et Wilamowitzius.

nomina propria inde allaturus fuerit. Nunc autem ea eodem quo apud Aeschinem modo desiderantur. Ipsa vero variata fabella nimirum nulla fide digna est¹⁾.

Etiam Pataecionis et Eurybati mentionem quo ex fonte hauserit hic scriptor or. LII 9 καὶ μὲν ἡ ἀπάτη η τοῦ Ὀδυσσέως πρὸς τὸν Φιλοκήτην καὶ οἱ λόγοι, δι’ ᾧ προσηγαγετο αὐτόν, οἱ μόνον εὐσχημονέστεροι, [καὶ] ἥρωες πρέποντες, ἀλλ’ οὐκ Εὐρυβάτον ἡ Παταικίωνος, ἀλλ’, ὡς ἐμοὶ δοκοῦσι, καὶ πιθανώτερος potest dubitari. Haec nomina antiquitus inter fraudationis ac pravitatis paradigmata in ore hominum versabantur, de quibus quia dictum erat Diogenis Cynici Diog. Laert. VI 39, hic quoque Dio a scriptione cynica pendere videtur O. Crusio²⁾. Sed si cui Arnimius (Dio p. 161 sqq.) rationes suas persuaserit Philoctetarum σύγχρονι compositam esse a Dione sophista, fortasse praestabit hoc loco Aeschinis (Ctesiph. 137. 207) memoriam agnoscere. Saltem de Demosthene (de cor. 24) ab Aretha (in Sonnyi Anal. p. 121) ad haec verba illustranda adscito ob eam causam cogitare vetamur quod ibi solius Eurybati nomen invenitur; quam interpretis indilgentiani iam editor eruditus notavit³⁾.

Hoc Arethae scholion a Sonnyo (Anal. p. 120) editum ad or. XLVII § 9,5 *Αἰσχίνειον τὸ τῆς μεταχειρίσσως*, quod quo spectet editor non adnotat. Fortasse pro temporibus suis docto Byzantino celeberrima Demosthenis *τειχοποιία* (Aesch. III 236, Dem. XVIII 299) obversabatur, nisi forte nihil aliud voluit declarare quam quod Dio contionatus epistulam quandam Aristotelis eadem ratione qua Aeschines III 238 regis Persarum attulit. In quibus litteris quae Aeschine III 132 testante Persarum rex de se ausus est ita scribere δεσπότης ἀπάντων ἀνθρώπων ἀφ’ ἥλιον ἀνιόντος μέχρι δνομένου, eadem ad Herculem or. I 60 ἔκεινος δὲ οὐ μόνον τῆς Ἐλλάδος ἡ γαστιλεύει, ἀλλ’ ἀπ’ ἀνίσχοντος ἥλιον μέχρι δνομένου πάσης ἥρξης καὶ τῶν ἀνθρώπων ἀπάντων a scriptore nostro translata sunt. Neque hic omiserim subscribere quae in Themistoclis

¹⁾ Vid. Geel l. c. p. 300, v. Wilamowitz Aristot. u. Athen II 132.

²⁾ Untersuch. zu Herondas, Leipzig 1892, p. 93.

³⁾ Eurybati nomen simul omen esse furorum animadvertisit Crusius (Märchen - Reminiscenzen im ant. Sprichw. p. 41 in Verhandl. d. 40 Philol. Versamml. in Görlitz 1889). De Pataecione conf. eiusd. Unters. z. Herod. p. 93.

laudibus ab Aristide libro suo de Quatuorviris insertis (t. II p. 292 sqq. ed. Dind.) sic leguntur: *Tις δν. οντες εκείνω τῷ χρόνῳ δικαιώς αἰτίαν ἔχοι μέγιστον δύνασθαι ἄλλος η Θεμοτοκλῆς, ὃς τὸν τῶν ἀφ' ἥλιον αἰνίσχοντος μέχρι ἥλιον δυναμένον βασιλεύοντα στρατηγήσας τῶν Ἑλλήνων κατεστρέψατο;* Has laudes illum quidem rhetorem ex Aeschinis Socratici dialogo Alcibiade deprompsisse scholiastae Aristidis p. 663 Dind. adnotationem amplexus C. F. Hermannus, de Aesch. Socrat. reliquiis (Progr. univers. Gotting. a. 1850) p. 21 sq., coniecit. At quod haec scripsit idem Aristides or. XXVI 10 p. 94,10 Keil ὅπερ γάρ τις ἔφη τῶν λογοτοιῶν περὶ τῆς Ἀσίας, λέγων ὁ σην ὁ ἥλιος πορεύεται, ταῦτης πάσης ἀρχειν ἀνδρα ἐνα κτλ. neque Hecataei historici neque Aeschinis dialogorum Socratiorum scriptoris memoria, sed nescio an Aeschinis Atrometi f., qui alterius sophisticæ quae dicitur parens fuisse putabatur¹⁾, sub voce λογοτοιοῦ lateat. Certe ex eius Ctesiphontea communem locutionis fontem cognoscimus.

Or. LXXVIII 20 οἱ (scil. ἀνθρώποι οὐδὲν ἀπαίσοντες), δν οὐτα τί χῇ, πεπρημένον ὁρῶντες αὐτὸν ὑπὸ νόσου καὶ οἰδοῦντα καὶ ὑπονλον, μακαρίζοιεν ὡς Πονλυδάμαντα τὸν Θετταλὸν καὶ Γλαῦκον τὸν Καρύστιον ἥγούμενοι διαφέρειν εὐεξίᾳ; Reiskio (II 421) iam admonente Polydamas Scotussaeus Olympionica fuit Ol. 93; de quo vid. S. Iulii Africani Ὀλυμπιαδῶν ἀναγραφήν p. 55 Rutgers. Commemoratur a Platone Rep. I 338 c²⁾). Item in nobilissimis athletis fuit Glaucus: Aesch. III 189. Dem. XVIII 319³⁾.

Dein quae exempli gratia sic affert Dio or. XX 1 εἰ τις Ἀθηναῖς ὡν, δέον αὐτὸν στρατεύεσθαι ὑπὲρ τῆς πατρίδος Λακεδαιμονίων εἰσβεβληκότων εἰς τὴν Ἀττικὴν η Φιλίππου ἐπίοντος η ἄλλων πολεμίων, ὁ δὲ ἀνηχωρήσειν εἰς Μέγαρα η Αἴγιναν ἔνεκα τοῦ μὴ στρατεύεσθαι μηδὲ κινδυνεύειν, οὐτος (δν) ἀνακηρυχέναι λέγοιτο; et cum aliis et cum Lycurgi contra Leocratem oratione (§ 21 sqq., 85) comparari possunt. Cuius eiusdem orationis (§ 48) fortasse subest memoria simili ita expresso or. XLI 4 οὐκοῦν ἔξεστιν ὑμῖν ἔχειν καὶ μὲ πολίτην

¹⁾ v. Armin Dio p. 129, v. Wilamowitz Herm XXXV p. 9.

²⁾ Cf. G. H. Förster die olymp. Sieger (Gymn. Progr. Zwickau 1891) p. 21 n. 279.

³⁾ Cf. I. Rutgers l. c. p. 25. G. H. Förster l. c. p. 10 n. 137.

ἀνυπόπτως καὶ τῶν ἄλλων τοὺς βελτίστους. καὶ τοίνυν δι' αὐτό
μοι τοῦτο πιστεύοιτε ἀν δικαιότερον. ὅστις μὲν γὰρ ἀγνώμων
περὶ τοὺς φύσει γονέας, οὐκ ἀν γένοιτο ὅσιος οὐδὲ πρὸς τοὺς
θεμένους αὐτόν. ὁ δὲ τοὺς γεννήσαντας ἀγαπῶν οὐδέποτε ἀν
ἀμελήσει τῶν χάριτι γονέων γενομένων, quamquam non nego
Dionem praesertim imaginum studiosissimum et hoc loco
omnibus oratoribus adamato¹⁾ suum esse posse.

Tum Lysiaca quoque orationes pauca praebent quae
cum Dioneis contendantur.

Or. XX 3 πολλὰ ἀν εἴη τὰ ἐμποδῶν αὐτῷ γιγνόμενα
καὶ οὐκ ἔῶντα τὰ προσήκοντα ποιεῖν. καὶ γὰρ τὸ ἐπὶ πολὺ τῷ
ξυνεῖναι καὶ τὸ πίνοντα ἡ κυβεύοντα ἡ ἄλλο τι τῶν βλαβερῶν
καὶ ἀσυμφόρων πράττοντα διατελεῖν πανταχοῦ τοιαῦτά ἔστιν
comparabilia sunt iis quae Lys. XVI 11 vel Isocr. XV 286 sq.
invenies²⁾. Sed haec sunt levidensia; gravior quaestio de
ipsis Dionis verbis constituendis nascitur. Cum enim codd.
UB verba καὶ γὰρ τὸ ἐπὶ πότῳ ξυνεῖναι exhibeant, Reiskio
Geelioque praegressis Emperius καὶ γὰρ τὸ ἐπὶ πολὺ πότῳ
ξυνεῖναι scribi maluit, qua recepta lectione πίνοντα participium
aut deleri aut commutari debet. Sed neutra harum ratio mihi
comprobatur propterea quia quae in cod. M exstant καὶ γὰρ
τὸ ἐπὶ πολὺ τῷ ξυνεῖναι, si modo cum Arnimio pronomen
indefinitum intellexeris, de garrulitate bene dici atque apte
cum compotatione aleaque coniungi videntur, sicuti Isocrates
loco supra laudato ἐν πότοις καὶ συνονοσίαις καὶ δαχνυμίαις καὶ
παιδιάς τὴν ἡλικίαν διάγενιν coniunxit. Nec vero Dionea quam-
vis per se planissima omni dubitatione maiora sunt, quando-
quidem ea excipientia verba καὶ τὸ συνδιατρίβειν ἀεὶ τῷ ἐν-
τυχόντι ἀδολεσχῶντα κτλ. eodem fere spectant. Itaque in
priore sententia Dionem καὶ γὰρ τὸ ἐπὶ πορνείᾳ ξυνεῖναι reli-
quisse suspicatus est E. Bethius, qua ratione or. LXX 1 ἐν
αστει τὰ πολλὰ διατρίβοντα περὶ τὴν ἀγορὰν καὶ τὸ γυμνάσιον
καὶ περὶ πότον δύντα καὶ ἐταίρας καὶ τὴν τοιαύτην δαχνυμίαν
scripta videmus.

Or. XL 33 ἐγὼ μὲν γὰρ καὶ τοῖς πρότερον διαφερομένοις
πρὸς τοὺς ἀστιγείτονας ταῦτα ἥγουμαι χαλεπώτερα καὶ βαρύτερα

¹⁾ H. Frohberger ad Lys. XIII 91.

²⁾ Frohberger ad Lys. XIV 27. Kaibel Stil u. Text der πολ. 29η.
d. Aristot. p. 109 sq.

τοῦ λαβόντας ὅπλα βαδίζειν εἰς τὴν χώραν ἢ προσθάλλειν τοῖς τείχεσι ἢ τὰ δένδρα κόπτειν ἢ τῷ καρπῷ πῦρ ἐνιέναι, cuius loci colores simillimi Lys. XIV 32 sq., Thuc. IV 115,2 conspiciuntur.

Dio posteaquam or. VII 107 Pisistratum ex urbe remotos Athenienses reddidisse agricultores similiter atque or. XXV 3 commemoravit, quorum utrumque locum ad Aristot. πολ. Ἀθην. 16,3 redire haud iniuria negavit G. Kaibelius (Stil u. Text d. π. Ἀθ. p. 158), ita pergit § 108 οὐκονν οὐδὲ ἔκεινοις ἀξύμφορος ἢ τουαύτη διαίτα ἐγένετο, οὐδὲ ἀγεννεῖς ἡνεγκε φύσεις πολιτῶν, ἀλλὰ τῷ παντὶ βελτίους καὶ σωφρονεστέρους τῶν ἐν ἄστει τρεφομένων ὑστερον ἐκκλησιαστῶν καὶ δικαστῶν καὶ γραμματέων, ἀργῶν ἄμα καὶ βαναύσων. Praeter ἄρχειν καὶ βουλεύειν gravissima civium iura enumerantur. Cf. Lys. XIII 73, XXVI 2, Plat. Gorg. 452 e. Quodsi hic scriptor ut Lys. XIII 76 (τιμωρεῖσθε αὐτὸν ὅτι καὶ ἐδίκασε καὶ ἡκκλησίαζε καὶ ἐσυκοφάντει πολλοὺς ὡς Ἀθηναῖς τοῦνομα ἐπιγραφόμενος) duobus illis muneribus etiam γραμματέων cum contemptu addidit, forsitan Aeschinis simillimos iudice Demosthene (LVII 34) verissimi singularisque sycophantae memor notari voluit. Cf. Dem. XIX 95 πανοῦργος οὐτος καὶ θεοῖς ἐχθρὸς καὶ γραμματεύς, 200. 314. XVIII 127. 261. Lys. XXX 27.

Non inficete dictum est or. XII 15 ὅμως δὲ προλέγω ὑμῖν ὅτι ἐσπουδάκατε ἀνδρὸς ἀκοῦσαι τοσούτον πλῆθος οὐτε καλοῦ τὸ εἶδος οὐτε ἴσχυρον, τῇ τε ἡλικίᾳ παρηκμακότος ἥδη, μαθητὴν δὲ οὐδένα ἔχοντος, τέχνην δὲ ἢ ἐπιστήμην οὐδεμίαν ὑπισχρούμενον . . . , ἀλλ' ἢ μόνον κομῶντος, cuius ethos quidem comparabile sententiae cuiusdam laconistae Lys. XVI 18 sq. capillos promissos facere malum civem negantis. Coma barbaque promissa philosophorum vel ex unius Epicteti dissertationibus est nota res. Geelius l. c. p. 56 etiam ad ipsius Dionis or. XXXV 3 (I 331,22) et or. LXXII 2 (II 184,16) scite provocat.

Denique Isaei ope licet a Dione nullo loco adsciti aut nominati haec possunt illustrari: or. LXXIV 9 τοῖς νεωτέροις τοσούτων ἐτῶν νόμος οὐκ ἔδι συμβάλλειν ὡς ἀπίστοις οὐσι, οὐδὲ γυναικὶ παρ' Ἀθηναίοις συναλλάσσειν πλὴν ὅχρι μεδίμνου κριθῶν διὰ τὸ τῆς γνώμης ἀσθενές. Facile sane hunc de diffidentia locum esse diatribarum cynicarum conieceris, sed neque ex Antisthenis fragmentis neque Bionis Borysthenitae tale quid

mihi praesto est. Quamobrem quoniam tot tantisque doctae lectionis flosculis e variis et poetis et scriptoribus decerpatis referta est haec oratio, ut propter solam exemplorum molem Geilio (p. 434) praegresso P. Hagen quaest. Dion. thes. III et I. Wegehaupt l. c. p. 40,1 eam pro spuria habeant, id quod non mihi illi quidem persuaserunt¹⁾, hunc scriptorem Isae. X 10 παιδὸς γὰρ οὐκ ἔξεστι διαθῆκην γενέσθαι· ὁ γὰρ νόμος διαρρήδην κωλύει παιδὶ μὴ ἔξειναι συμβάλλειν μηδὲ γυναικὶ πέρα μεσίμονον κριθῶν exscripsisse non nimia audacia mihi videor statuere.

Haec tam pauca collata loca quasi παρέργον ὄδοι dedi. Longe autem latiorem longeque fertiliorem agrum et qui partim fere incultus iaceret in orationibus Demosthenicis inveni eumque eo enixius colendum putavi.

VII.

Oratio Rhodiaca cum Demosthenis Leptinea comparata.

Inter cunctas Dionis orationes ex officina rhetorica sumptorum armorum usu atque exercitatione nullam Rhodiaca esse notabiliorum exemplis inde adhuc prolatis neminem iam effugerit; quam quod hoc loco seorsum tractare animum induco, non sine ratione fieri videbitur, si quidem hanc orationem non forma solum, sed etiam causae tractatione prae ceteris orationibus urbicis unicam esse Arnimius (Dio p. 212 sqq.) demonstrare studuit. Eius enim sensus ille quidem optime animadvertis hic omnia esse plena ad eumque quidquid profertur revolvi, quem Achillis progeniem poeta noster his verbis praedicantem facit: *von des lebens güttern allen ist der ruhm das höchste doch; wenn der leib in staub zerfallen, lebt der grosse name noch.* A qua communi sententia quantum differat Dionea philosophandi ratio, diatribe scriptorem κυνικῶτατον prodens (or. LXVI) vel or. XLIV 2 testimonio esse possunt. Itaque Arnimio consequens esse videtur ut oratio Rhodiaca a Dione sophista Tito imperatore profecta sit, quamquam quae inde exoritur aporia chronologica ab illo non solvit neque omnino quae nunc quidem est nostra

¹⁾ A. Sonny Anal. p. 225.

rerum Rhodiacarum scientia solvi potest. Etenim quis infitiabitur facile fieri potuisse ut Dio praesertim Nervae ac Traiani patrocinio praesidioque tectus et ob hanc tam praeclaram honorificamque restitutionem ab omnibus celebratus ad suadendum Rhodiis accingeretur? Quidnam impedit quominus etiam tum oratori, quippe cuius ne senescentis quidem natura atque indoles, ut oratio tertia testatur, ab effuso quodam eloquentiae sophisticae stilo utique abhorret, periodis antitheticis luxuriari lubuisse existimemus, cum praesertim hac delectatione aures populi mulcens vituperationis acerbatem leniret? Neque enim in charta lusisse oratorem cum Wilamowitzio tenendum est (cf. § 86 p. 244,20); immo Dio numquam eadem qua Plutarchus ratione Romanis blanditus cum cives urbis ex omnibus Graecis potentissimae et quae quodam modo sui arbitrii esse posset ne barbaros adulando se abicerent iterum atque iterum adhortaretur, verbo quidem populi sui honoris vindex exstitit gravissimus. Ipsa consilia sua a turpissima Rhodiorum consuetudine qua statuas inscriptione tantum mutata ad alias homines, imprimis Romanos¹⁾ transferre solebant ansa petita ita protulit, ut doceret cum essent quae nequirent mutari, iis quidem quemquam offendи non esse necesse, Rhodios autem rebus quamvis facillime eae evitarentur offendи noluisse. Sed etsi hic animus erectus liberalisque Dionem philosophum omnino non dedecet, Arnimianaе tamen sententiae me innuere confiteor, quia et de argumentandi ratione et de doctrina huius cum ceteris orationibus urbicis differentiae graviores sunt quam ut in eiusdem aetatis scriptis ferri possint.

Primum quidem argumentatio vi logica praevallet, nisi quod in extrema oratione (inde a § 157) argutias enthymematicas animi iudicium ex imo pectore exortum excipit²⁾. Atque dogmaticam quandam rationem alibi Dionis ut morum praecektoris vel maxime propriam esse iis si qui non aspernantur in huius scriptoris indolem penitus se insinuare non potest non intelligi. Evidem Arnimii hac de re sententiae

¹⁾ L. Friedlaender Sittengesch. Rom III * Leipz. 1881. p. 221 sq.

²⁾ H. v. Arnim Dio p. 219 sq.

prorsus subscribo¹⁾). Verum Rhodiaca clarissimum documentum eius est rhetorices quam Dio ipse ineunte Tarsica priore (or. XXXIII 1) his verbis definit: δύναμιν ἔχειν ἐν τε δύναμιν καὶ διανοήμασι δριμυτέρας τινὸς πειθοῦς καὶ τῷ δύντι δεινῆς. Quod genus eloquentiae ne Aretham quidem latuisse videtur, cum in priore orationis argumento (apud Sonnyum Anal. p. 114) μεγάλην τῆς ἀνασκεναστικῆς ισχύος ἀρετὴν notatu dignam haberet. Hic igitur solis fere logicis ratiocinationibus totam civitatem a pravis moribus revocare studet; in Alexandrina et Tarsica priore nulla exhibita demonstratione quasi medicus quidam animae malis medetur (or. XXXII 10. 16 sq., or. XXXIII 44).

Deinde alterum quo diximus discrimine Rhodiacam a ceteris Dionis orationibus distare in eo positum est, quod doctrinam vulgari opinioni accomodatam praebet. Quae qualis sit quo diligentius inspiciatur Demosthenis cum alias orationes tum maxime Leptineam comparandi causa adscire in animo est. Caveamus sane oportet Hirzelio (Der Dialog II 102 sq.) iure adhortante ne Dionis opera a suo quodque auctore et eo quidem uno eodemque et antiquo pendere arbitremur. Sed tamen quae ut de aliis ad aliquem antiquorum qui omnium consensu ingenii ac doctrinae principatum tenerent exprimendum imitandumque deditis ita de ipso nostro scriptore universe sic iudicavit Ruhnkenius Tim. lex. Plat. p. XXI: 'Quemcumque . . . sibi delegisset, eius non solum voces, formulas, complexionesque verborum, sed sententias etiam et bene dicta acerrimo consectabatur studio, in succumque quod aiunt et sanguinem vertebat,' ea optime ad Rhodiacam mihi videntur quadrare. Principem igitur oratorum Atticorum Dio cum

¹⁾ In annotatione pono eius docti verissima verba in libro praeclaro sic exstantia p. 464: Er (Dio) wollte auf die gesinnung und das aus der gesinnung entspringende handeln der menschen einwirken. darum verfährt er nicht wissenschaftlich, sondern dogmatisch. nicht durch logisches beweisverfahren, sondern durch den wuchtigen ausdruck eigener überzeugung sucht er die hörer zu seinen ansichten zu bekehren. diesem zweck ist auch sein stil angepasst. er zeigt verschiedene spielarten. aber alle sind aus der lebendigen, natürlichen beredsamkeit entwickelt, die der stegrefrede im gegensatz zur schriftlich ausgearbeiteten rede eigentümlich ist. es ist ein der wirkung auf grosse massen angepasstes διάλεγοθαι, das sich manchmal zu einer grossartigen und erhabenen beredsamkeit erhebt. die vorbilder dieser διάνοιας hat Dio nicht bei Demosthenes, sondern bei Plato gefunden.

orationem suam conscriberet imprimis secutus est, atque e praeclaris eius causis publicis vetustissimam quam contra Leptinem dixit ad imitandum sibi proposuit, non quo huius orationis lectione commotus esset ut calamo ludens Rhodiaca eam aemularetur, sed quia oratori ad Rhodiorum pravam in statuis consuetudinem reprehendendam semel aggresso ista a Leptine rogata lex de immunitate quippe quae eiusdem fere generis cum ea consuetudine esset ultro se obtulit.

Summam totius orationis sententiam qua Dio optimum quemque gloriae studio maxime se duci pati exponit cum aliis oratoribus Atticis Demosthenes communem habet, et ita quidem ut propter eandem omnium bonorum mentem sanctitatem fidei atque honorem rei publicae ceteris rationibus anteponendum Leptinea doceat. Quamobrem non est mirandum, ut adnotat F. A. Wolfius Comment. in Lept. p. XXXXIII, orationem eximie placuisse Panaetio stoico, scilicet qui ad honestatem ex praecepsis disciplinae suae omnia rettulisset, illam in omni actione etiam repugnante utilitate sequendam putasset. Statim verbis in quibus quasi nervus quidam Rhodiaceae inest § 20 η γάρ στήλη καὶ τὸ ἐπίγραμμα καὶ τὸ χαλκοῦν ἔστανται μέγα δοκεῖ τοῖς γενναῖοις ἀνδράσι, καὶ μισθὸς οὗτος ἄξιος τῆς ἀρετῆς τὸ μὴ μετὰ τοῦ σώματος ἀνηλέγονται τὸ ὄνομα μηδὲ εἰς ἵσου καταστῆναι τοῖς μὴ γενομένοις, ἀλλὰ ἕχνος τι λιπέσθαι καὶ σημεῖον, ὡς ἀν εἴποι τις, τῆς ἀνδραγαθίας contendantur Demosthenis XX 64 τούτων δ' ἵσως ἔνιοι τῶν ἀνδρῶν οὐκετέ εἰσιν. ἀλλὰ τὰ ἔργα τὰ προχθέντερά ἔστιν, ἐπειδήπερ ἀπαξ ἐποάχθη. προσήκει τοίνυν τας στήλας ταύτας κυρίας ἐξαν τὸν πάντα χρόνον. Ίν' ἔως μὲν ἀν τινες ζῶσι, μηδὲν ὑφ' ὑμῶν ἀδικῶνται, ἐπειδάν δὲ τελευτήσωσιν, ἐκεῖναι τοῦ τῆς πόλεως ηθούς μνημεῖον ὁσι. Cf. Aeschin. III 245 sq., Lyc. c. Leoocr. 46. Cic. pro Arch. 11,26. Ex eodem sensu profluxit haec sententia § 16 οἱ δὲ ἀνθρώποι δέονται καὶ στεφάνον καὶ εἰκόνος καὶ προεδρίας καὶ τοῦ μνημονεύεσθαι κτλ. cf. Dem. XXIII 136. Quapropter ita iudicat signa meritorum etiam reges magni aestimare (§ 21 sq.). Cf. Dem. XX 40. XVIII 297. 299. Uterque orator admonet nisi cives de patria bene meriti honoribus afficerentur, fieri non posse quin urbs aliis beneficia in se collaturis orbaretur: Dio § 22 ~ Dem. XX 7. 17. 22 fin. 50 fin. 155. Deinde apud quos singuli quidam honores labefactarentur, universos deinceps labare atque incertos esse: Dio § 23 ~ Dem. XX 120. 124.

Utrique melius videtur minus severitatis constantiaeque peccatis castigandis adhibere quam nullam praemiorum fidem praestare: Dio § 25 ~ Dem. XX 5 sq. 39; at suam cuique facto debitam mercedem flagitat Demosthenes XX 154, XXIV 215. Dio § 25 εἰ γε τοῦτο μὲν (scil. τὸ τὰς τιμωρίας ἀσθενῶς ἔχειν) ἔστιν αἰσενεγκεῖν εἰς φιλανθρωπίαν, εἰς ἔλεον, εἰς ἄλλα τοιαῦτα. ἀπερ ἔστιν οἰκεῖα τοῖς χρηστοῖς· τὸ δὲ τῶν ἀρίστων ἀνδρῶν ἐπιλανθάνεσθαι καὶ τὰ τῆς ἀρετῆς ἀθλα ἀποστερεῖν οὐκ ἔνι τυγχάνειν οὐδεμιᾶς εὐπρεποῦς προφάσεως, ἀλλ' ἀχαριστίᾳ, φυσόνῳ, μικρολογίᾳ, πᾶσι τοῖς αἰσχίστοις ἀνάγκῃ προσήκειν — Demosth. XX 6 οἱ μὲν ἀνάξιον τινα τιμήσαντες εὐηθείας τινὰ δόξαν ἔχοιεν ἄν. οἱ δὲ τοὺς ἀγαθόν τι ποιοῦντας ἑαντούς μὴ τοῖς ὁμοίοις ἀμειβόμενοι κακίας et 10 νῦν τοίνυν οὗτος ὁ νόμος ταντην ἀντὶ καλῆς αἰσχράν τῇ πόλει περιάπτει (δόξαν) . . . τρία γὰρ τα μέγιστα δινέιδη κτάται, φυσοεούς, ἀπίστους, ἀχαριστούς εἶναι δοκεῖν, cf. 140,165. Pergit Dio ostendere, si quis concedat beneficia praemiis honoranda, ὑπερβολὴν ἀδικίας esse semel data auferre (§ 27). Sin autem aliquis honore indignum sese praebuerit, morem esse ut eo privetur (§ 28). Cum qua Dionem inter et Demosthenem (XX 97, 117) communi sententia quantum discrepet sophistica ethice Favorinus Corinth. [XXXVII] 31 testatur. Originem Demosthenicam (XX 9) in hac Dionis antithesi invenimus § 37 ἀλλὰ τοὺς μὲν καπήλους τοὺς ἐν τοῖς μέτροις κακονοργοῦντας, οἵς ὁ βίος ἔστιν αὐτόθεν ἀπὸ αἰσχροκερδίας, μισεῖτε καὶ κολάζετε, τὴν δὲ πόλιν, εἰ δόξει περὶ τοὺς ἀπαίνους τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν πανονοργεῖν καὶ τὰς ὀωρεὰς καπηλεύειν, οὐκ αἰσχύνεσθε, παλίμφολα καὶ παλίμποτα ποιοῦσαν τὰ σεμνά; Propter malos cives bonis iniuriam imponi; neque enim temere maiores insignia laudis tribuere solitos esse: Dio § 41 ~ Dem. XX 39. 47. Quid vetare, si in rebus ad vivendum urbi necessariis impensae tantum ratio haberetur, agros aedificia pecunias possessoribus adimi? Sane neque id se Rhodiis suaderi voluisse Dio (§ 46) affirmat neque umquam populo sui iuris talia fieri placuisse. Quod ita se habere oratori vel inde colligi posse videtur, quod illud κατ' ἄνδρας ἔκαστον ἀπὸ τῶν ἡδιῶν εἰσενεγκεῖν deprecabantur. Exempli causa ad Dem. XX 25 et II 24 provocare satis est. Apud Athenienses quoque antiquis temporibus nisi in summo discrimine εἰσφοράς non solitas fuisse, ita tamen ut tum quidem animi alacritate studioque a nullo superarentur, idem Demo-

sthenes (XX 10. XXII 76. XVIII 66) testis est. Unicuique rei publicae maiorem fidem haberi necesse esse quam privato homini quantumvis probo: Dio § 50 ~ Dem. XX 15. 36 fin. Et tamen quae ne privatim quidem fieri soleant, ea publice fieri licere? Dio § 52 (coll. or. XXXVIII 29) ~ Dem. XX 136. Sententiam qua quemadmodum deis dona sic egregiis hominibus honores deberi Dio § 57 dicit hinc Favorinus or. Corinth. [XXXVII] 28 sublegisse videtur. Quicumque pretium solverit, eum in rei emptae possessione manere omnes bonos pati. Nunc vero de patria optime meritorum virorum pretia in στρατηγίαις, πρεσβείαις, τροπαιοῖς, χρήμασι esse posita: Dio § 59 sqq. cum ex aliis tum e Dem. XVIII 311 vel XIX 282 explicari potest; de Leptinea ad στρατηγίας § 67 sqq. 75 sqq. 82, ad πρεσβείας § 73 sq., ad τρόπαια § 78. 80. 82, ad χρήματα § 12 pertinent. Inter exempla, quae quanta sint auctoritate in orationum deliberativarum genere satis notum est, quae de aere alieno Rhodiis post bella civilia fortasse ab ipso Augusto remisso, sed ab iis solis de cunctis provincialibus soluto Dio § 66 sqq. narrat, mirum quantum Demosthenicorum (XX 12) similia sunt. Qua ex narratione conclusione facta uterque orator indignatus est quod qui hostibus debita ultro reddere voluissent, iidem semel data praemia hominibus bene meritis eripere non sunt veriti: Dio § 68 ~ Dem. XX 12. Cum Dio sic eloquitur § 75 καὶ πρότερον μὲν οὐδὲ τοῖς ἀποθνήσκοντις πᾶσιν ὑπὲρ τῆς πόλεως ἡν̄ ἐστάναι χαλκοῖς, ἀλλ̄ εἰ μὴ τις ὑπερφυνᾶ καὶ Θαυμαστὰ πράξεις, reminiscimur quam paucae Athenis, quo tempore Demosthenes contra Leptinem dixit, hac ratione decretae statuae fuerint: Solonis, Harmodii et Aristogitonis, Cononis, Iphicratidis, Chabriae. A maioribus summis honoribus praeditos cives viros bonos ductos esse; posteri maioribus suis ne diffiderent neve eos iudicarent mendaces, cum praesertim quos illi quidem honorassent ipsi omnino non cognovissent: Dio § 77 ~ Dem. XX 47. 119. Rhodiorum consuetudinem non carere impietate Dio § 80 exponit, non idcirco quod illud Solonis 'de mortuis nil nisi bene', ut § 14 similiter atque Dem. XX 104 declaratum est, semper beatum valere, sed quia antiquissimus quisque vel ob ipsam aetatem in herorum numero habendus est. Non multo post (§ 84 sq.) mentio fit legis Atheniensis, qua civium capitis condemnatorum nomina, priusquam supplicium fieret, e civium

tabulis obliterari iubebantur. Quibus narratis Dio maxima cum indignatione argumentatur ad eundem modum Rhodios beneficiorum auctoribus velut si proditionis rei essent uti consuesse. E Leptinea non comparia, sed similia (§ 156 fin., 158 sq.) afferri possunt. Quicumque se tanti aestimarent quanti semet ipsi Athenienses olim, nunc Rhodii, iis non aliorum, praesertim deteriorum, mores, sed *τὴν ἑαντῶν δόξαν καὶ τὸ τῆς πόλεως ἀξιωμα* respicienda esse uterque orator postulat: Dio § 126 ~ Dem. XX 10. 142. 165. XXII 76. XVIII 210¹⁾. Etiam quomodo optimo cuique civi cum aliis quibusdam se contendere liceret exemplo ab athletis petito § 127 sicuti Dem. XVIII 319 (Aesch. III 189) expositum est. Dio § 143 sq. ita ratiocinatus pravum morem, si diu vigisset, ob eam causam non necessario semper vigere, cui similis exstat ratiocinatio or. XXXIII 30, Demostheni XXII 6 comparari potest. Inde a § 146 enumerantur ea quibus Rhodii elati sunt atque gloriantur, *νόμοι πολιτεία, ιερὰ θέατρα, νεώρια τείχη λιμένες*, quae fundamenta sunt civitatis opum, magnanimitatis, pietatis. Hic quoque locus est eloquentiae Atticae: Dem. XXIV 210. Lyc. c. Leocr. 75; Dem. XXII 76. Lys. XII 99. Lyc. c. Leocr. 17. 150. Din. III 13. Rhodios, spem reliquam Graecorum, tamquam extremam quandam nobilissimae gentis stirpem omnium bonorum oculos in se convertere; quapropter nefas esse ignominiam ei genti iniungere aut eius gloriam obscurare (§ 158 sq.). Quoniam igitur soli Graeco nomine digni essent, operae pretium se ducere illis suadere vel verbis eos castigare, si statuas infirmiores redderent debilioresque quam imagines cereas (§ 152). Quod paradoxon Favorinus or. Corinth. [XXXVII] 30 imitatus esse videtur. Aliam sententiam Dioneam or. [LXIV] 17 idem sophista, si modo hanc de Fortuna declamationem composuit, ex Rhodiaca exeunte haud scio an deprompsit, cum principatum alios nisi principes de eo inter se certantes sibi parere negavit. Sic enim Dio § 159 iudicat illud *πρωτεύειν* locum non iam habere ideo quod competitores deperissent. Cf. or. XXXIV 51. XXXVIII 28 sq. 40. Rhodios solos non modo in re publica administranda et deorum cultu, verum etiam incessu capillorum habitu vestitu pristinos Grae-

¹⁾ De quo loco communi universis oratoribus frequentato conf. Frohberger ad Lys. XIX 61.

corum mores conservasse¹⁾ ideoque laude dignos esse (§ 162 sq.): τῶν λιμένων, τῶν τειχῶν, τῶν νεωρίων μᾶλλον ὑμᾶς κοσμεῖ τὸ ἐν τοῖς ἔθεσιν ἀρχαῖον καὶ Ἑλληνικόν.

Iam volumus χολοφῶνα ἐπιτιθέναι huic disputationi. Ipse Dio quo clariore in luce Rhodiorum pravam consuetudinem poneret, cum Leptinis de immunitatibus lege a § 128 usque ad § 138 accuratissime eam comparavit. Nonne inde certo certius fit a nullo alio scriptore quam a Demosthene istius rogationis notitiam huic oratori affluxisse? Qui quae ita scribit § 128 παρὰ τοινν τοῖς Ἀθηναῖοις . . . Λεπτίνης τις εἰσήνεγκε νόμον ὡς κεῆν τὰς ἀτελείας ἀφελέσθαι τοὺς ἔχοντας παρὰ τοῦ δῆμου, δίχα τῶν ἀφ' Ἀριστού, καὶ μηκέτι τὸ λοιπὸν ἔξειναι διδόναι μηδενὶ τὴν δωρεάν ταύτην. τι οὖν; οὐδὲ ὅπως παρεδέξαντο τὸν νόμον; οὐμενοῦν, ἀλλ' ἔστι λα γραψῆς (F. A. Wolfius et Cobetus γραψεῖς), ipsius legis verba e Demosthenis Leptinea 127 sq. 160 comperta habebat. Sed quod Leptinem causa cecidisse tradit, nunc quidem historici non possunt se non magnopere vexare. Nam etsi nihil erat cur Geelius (p. 282) F. A. Wolfium Dioni fidem non derogantem imprudentiae argueret, tamen ille criticus titulo quodam a Wordsworthio e terra Attica effosso, secundum quem Chabriae filius choragus fuit, meo quidem sensu haud iniuria a contrariis partibus stare maluit. Accedit quod non solum Aristoteli in commentario de republica Atheniensium immunitatis genera plane ignota sunt, sed ne in inscriptionibus quidem posteriore aetate incisis, velut in honorem Demosthenis aut Lycurgi, immunitatis ulla mentio occurrit²⁾. Faciuntne in hanc sententiam etiam res Leuconis, regni Bosporani principis, eiusque filiorum? Columna quaedam in Piraeo inventa de Spartoco et Paerisade, qui Leucone mortuo imperium obtinuerunt, haec ab Atheniensibus intra annos 347 et 342 a. Chr. n. in honorem eorum sic decreta verba exhibuit: Dittenberger Syll. inscr. Gr.² n. 129₂₁ [ἐπ]ε[ι](δ)ὴ δὲ [τὰ]ς δω[ρεα]ς διδόσσαι[ν] Ἀθηναῖοι[ς, ἀσ]περ Σ[άτ]υ[ρ]ος καὶ Αεύκων ἔδο[σαν, εἶναι] [Σπαρτ]ό[χ]ωι [χ](α)ὶ Παιγνισάδει τὰς δωρειάς, ἀς [ό δῆμος ἔδωκε Σατύλωι καὶ Αεύκωνι. Accuratori de eis privilegiis habere Demosthenem XX 30 sqq. iam Dittenbergerus adno-

¹⁾ Cf. Frohberger ad Lys. XVI 19.

²⁾ F. Blass, Die att. Beredsamk. II², Leipz. 1893, p. 275 sq.

tavit, qui vir doctus l. c. I p. 204 adn. 7 his verbis interpretari pergit: 'Leuconi civitas et immunitas decreta erat, unaque cum eo filiis quoque (Dem. XX 29 sq.), quibus nunc ea privilegia confirmantur'. Num quid immunitatis tum in eo numero erat? Quo modo confirmabatur, si Leptinis lex est repudiata? Sin autem eam acceperunt, cum etiam post annum 342 a. Chr. Paerisades solus rerum potitus eodem Demosthene XXXIV 36 teste immunitatem a Leucone concessam Atheniensibus servasset, num fieri potuit, ut rursum eo honore illum afficerent? Sed quaestio est admodum incerta, ut in medio eam relinquere praestet. Id certe vix quisquam crebet praeter Demosthenis Leptineam¹⁾ Dioni alium etiam fontem praesto fuisse vel eum istius legis sortem amplius indagasse. Immorheticus noster Leptinem causam perdidisse eo minus est veritus statuere, quod nihil antiquius habebat quam ut Atheniensium rogatione minus vituperibili, sed tamen antiquata omnium turpissimae Rhodiorum consuetudini opposita iis persuaderet ne diutius tam prave facerent. Quod Dio re vera, id quod iam a Geilio perspectum est, legem Leptineam Rhodiorum consuetudine minus iniustam iudicavit, ei rei nequaquam impedimento est Dionis coram Rhodiis contionati cum Atheniensibus simultas, cuius Arnimius (Dio p. 220 sqq.) plura indicia protulit, quibus hoc unum vix obstat. Quamquam enim eum aliorum tum Atheniensium res publica oratori multis et gravibus vitiis laborare videtur, tamen § 123 illum morem *εἰκόνων μετεπιγεγραμμένων* iis prorsus esse insolitum affirmat. Atqui ne hodie quidem desunt testimonia quae contra afferantur: Cic. ep. ad Att. VI 1,26 cum nota Bootiana, Ps. Plut. vit. x orat. 839 d²⁾. Videmus igitur Dionem hac peccatorum comparatione instituta rhetorum pracepta secutum esse³⁾.

Orator posteaquam de lege Leptinea eiusque sorte strictim verba fecit, Rhodios ut eam cum more suo contendat admonet iisque, utrumcumque videbitur praestare, opti-

¹⁾ Ex qua eadem oratione in longiorem bonorum regum seriem or. II 77 Leuconis memoriam esse translatam opinor.

²⁾ Cf. O. Kern Inschr. v. Magnesia a. Maeander (Berl. 1900) n. 132.

³⁾ Cf. rhet. ad Herenn. II 30,49. R. Volkmann Rhet.² p. 267.

onem dat eine indulgere pergere an ab eo velint desistere. Hic quoque ab usu oratorio pendet (Dem. XXIII 196). Neque enim verae optionis locus relinquitur. Suam sententiam his effert verbis § 129 *ἔὰν δὲ πανταχῇ οὐκοπούμενοι χειρον εὐθίσκητε, μιμήσασθε τοὺς κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον Ἀθηναίους καὶ τὸ μᾶλλον ἄποπον τοῦ τότε λυθέντος ὑπ' ἐκείνων καὶ υἱεῖς νῦν λύσατε.* Inde a § 130 ipsa σύγκρisis sequitur. Ac primum quidem inter consuetudinem Rhodiorum et Leptinis legem perfidia atque iniustitia communes sunt: Dio § 130 ~ Dem. Lept. 6. Sed cum qui statuis suis privati sunt iam nihil habeant, civibus immunibus quamvis immunitate sublata etiamtum lucra vel compendia priorum temporum reservantur. Deinde quia ncnnulli indigni erant et mali, Leptines universis civibus immunitatem adimebat: Dio § 131 ~ Dem. Lept. 1 sq. 38. 117. 138. Statuis quos privare solent Rhodii, eos ne neverunt quidem. Tum Harmodii et Aristogitonis progenies a Leptine exemptae sunt: Dio § 132 ~ Dem Lept. 18. 29. 127 sqq. 180. Apud Rhodios nulla fit exceptio. Sane illa rogata lex *δεινόν* facere videbatur, attamen magis conductit populum omnino prohibere ne cui praemia tribuat quam potestatem ea auferendi ad unum hominem deferre. Nam etsi turpe est semel data adimere, Athenis, ubi ex lege semel factum est, praestabat quam Rhodi, quia ibi ex more semper fieri solet. In iis quae sic Dio § 133 ratiocinatus est, Arnimius extremis verbis sententiarum conexum perturbari animadvertisit. Atque causa quam exhibent non ad ea quae de summi magistratus Rhodiorum potestate dixit, sed ad sententiam in verbis quae sunt *καταλιπόντα τὸ χαρίζεσθαι* latenter pertinere videtur. Statim insequentia verba § 134 *καὶ μὴν εἰ δοκεῖ δυσχερεῖς κτλ. ad ea quae § 133 καὶ μὴν ὁ γε νόμος δεινὸν ἔδόκει ποιεῖν κτλ.* praegressa sunt, redeunt eaque pluribus explicant: Si molestum est semel data auferre, quia qui donavit non iam rei dono datae dominus est, lege melius id fit quam more. Athenienses sua sponte et ultro lege sibi imposita praemia remittebant; Rhodii consuetudine coacti ipsi neque iudicii neque deliberationis auctores esse possunt. Iam Atheniensibus aliquid solatii in eo positum erat, quod omnes pariter immunitatis iacturam faciebant; Rhodi in casum ancipitis eventus committitur quis statua sua privetur. Athenis nemini quidquam demptum est ut alter

acciperet, id quod ipsum apud Rhodios fieri consuevit. Hoc enuntiato explicata res cum in insequentibus tamquam novum argumentum Arnimio inferri videatur atque cum antecedentibus pugnare, ille totam paragraphum 136 secludendam censet. Repugnantiam quidem sententiarum nullam video, sed in dicendi ubertate forsitan aliquis offenderit, quoniam his verbis eadem fere quae praecesserant exposita sunt. Sed si quis similes sententias attenderit etiam alibi, ut 143. 144 aut 130. 70. 79, adeo cumulatas, ut Hesiodeum illud *καὶ γὰρ πλέον γίνεσθαι πάντος* in talia optime quadrare facile fateare, fortasse etiam haec uberiora veram Dionis manum praebere videbuntur, dummodo pro verbo *ἀποδοῦναι* Wilamowitzii correctionem *ἀπολλύναι* comprobaveris. Certe cum duplicis recensionis vestigia neque e repetita dictione, quemadmodum in Troiana, intelligi possint neque cum ultima editae orationis lima consentiant, equidem Imperio adstipulatus et hic Dionem eloquentiae suae frenos adhibuisse desidero. Iam orator ut undique causam illustraret duas Atheniensium classes § 137 sq. posuit, quarum altera immunitatem una cum statua, veluti Conon, Chabrias, Iphicrates (Dem. XX 70. 133. XXXIII 130. 136), altera solummodo immunitatem accepit. Quorum illi Leptinis lege immunitatem quasi appendicem quandam summi honoris amiserunt; hi immunitate privati comparabiles quidem sunt Rhodiis, sed multo melius quam hi ipsi Rhodii habuerunt. Nam quanto pluris immunitate aestimanda est statua, tanto praestantiores sunt in re publica cives statua honorati; itaque eo peior ignominia. Praeterea immunitatem, quippe quae locupletiores reddit possessores, pecuniae causa consequuntur; statua propter solam gloriam appetitur. Quo autem meliores sunt viri qui gratis et gloriae studio commoti de patria bene mereri malint quam qui pecuniae ratione habita eo se adduci patientur, eo meliores homines Rhodiorum consuetudine incommodo afficiuntur eoque melioribus beneficiorum auctoribus ipsi se Rhodii more privant quam lege Athenienses.

Nec vero de argomento solum, sed etiam de usu vocabulorum oratio Rhodiaca haud pauca praebet quae et cum aliis Demosthenis orationibus et cum Leptinea componi possint. Quod ad hunc verborum delectum attinet, Dionis Atticismus sane aliquantum distat ab Aristidis severitate, neque enim poetica modo vocabula vel in posteriores suas orationes ad-

misit, verum ne a vulgari quidem sermone prorsus abstinuit, cui etiam Ionismorum qui vulgo habentur satis magnam partem hunc quoque scriptorem acceptam tulisse cum aliorum tum Thumbii quaestionibus lexicographicis eductus suspicor, attamen principibus Atticistis suo iure Guil. Schmidius eum adnumeravit. Quin etiam multo crebrius multoque artius eum exemplis suis sese applicuisse exploratum habeo quam e libro. Schmidiano tanta accurateione conscripto apparet. Qua de causa non inutile esse videtur quae insigniora Atticismo Dioneo cum oratoribus Atticis, imprimis cum Demosthene communia sunt e copiis meis hoc loco promere.

Ad Isocratis Demosthenisque sermonem iam Hirzelius (Der Dialog II 96,2) vocem *τὰ προσήκοντα*, pro qua stoici *τὰ καθήκοντα* dicere solent, in scriptis Dioneis rettulit. Cum or. XXXI 10 (I 222,1) conf. e. c. Dem. XX 165. 166; cum or. VII 127 (I 213,22) *χρησιμά ἔστι πρὸς πολιτείαν καὶ τὴν τοῦ προσήκοντος αἰρεσιν* Dem. XVIII 93. Neenon or. XXII 3 (II 272,16) et or. XIII 12 (I 182,11).

Quasi signum quoddam Rhodiacaे est locutio *χαλκοῦν τινα ιστάναι*: § 9 (p. 221,27), 20 (p. 224,23), 105 (p. 249,31), 108 (p. 250,19), 112 (p. 251,27), 116 (p. 253,9), quam non dubito quin Dio a Demosthene (e. c. XX 120. XXIII 143. 196. XIX 261. 330) sumpserit. Eodemque modo ut alii sophistae¹⁾ ita Favorinus or. Corinth [XXXVII] 7 (II 18,19), 25 (p. 23,13), 30 (p. 24,19) locutus est. Ab inscriptionibus honorariis post Alexandri Magni mortem creberrimis phrasis plane abhorret, sed eae plerumque talia exhibent qualia sunt *στῆσαι τοῦ δεινος εἰκόνα χαλκῆν ἐν τῇ ἀγορᾷ*²⁾. Sermone in autem publicum sequitur Dio his verbis § 108 *ψήφισμα ἡρωεσεν ἀπλοῦν, ὁ εἰς [τὸ] πρωτανεῖον ἡ εἰς προεδρίαν ἐκλήθη,* cuius apertiora etiam vestigia in oratione in honorem venatoris habita or. VII 60 sq. conspiciuntur. Huc etiam pertinent quae sic scribit § 94 *ἡ δὲ εἰκὼν δι' ἀνδραγαθίαν δίδοται* Atticorum et oratoribus (e. c. Dem. XXII 72) et vetustioribus titulis consentientibus. Nam nisi casui tribuendum est,

¹⁾ W. Schmid Attic. IV 243.

²⁾ e. c. CIA II 311₄₀ = Dittenberger Syll. inscr. Gr.² n. 140₄₀, CIA II 312₅₈ = Dittenberger n. 141₅₈, CIG 3595₈₅ = Dittenberger n. 156₈₅ al. Cf. O. Kern Inschr. v. Magnesia a. Maeander, Ind. p. 254 s. v. *εἰκών*.

in *κοινῆς διαλέκτου* inscriptionibus vox *καλοκαγαθία* fere frequentatur et demum Atticismo exorto antiqua vox *ἀνδραγαθία* ad novam vitam excitata videtur, velut in inscriptionibus quibusdam Pergamenis. Phrasin ὁ δεῖνα ἡ ὁ δεῖνα ab Isocrate plane evitatum, sed qua Demostheni nihil tritus sit¹⁾), Dio quoque adamat: or. XXXI 47 (I 233,9), 115 (p. 252,28), 152 (p. 263,9), XLV 1 (II 71,2), 5 (p. 72,22), XLVII 22 (II 86,25), 23 (p. 87,5), LXXX 6 (II 224,1); at recte in verbis ita exaratis or. XXXIII 48 ὥστε μετὰ τῶνδε καὶ τῶνδε *δημάζεσθαι* a Sonnyo (Anal. p. 206) non in Arnimii sententiam itum est potius μετὰ τῶν δεῖνα καὶ τῶν δεῖνα poscentis. Ut or. LXVIII 2 ὅθεν οἱ μὲν ταῦτα, οἱ δὲ ταῦτα ἐπαινοῦσι καὶ ψέγονται, ita Dem. XXIV 68 καὶ μὴ τῷ μὲν εἶναι ταῦτα περὶ αὐτοῦ νομίζειν, τῷ δὲ ταῦτα posita sunt. Praeterea ex Rhodiaca affero 25 (p. 226,4) τὰ τῆς ἀρετῆς ἀριστα, Dem. Lept. 107. Aesch. III 245. Aristot. Pol. II 9, 1270 b 24. Cf. etiam or. III 18 (I 36,28). — 28 (p. 227,2) τὸς ὁμολογουμένως ἀριστευς, Dem. Lept. 39, saepius Plato. — 33 oppositus inter νόμισμα κίβδηλον et τιμὴν κίβδηλον ex imitatione translationis Demosthenicae (Lept. 167) aliis quoque rhetoribus, in quibus Aristidi or. XXXIV 62 p. 252,15 Keil, acceptae fluxisse videtur. Vox ὑπερβολή cum genetivo iuncta de eo quod nimium est vel modum transit in nulla oratione tam frequenter adhibetur quam in Rhodiaca: 27 (p. 226,24), 64 (p. 238,6), 117 (p. 253,18), 123 (p. 255,15), quo usu maxime cum oratoribus Atticis concurrat (e. c. Dem. XX 36. 141. XXI 109. 119). — 66 (p. 238,28) βούλομαι τοίνυν ὑμετερόν τι ἔογον εἰπεῖν οὐ πάλαι μὲν γεγονός, Dem. Lept. 35. Item verba οὐ πάλαι or. XI 68 (I 133,7), LII 10 (II 107,11), VI 4 (I 84,23) copulantur. Schmidius p. 146 posteaquam hunc loquendi morem ex Aeschinis sermone Dionem hausisse opinatus est, ab E. Rohdio (in additamentis p. XVII) monitus sententiam suam retractavit. Locis ab eo docto Attic. IV 265 e Thucydide et Demosthene notatis addo Dem. III 2. XXIV 138. Aesch. III 163. Plat. Charm. 174 e. Gorg. 489 c. Soph. El. 1477. — Demosthenica (Lept. 62) praecipue est locutio μόνος τῶν ἄλλων 67 (p. 239,9) et or. XXIII 5 (II 274,24). — In verbis quae sic leguntur 70 (p. 240,8) ηξιώται καὶ ἀρᾶς καὶ ἐπιτιμών τῶν

¹⁾ Rehdantz-Blass Ind. Dem. II 56.

δοκάτων, έάν τις εἰσάγῃ χρεῶν ἀποκοπὰς ἡ ὡς τὴν γῆν ἀναδύσασθαι προσήκει nescio an memoria lateat heliastarum iurisiurandi a Demosthene, si modo genuinum est, or. XXIV 149 ad verbum traditi. — 81 (p. 243,14) δεινόν γε καὶ σχέτλιον, ὡς Ζεῦ, Dem. Lept. 156 al.¹⁾ Eadem oratori Dio etiam alia cognominata verba consociata debet: 39 (p. 230,21) παραχρονόμενος καὶ φενακίζων, ut Dem. XX 88, XXIII 107, XXIV 209 al.²⁾ Moeris p. 211,27 φενακίζειν Ἀττικοί, ἐξαπατᾶν Ἑλληνες. Polluc. II 30. X 170. Sic 13 (p. 222,26) τὸ ποιεῖν ὄτιον μετὰ ἀπάτης καὶ φενακισμοῦ, Dem. XIX 29. 220. XXI 204. — 81 (p. 243,15) έάν μὲν στέφανόν τις αὐτόλη τὸν μίαν ἴσως ἡ δευτέραν μενούντα ἡμέραν. Similiter or. XXXIII 7 (I 299,19) ἄλλ’ ἐν εἴτοι τι μόνον ἡ δεύτερον Itaque difficile est diuidicatu ubi libri haec praebent or. XXXII 11 (I 270,1) ἄλλὰ ἐν ἡ δύο ἔημα εἰπόντες utrum cum Casaubono quem secutus est Arnimius ἔηματα an cum Geilio Sonnyo (Anal. p. 201) probante ἐν ἡ δεύτερον ἔημα praeferendum sit. Atticistis numeralium genera sic variata valde placuerunt, veluti Aristid. or. L 23 p. 431,22 Keil. Inter exempla fuit Dem. XXIII 18. — 104 (p. 249,16) ίνα καταστῇ ποτε τὰ πράγματα, sicut or. XXXIV 18 (I 321,5) et or. XXXVI 5 (II 2,8). Metaphora est a corpore reconvalescente (Plat. legg. VII 798 a) ad rem publicam e turbis belli civilis in quietem et pristinum statum redeuntem translata. Cf Dem. XX 11. Isocr IV 138. Lys. XIII 25. — Verbum rusticum διαρρήγνυνσθαι comicorum et cratorum proprium Dioni quoque familiarissimum: 110 (p. 251,9) ἄλλοι δὲ οὐδὲ ἀν διαρραγῶσι κεραγότες οὐδούσιν ἵπαντας τιμᾶν, Dem. LIV 41. Nec aliter or. LXVI 3 (II 161,10), XLIII 2 (II 63,13), XL 11 (II 49,13) πρότερον τινες ἀκούοντες διαρρήγνυντο καὶ χαλεπῶς ἔφερον, ut Dem. XVIII 87; denique or. LXXX 4 (II 223,15) νεώς διερρηγμένης, quae eadem translatio Oxyrhynch. Pap. n. CCXIX 15 ed. Grenfell-Hunt t. II reperitur. — 118 (p. 253,25) ἡν μὲν ἀν δήπονθεν εὐήθης, μᾶλλον δὲ ἀναιδής, Dem. XXIII 100. — 122 (p. 255,2) ἀκολούθως βεβιωκέναι τοῖς λόγοις, cuius moris loquendi nisi e Demosthenis et Dinarchi (III 14) orationibus exempla afferi nequeunt (Schmid Attic. II 182). Quod adver-

¹⁾ Cf. Rehdantz-Blass Ind. Dem. I 16.

²⁾ Rehdantz-Blass Ind. II p. 144 v. φενακίζειν.

bium quantopere frequentatum sit in sermone publico nemo nescit: in priore tomo papyrorum musei Berolinensis novies, in posteriore octies occurrit. Cf. W. Dittenberger Syll. ind. III 246. O. Kern Inschr. v. Magnesia a. M. p. 242. — 131 (p. 257,18) ἀστε τοῦτ' εἶναι τὸ δεινὸν ὅτι οὐλ., Dem. XX 47. XXIII 211. XIX 149. Etiam alibi Dio cum nomine praedicati articulum coniunxit, veluti or. IX 18. XXXII 90. VII 10. LXXVIII 17.

* * *

His modo allatis vocabula locutionesque alias inter Dionis orationes et oratores Atticos, imprimis Demosthenem communes adnectere liceat:

ἀθλητής: or. II 18 (I 20,7) αὐτὸν δὲ καὶ τὸν ἀνδρας ἐκσίνοντος ἀθλητάς τε καὶ ἀγωνιστὰς τῶν καλῶν ἔργων ἡγεῖτο. Vocis ἀθλητής usum metaphoricum cum aliis eius generis ex palaestra desumpsit Gorgias (E. Scheel, De Gorgianae disciplinae vestigiis, diss. Rostoch. 1890 p. 13) ab eoque et Isocrates et Plato acceperunt. Dionem hic a [Dem.] XXV 97 pendere iam Reiskius breviter uti solet indicavit. Vocis ἀγωνιστής cum genitivo iunctae antiquissimum mihi occurrit exemplum apud Aeschinem III 180, ut ne hoc quidem nomine Aristides (W. Schmid Attic. II 214) antiqua auctoritate caret. Non dissimilia sunt verba in Melancomiae encomio or. XXIX 21 (II 291,26) ἀνδρας . . . τῆς ἀρετῆς ὄντας ἀστητάς. Cf. Wendland Philos Schr. über die Vorseh. p. 105 Cum a sermone Polybiano hae metaphorae non abhorreant, eas in locutionum proverbialium numero habuit C. Wunderer (Polybius-Forsch. I, Leipz. 1898, p. 72).

ἀναπίμπλημι: or. XXXIII 55 (I 313,4) πόλιν δὲ οὐχ ἀν ἐν τι τοιοῦτον διαβάλοι καὶ δόξης ἀναπλήσει πονηρᾶς, ibid. 10 (p. 300,8), Dem. XX 28. 50. XXIV 205 al

ἀνατείνομαι: or. IX 7 (I 104,13) ἀνατειναμένον δὲ καὶ σπουδάσαντος οὐχ ὑπέμενον τὴν παρεργοίαν. Schmidius p. 144 ἀνατείνεσθαι verbum hic eodem sensu quo scripsit Demosthenes XIX 153 ἐκεῖνος μὲν οὐδὲν ἀν ὑμῖν εἴχεν ἀνατείνασθαι φρεσέρν adhibitum esse adnotat. Translationem de intentis armis bene explicuit H. Weilius. Ceteroquin in Demosthenicis varia lectio ἐπανατείνασθαι digna est quae verbo commemoretur propterea quod Dio ipse or. IV 136 (I 78,23) τά

τε ὄνειδη καὶ τὰς λοιδορίας ἐπανατεινόμενος scripsit. Verum tamen ἐπανατείνεσθαι verbi metaphora nisi apud inferioris aetatis scriptores, uti Polybium, non usitata fuisse videtur. Demosthenes eodem significatu XVIII 222 ἐπαιρεσθαι verbo utitur, cui Harpocration interpretamenti loco ἐπανατείνεσθαι addidit.

ἀνόνητος: or. XXIX 21 (II 291,21) ἀνόνητος ἐσόμενος τῶν ἀγαθῶν τινος, Dem. XIX 315. XVIII 141.

ἀντιπαρεξάγω: or. VII 98 (I 207,22) λέγουμεν δὲ ταῦτα μεμνημένοι τῶν ποιητῶν οὐκ ἄλλως ἀντιπαρεξάγοντες ἔκείνοις. Proprio sensu est terminus militaris in epistula quae fertur Philippi apud Dem. XVIII 39 positus, ubi Reiskius (Ind. Graec. I 77 Mitchell) sic interpretatur: 'hostilem exercitum si tuis copiis e regione oppositis quoquo eat comiteris et insequaris et e conspectu non dimittas'. Quae epistula quamquam non tam firmis argumentis addubitate est quam cetera illi orationi inserta litis instrumenta, tamen a plerisque doctis suspecta habetur, ita ut apud nostrum scriptorem vix quisquam de imitatione Demosthenica cogitare possit (Schmid Attic. III 174), cum praesertim hic nihil aliud quam comparationis significatio in hoc verbo inesse videatur, ut e. c. Plut. de tranq. an. c. 10 p. 470 b.

ἀπαλεῖφω: or. LXXVI 3 (II 205,17) et or. XXXI 150 (I 262,16); cuius verbi auctorem solum Demosthenem citavit Schmidius p. 145. Interim alia nonnulla testimonia aperta sunt: Aristot. πολ. Αθην. 48,1 et 47,5 ci. Kenyon. Cf. etiam Oxyrhynch. Pap. n. XXXIV 1,14 (t. I p. 71) a. 127 p. Chr. Alias Dio constanter ἔξαλειφω verbum praetulit.

ἀπογιγνώσκω: Cum Xenophonte et Demosthene praecipue hoc verbo congruit Dio, qui cum infinitivo or. XXXII 8 (I 269,9) et or. XV 16 (II 237,1), cum genetivo or. XXXII 97 (I 295,30), cum accusativo or. XLV 11 (II 74,26) id struxit.

ἀποκναίω: or. XXVII 3 (II 284,11) ἔτεροι δὲ αὐστηροὶ καὶ σώρρονες εἶναι λέγοντες ἀποκναίοντιν ἀγδίᾳ. Moeris p. 191,18 ἀποκναίεις Ἀττικοί, ἀναιρετές Ἑλληνες. Frequentem imprimis dicit et legitimum esse loquendi modum ἀγδίᾳ ἀποκναίειν 'alicui taedium et molestias creare' Ruhnkenius ad Tim. lex. Plat. p. 42sq., sed sophistarum quos laudat omnium communem fontem in Dem. XXI 153 situm invenimus.

ἀρρώστημα: or. XIII 32 (I 188,9) stoicorum more a corpore ad animam traducitur. Idem tropus de malo statu rei publicae or. XXXVI 31 (II 9,19), et or. XXXII 7 (I 268,29) cum veri similitudine Schmidio p. 145 ad Dem. II 26 redire videtur.

ἀντοσχεδιάζω: or. XXII 4 (II 273,1) τρόπον τινὰ ἔξαιρνης ληφθέντας ταράττεσθαι καὶ αντοσχεδιάζειν περὶ ὃν οὐκ ἴσασιν et or. XXXIV 42 (I 328,7) *〈τὸ〉 μὲν 〈οὖν〉 αντοσχεδιάζειν τὰ μέγιστα καὶ προστάναι πόλεως ἡγεσθαι παντὸς εἶναι τοῦ ἐλπίσαντος οἱ πολὺ τῶν τοιούτων ἀφέστηκεν*. Aesch. III 158. [Dem.] LXI 43.

αγισταμαι: Dictio Demosthenica (XX 139) or. XXXIX 7 (II 45,25) οὐκ ἀν ἀπέστην τοῦ λόγου agnoscitur. Posterioris aetatis est hoc verbum cum infinitivo structum or. XXXVIII 8 (II 31,30) οὐκ ἀποστήσομαι δὲ εἰπεῖν. Cf. Geel l. l. p. 325.

βασκαίω: c. dat. or. LXXVIII 15 (II 211,23) et or. XLIII 2 (II 63,12) ex imitatione Demosthenis (XX 24); cf. Schmid Attic. IV 262. Absolute or. XL 18 (II 51,7). Sine veteribus exemplis or. LXXVIII 25 (II 214,17) et ibid. 37 (p. 217,28).

γλίσχρως: Verba synonyma γλίσχρως καὶ μόλις or. LIX 11 (II 134,2) et or. XXXV 18 (I 336,22) e Plat. rep. VIII 553 c γλίσχρως καὶ κατὰ σμικρόν originem traxisse Schmidius p. 141 putat. Sed eadem phrasis γλίσχρως καὶ μόλις iam Dem. XXXVII 38 legitur; frequenter ea usus est Plutarchus (Wyttensbach Ind. Plut. p. 355).

δεκάζω: Bekk. Anecd. 234,33. 236,3. Harpoer. p. 53,4. Polluc. VIII 42. Timaei lex. Plat. p. 75 perversa manu, ut iam Ruhnkenius animadvertisit, intrusam glossam exhibet: δεκάζει ὁ κρίσιν ὠνούμενος παρὰ δίκαιον. Dio or. XLIII 12 (II 66,24) et or. III 24 (I 37,27) hoc verbum ex usu oratorio sumpsit.

διαπολιτεύομαι: or. XXXVIII 34 (II 39,5) ἐπειδὴν δύο ἐπιφανεῖς ὅμοιως ἀνδρες διαπολιτεύωνται πρὸς ἄλληλονς, ‘diversas in re publica gerenda partes sequi’. iam a Schmidio p. 146 ad Aeschin. III 194 relata sunt.

διαπτίω: or. XXXVIII 29 (II 37,25) καὶ μάλιστα τοῖτων καταγελῶμεν καὶ διαπτίνομεν et ibid. 38 (p. 39,33) τὰ γὰρ τοιαῦτα . . . παρὰ πᾶσι μὲν τοῖς ὀρθῶς ἐννοουμένοις διαπτύεται. Hoc verbum apud antiquos est ἄπαξ εἰρημένον: Dem.

XVIII 258, ubi Blassius verba *διαγελᾶν*, *διαπαιζειν*, *διασύρειν* comparat. Verbum *διασύρω* cum comicis tum Demostheni perfamiliare in Dionis scriptis or XXXI 116 (I 253,10), 157 (p. 264,13), XXI 10 (II 269,1), XLV 6 (II 73,3) obviam fit.

διατείνομαι: Platoni et Xenophonti de omni contentione, Demostheni maxime de voce contenta frequentatur, quam unam omnibus Dionis locis intelligimus significationem: or. XXXI 29 (I 227,13), XXXII 75 (I 289,9), XII 41 (I 166,14), XIII 14 (I 182,25). Verbo dicendi omissio or. XV 4 (II 233,17) et XVII 1 (II 244,15) nescio an a Demosthenis (XVIII 142) auctoritate pendeat. Iulius Pollux V 152 *διαβεβαιοῦμαι*, *διισχυρίζομαι*, *διορίζομαι*, *διατείνομαι* ut synonyma componit.

εἰσποιέω: or. L 7 (II 100,1) *καὶ μηδεὶς με νομίσῃ λέγειν ἐμαντὸν εἰσποιοῦντα τῷ προτιστασθαι τῆς βουλῆς*. Dinarch. I 32. Cf. Schmid Attic. I 311.

ἔξαιρετος: or. LXV 3 (II 202,28) *οὐδὲν ἴδιον οὐδὲ ἔξαιρετόν ἔστιν αὐτῷ*, ut Dem. XVIII 281.

ἔρωνος: or. XLIV 5 (II 68,9) *ἔλεγον δ' ἂν ἐπὶ πλέον καὶ ἔκαστον, εἰ μὴ σχεδὸν ἀπαντας συγγενεῖς ὄντας ὕκνον ἐπαινεῖν, καὶ ὡσπερ ἔρωνόν τινα ἀποδιδοὺς τῶν εἰς ἐμαντὸν ἔνεκα τιμῶν*, or. VII 89 (I 206,10). Quam comparisonem nemo Demosthene (e. c. XXI 101 = 184, [XXV] 22) plus affectavit.

εὐγνωμοσύνη: or. XL 35 (II 55,25), VII 141 (I 216,23). In Aristidis copia verborum Schmidius Att. II 184 Aeschinem (III 170) auctorem indicavit.

ἥλιος: Phrasi Homericā, quam ubi haec extulit or. XI 84 (I 136,19) *Δια ὅντικους πεποίητε λέγοντα πασῶν τῶν ὑπὸ τὸν ἥλιον πολεων τὸ Ἰλιον μάλιστα ἀγαπῆσαι* ex P. A 44 adscivit, sicuti or. XXXIII 21 (I 303,13), Demosthene (XVIII 270) aut Aeschine (II 41) auctore non solum or. III 30 (I 38,23), sed etiam in contione XXXII 35 (I 277,6) usus est.

κάθαρμα: Athenienses *καθάρματα* appellabant hostias piacularēs cum aliis sacrificiis tum Thargeliis populi expiandi causa sacrificatas, quem ad morem illustrandum quae Dio Diogenem Cynicum facit dicentem or. VIII 14 (I 98,10) *ἢ σὺ οἴει τοίτων τι ὅφελος εἶναι τῶν τὰς μεγάλις κοιλίας ἔχοντων, οὓς ἔχοντας περιαγαγόντας καὶ περικαθάρμαντας ἐκβαλεῖν, μᾶλλον δὲ καταθύσαντας καὶ κατατεμόντας εὐωχεῖσθαι* P. Wendlandus (Berl. phil. Wschr. 1900, 578) primus protraxit. Ab hac igitur origine necesse est ducamus translationem illam

et comicis Atticis et oratoribus, imprimis Demostheni, Aeschini, Dinarcho familiarem, qua homo piacularis vel impurus conseleratusque significatur. Apud Dionem bis eam reperies: or. VII 30 (I 195,16) et or. XXXII 50 (I 281,19). Item *κοινῆς διαλέκτου* scriptores, velut Paulus I ep. ad Corinth. 4,13 aut Epictetus diss. III 22,78, hominem abiectum *περικάθημα* dicunt. Cf. Usener Sitz. Ber. d. Wiener Akad. vol. CXXXVII (1898) p. 62¹. Aliud convicium est *θηρίον 'belua'*: or. VII 29 (I 195,7) οὐκ ἀν φθάνοιμεν ἀπαντες τὰ κοινὰ διαφοράσαντες, οἱ μὲν τὰ χρήματα τῆς πόλεως . . ., οἱ δὲ τὴν χώραν κατανειμάμενοι μὴ πείσαντες ὑμᾶς. έσαν ἐπιτρέψητε τοῖς θηρίοις τούτοις προτίκα ἔχειν πλέον η̄ χίλια πλένθρα γῆς τῆς ἀφίστης, quibus quae ita scripsit Demosthenes XXIV 143 οὐκ ἀν φθάνοι τὸ πλῆθος τούτοις τοῖς θηρίοις δουλεῦον non uno nomine comparabilia sunt. Plura id genus habent Aristophanes (e. c. Nub. 184. Eq. 273. Plut. 439), Aeschines, Dinarchus. Ab ipsis N.T. scriptoribus vox hoc sensu aliena. Nam quo loco occurrit, Paulus ep. ad Tit. 1,12 celeberrimum *ἔπος πτερόεν* citat.

καθνυφίεμαι: or. L 9 (II 100,24) καὶ πρότερόν ποτε, ἀκούσας ὅτι καθνυφίεμαι τὸ νέμετερον, διὰ τοῦτο ἀπελογησάμην. Nihil dubii videtur esse, quin Dio hoc vere Demosthenicum verbum talium memor, qualia exstant III 8. XIX 6. XVIII 107, posuerit. Cf. Schmid Attic. II 120.

κήδουμαι: Dio de cura tam aliis in rebus quam in munibibus publicis posita dixit, ut or. LI 4 (II 102,24) ἔστι δὲ τῷ παντὶ μετ'οῦν τοῦ δαπανᾶν τὸ κήδεσθαι τινα τῆς πόλεως καὶ φανερὸν εἶναι εὐνοοῦντα ὑμῖν vel or. XXXIV 35 (I 325, 25), veterum oratorum vestigia premens (e. c. Isocr. III 49. IV 76. VIII 39. 51. Dem. VIII 27. IX 73. Hyperid. I 22, 14 Blass. Din. I 92. 100). Iisdem etiam nomen *κηδεμῶν* debere videtur, quamvis id plus poetarum consuetudini conveniens esse non nos negaverimus (G. Sauppe lexilog. Xenoph. p. 75, W. Schmid Attic. III 205). Ad hunc modum effert Dio or. XXXII 26 (I 274,13) *κηδεμόνες* ὄντως καὶ προστάταις *χρηστοὶ* καὶ δίκαιοι et or. XXXIV 30 (I 324,16) γενναῖον δὲ καὶ φρόνιμον ἄνδρα καὶ κηδεμόνα ὄντως τῆς ἐκτοῦ πατρίδος. Aeschin. II 8. Din. I 31. Plat. rep. III 412 c. Conf. etiam Oxyrhynch. Pap. n. XLI 12 (tom. I p. 85) τὸν ἀρχοντα τῇ

πόλι, τὸν κηδεμόνα τῇ πόλι, similiter ibid. v. 26 (tom. I p. 86); n. LXXI 1,3 (tom. I p. 132) a. 303 p. Chr. n.

μεγαλοψυχία: A dialogis Platonicis prorsus aliena in Xenophontisque libris semel (Hell. VI 1,9) obvia vox Dionis or. LI 9 (II 104,4) et or. XXXII 95 (I 295,12) ad liberalitatem significandam maxime cum Demosthene (e. c. XVIII 68. XX 142, F. Blass ad or. de cor. 269) communis est. Opponitur *μικροψυχία* or. LI 1 (II 101,18), quomodo Dem. XVIII 279. Eodem fere sensu ἡ *μικρολογία* or. XXXI 13 (I 222,27), 25 (p. 226,6), or. XXXVIII 45 (II 41,26) de illiberalitate vel sordibus adhibetur. Adi. *μικρολόγος* iuxta *φιλοχρήματος* collocatum or. IV 134 (I 78,11). Pollucis est hoc interpretamentum II 123 *μικρολόγον δὲ Υπερείδης μὲν* (frgm. 44.255 Blass) *τὸν εἰς ἀργύρου ἀνελένθερον, Ἰσοχράτης δὲ τὸν μεμψύμοιρον* (XII 8). Sic Dio or. LXV 7 (II 157,25) homines Fortunam eo offendere dicit quod ob parvas res rixosi sunt et queruli.

μερίς: or. XXXII 29 (I 275,1) *τὸν οὖν τῶν Ἀλεξανδρεῶν δῆμον τὸν ἄπειρον, ὡς φασι, τῇς ποιας μερίδος θώμεν;* secundum Demosthenis (XVIII 64) exemplum conformata.

μέσος: Dio codicibus fide non denegata cum or. XVIII 8 (II 253,5) *Ομηρος δὲ καὶ μέσος καὶ υστατος καὶ πρῶτος παντὶ παιδὶ καὶ ἀνδρὶ καὶ γέροντι reliquit, proverbialis locutionis vel de collocatione verborum cum [Dem.] XXV 8 plane gemellum exemplum praebuit*

μικροπολίτης: Cum or. XXXIV 46 (I 329,14) *νομίζειν ὑβρίζεσθαι μικροπολίτῶν μᾶλλον ἀνθρώπων ἐστίν* conferantur haec Aesch. II 120 *φοβεῖ τοὺς μικροπολίτας τὰ τῶν μειζόνων ἀπόρρητα.* Xen. Hell. II 2,10.

νοσηλεύω τινά: Haec structura or. LII 8 (II 106,21) Schmidio p. 146 ad Isocratis (XIX 25) auctoritatem redire videtur; eadem fert etiam or. X 12 (I 110,15). Quod verbum fortasse Ionicum quamquam perraro appareat (Anaxil. frg. 19 K.) tamen vetustioris Attidos fuisse vel inde colligitur, quod nominis substantivi *νοσηλεία* usus latius patet (Soph. Phil. 39).

ξεναγός: Dionem hanc vocem eodem quo Thucydidem, Xenophonem, Demosthenem significatu de hominibus qui milites conscriberent et aere suo alerent, ut regibus aut populis certa mercede locarent, posuisse verba or. IV 132 (I

78,1) ξεναγοὶ γάρ καὶ σοφισταὶ καὶ δημαγωγοὶ· λέγω δὲ διαχρινῶν στρατηγούς τε καὶ παιδευτὰς καὶ πολιτικοὺς ἀνδρας ἀπὸ τῶν νῦν εἰρημένων testimonio esse possunt, ubi iam Reiskius e Demosthene eam illustravit. Eadem tria genera ἀλλόνων etiam or. LXVI 12 (II 164,2) et or. LXXVIII 27 (II 214,28) iugantur. Eius autem sensus quem aperuit Tim. lex. Plat. p. 186 sq. nulla apud scriptorem nostrum exempla se mihi obtulerunt.

οἰκότριψ: Moeris p. 205,7 *οἰκότριψ Ἀττικοί, οἰκοτρόφης Ἐλληνες.* Phrynic. p. 203 Lob. Singulis locis et Lucianus (Schmid Att. I 279) et Dio — or. LXXVIII 28 (II 215,9) — hoc nomen cum Aristophane et Demosthene commune habent.

οὐδαμόθεν: or. XXXII 22 (I 273,11) ἐγὼ δὲ ἀνθρώπος οὐδεὶς οὐδαμόθεν ἐν τριβωνίῳ φαύλω. Dem. XXI 148.

ὅχλος: or. LV 12 (II 117,27) οἱ δὲ πόλλοὶ μάτην οἴονται τὰ τουαῖτα λέγεσθαι καὶ ὅχλον ἄλλως καὶ φλυαρίαν ἥγοῦνται e Dem. XIX 24 sumpta esse patet.

παραχρούματι: Harpocration p. 147,13 translationis originem declarat. Praeter Demosthenicam (e. c. XX 88. XXIII 107. XXIV 209. cf. Rehdantz-Blass Ind. Dem. II p. 144 s. v. φενακίζω) iuncturam verborum *παραχρούμεθαι* καὶ *φενακίζειν* or. XXXI 39 (I 230,21) solum *παραχρούμεθαι* verbum or. XXXI 34 (I 229,3) et or. XLIX 10 (II 96,12) legitur.

παρασπονδέω: or. LXXIV 14 (II 197,12) *Φίλιππος ὁ Μακεδὼν . . . δναι τούτοις τὰς πόλεις αἰρῶν, τῷ τε παρασπονδεῖν καὶ τῷ τοὺς παραδώσοντας παρακενάζειν,* quo loco nulla est dubitatio quin Demosthenis (XVIII 71 vel [VII] 36, cf. W. Schmid Att. II 183) usum sequatur. Ceterum ne a vulgari quidem sermone hoc verbum alienum, cuius rei vel Polybius testis est. Vid. etiam Pap. Par. 63 col. 9 (Notices et extraits XVIII 2 p. 369 sqq. = G. A. Deissmann Bibelstud. p. 211 sq.) ὑπὸ δέ σου νυνεὶ παρασπονδημένος προῃγματι πέμψαι σοι τὸν ἀπολογισμὸν τοῦτον. W. Dittenberger Syll. inscr. Gr. ² n. 214₃₂.

ἐκ παρέργον: Dio duas civium classes secernens haec effert or. XXXIV 34 (I 325,15) οἱ μὲν ὄλως ἀφεστᾶσιν (ἀπὸ τῶν κοινῶν), οἱ δὲ ἐκ παρέργον προσίασιν ἀπτόμενοι μόνον τοῦ πράγματος, quibus quae scripta inveniuntur [Dem.] XVII 13

παρακρούονται τοὺς παρέργως ἐνταυθὶ, ἀλλ’ οὐκ ἔξετιστικῶς ἐκκλησιάζοντας componi possunt. Locutio ἐκ παρέργου Thuc. I 142,9 exstat; tritiores sunt ut παρέργως ita ἐν παρέργῳ vel ἐν παρέργου μέρει, de quarum origine Ionica Wilamowitzii ad Eur. Herc. v. 1340 (Comment. II² p. 271) adnotationem consulas.

ἐκ περιουσίας: or. XXXIV 34 (I 325,19) et or. XLVIII 12 (II 91,24). Dictionem Demosthenicam (XVIII 3. XLV 67. epist. III 36; necnon Plat. Theaet. 154 d) Reiskius (Ind. Graec. II 640 Mitchell) secundum morem suum his plenis verbis interpretatus est: ‘occi gratia aut otii fallendi ergo, necessitate nulla cogente, sed ex mera protervia et laedendi libidine vel ideo quod aut faciens lucreris aliquid aut etiamsi nihil lucreris, tamen rursus nihil perdas neque ideo deteriore loco sis.’

πλήττω: Dio ubi dicit or. XXII 5 (II 273,8) φιλόσοφοι ἑητόων . . . κρείττον ἔξουσι καὶ ἀσφαλέστερον ἀποφαίνεσθαι, οὐ τὸ ἐπιόν αὐτοῖς οὖδὲ νῦν μὲν ταῦτα, πάλιν δὲ τάνατία δι’ δργὴν ἡ φιλονικίαν ἡ χρήμασι πληγέντες non aliter ac Plut. vit. Demosth. c. 25 p. 857d πληγείς δὲ ὑπὸ τῆς δωροδοκίας Herodoti (VIII 5) metaphoram iam Wytttenbachio recte imitari videbatur. Impropropie etiam Dem. XIX 267 οὗτως ἐκφρονας . . . καὶ παραπλῆγας τὸ δωροδοκεῖν ποιεῖ.

πράττω: Verbis πράττειν καὶ λέγειν quaecumque homines qui rem publicam capessiverunt in ea administranda faciunt inde ab oratorum Atticorum temporibus proverbialiter comprehendunt: or. XXXIV 29 (I 324,13), XLVIII 4 (II 88,29), L 8 (II 100,8), XVIII 9 (II 253,15) τὰ κοινὰ πράττειν. Neque quae reperitur loquendi formula or. XXXIV 29 (I 324,6) προσέρχεσθαι τῷ πολιτεύεσθαι vel or. XL 4 (II 47,12) antiquis oratoribus insolita: Dem. XVIII 13, Din. I 111. Aliter autem de iis iudicaverim quae sic scripsit Dio or. XXXIV 34 (I 325,17) οὐκ ἀσφαλὲς εἶναι λέγοντες ἀναθεῖναι αὐτοὺς πολιτείᾳ et or. L 5 (II 99,16) καὶ τὸν νιὸν τοῦτον, εἰ νοῦν ἔχει καὶ σωφρονεῖ, νομίζω πάντα τὸν βίον ὑμῖν ἀναθήσειν καὶ θεραπεύσειν ὑμᾶς. Quae consuetudo cum a stilo tam oratorum Atticorum quam decretorum publicorum antiquis temporibus prorsus abhorret, quo tempore ea decreta ex rhetorum officinis prodire coeperunt, hic quoque dicendi flosculus in ea irrepsisse videtur. Hac enim ratione in titulo in honorem

sacerdotum Thebis Aegyptiis Cleopatra regnante intra annos 45 et 37 a. Chr. composito, de cuius tituli affectata elegantia iudicium fecit Nordenus (Ant. Kunstprosa I p. 147 adn.), incisa videmus CIG n. 4717 τὸν γὰρ ἑαυτοῦ βίον ὀλοσχεδῶς ἀνέθετο τοῖς χρῆσθαι βουλομένοις, [πιφανέστατα δὲ ἐβοήθησεν] τοῖς κατοικοῦσι τὸν περὶ Θῆβας κτλ.

προεξανίσταμαι: or. XLVIII 3 (II 88,18), ut Dem. XVIII 163.

προφέρω: Idem valet atque διειδίζω verbum quocum or. XLV 7 (II 73,12), XLVII 18 (II 85,22), XLIII 10 (II 66,4) iungitur, sicuti Dem. XXII 62. XVIII 252. Similiter or. III 21 (I 37,12. 13) haec duo tamquam synonyma usurpantur. Absque hoc verbo explicativo or. XLVIII 5 (II 89,8), XLIII 12 (II 66,25), VII 114 (I 210,24), 115 (p. 210,30).

δάττω: or. LXVI 27 (II 168,13) οὐκον, καὶ διεγύριον γένηται τις, εὐθὺς ἥρεσεν ἀλλὰ δεῖ δάττεσθαι καὶ δάκνεσθαι. Verbum simplex nisi e Dem. LIV 8 non affertur. De loci sensu ab Arnimio bene Epict. diss. I 20,9 conferre iubemur.

διπτέω: or. III 15 (I 36,19) τὰ ἑαυτοῦ διπτεῖν etiam Dem. XIX 231 leguntur.

συμπνέω: Huius verbi usus translatus, cuius insigne est exemplum Dem. XVIII 168, bis apud Dionem invenitur: or. XXXIV 19 (I 321,9) οὐ γὰρ ἔστιν ἀλλας . . . συμπνεῦσαι ποτε ἴσχυρῶς καὶ ταῦτα προελέσθαι et omissa additamento explicativo ibid. 24 (p. 322,23). Cf. W. Schmid Attic. II 152. III 153.

συναιρέω: Ab Isocrate inventa phrasi συνιλόντι δὲ εἰπεῖν Dio or. III 4 (I 34,20) usus est.

συνείδω: Quae legimus or. XXXIII 5 (I 298,27) πάνυ χαιρετε ἀπνευστὶ συνείδοντος τοσοῦτον ὄχλον δημάτων Dionem ex Dem. XVIII 308 καὶ πεφωνασκηκώς καὶ συνειλοχώς δήματα καὶ λόγους συνείρει τούτους σαφῶς καπνευστεί κιλ. esse mutuatum iam Dissenus (Comment. p. 444) et Geelius l. l. p. 324 animadverterunt. Idem verbum eadem de re huic oratori adamatum: or. XXXII 9 (I 269,17), or. XXXIV 29 (I 324,9). Etiam verba or. XXXIV 29 (I 324,8) ἀν δήματα συμφορῶσι imitationem Demosthenicam (XVIII 15) sapere videntur.

συνιστάμαι: or. XXXIV 3 (I 316,26) οἱ τὴν πατρίδα βλάπτοντες καὶ συνιστάμενοι κατὰ τῶν πολιτῶν, ibid. 29 (p. 324,6), III 48 (I 42,4). Cf. Ps. Dem. XXV 64. Frohberger

ad Lys. XXX 10. Talis coniurationis socii or. XLV 10 (II 74,10) συνωμόται appellantur. Cf. Frohberger-Gebauer ad Lys. XII 43.

τήμερον: Pleonasmus qui est or. XLVIII 3 (II 88,14) ἡ τήμερον ἡμέρα, dies hodiernus, der heutige tag, oratores Attici abundant; et ne a κοινῆς quidem documentis altiorem stilum prae se ferentibus formula ἐν τῇ σήμερον ἡμέρᾳ abest. F. G. Kenyon Greek Pap. in the Brit. Mus. I p. 291.

τηφόομαι: or. XLVII 18 (II 85,13) ἢ ἔγω τετύφωμαι καὶ ἀνόητός εἰμι; Dem. XVIII 11. IX 20. XIX 219. cf. Rehdantz-Blass Ind. Dem. II p. 137 v. torheit. Quemadmodum *τῦφος* vocabulum quasi tessera quaedam cynica E. Webero, De Dione Chrys Cynicorum sectatore (Leipz. Stud. X, 1887) p. 191 iure videtur, eadem ratione Dio or. VI 21 (I 87,28) et or. VIII 13 (I 98,7) τετυφωμένος participio de hominibus amentibus stupidisque Diogenem Cynicum utentem facit. De imaginis origine vid. Harpocr. p. 175,16.

ὑπέρδεινος: or. XLVI 8 (II 78,5) εἰμὶ δὲ αὐτὸς οὐτε ὑπέρδεινος εἰπεῖν οὐτε ἴσως ὕστατος ἐν τῷ λέγειν. Cf. Dem. XX 47. XXI 111. Lys. XIX 8. Etsi in vetustiore Attide δεινὸς λέγειν praefuerunt, tamen iam Lysiae XII 99 variati infinitivi λέγειν et εἰπεῖν placuerunt. Cf. H. Schmidt Synonym. d. Gr. Spr. I p. 77 sqq.

ὑπερδιατείνομαι: or. L 6 (II 199,19) τίνος γενομένον . . . οὗτος ὑπερδιατείνῃ iam Schmidius p. 145 ad [Dem.] XXV 1 rettulit.

ὑποκατακλίνομαι: Improprae or. XI 27 (I 122,29) ἀνδρεύτατος ὥν ὑποκατεκλίνετο καὶ ἡτάτῳ et or. VI 57 (I 94,23) θεραπεύων καὶ ὑποκατακλινόμενος, sicuti Dem. IX 64 et Plat. rep. I 336e vi necessitatis cedentes designantur.

ὑποσιγάω: or. XX 11 (II 262,1). Aesch. II 162. Cf. W. Schmid Att. IV 264.

ὑποστέλλομαι: or. XI 27 (I 122,25) ὅς δ' ἀν ἀληθὲς λέγῃ τι, θαρρῶν καὶ οὐδὲν ὑποστέλλόμενος λέγει, imagine a re navali petita 'nullo velo subducto' i. e. nihil prae timore dissimulans. Cf. H. Sauppe ad Dem. Phil. I 51. Semel Plat. Apol. 24a. Omnia frequentissima sunt Isocratis ac Demosthenis exempla (cf. Rehdantz-Blass Ind. Dem. II p. 142 s. v. ὑπό.) W. Dittenberger Syll. ind. III p. 427.

ὑφορμέω: Phot. et Hesych. ὑφορμοῦν· ἀπαντῶν, ἐναντιούμενον. Tropo ut in verbo ἐφεδρεύω a copiis terrestribus

ita in ἐφορμέω a classe traducto cum alii tum Demosthenes (III 7) usus est, cuius exemplum libere imitari videtur Dio or. XXXVIII 42 (II 41,4) τὸ δὲ νῦν ἔχον ὀσπερ ὑφορμεῖτε ἀλλήλους αἱ πόλεις κτλ. Emperius quidem ἐφορμεῖτε scribendum censuit.

φιλανθρωπεύομαι: Non Aristides solum (W. Schmid Att. II 184), verum etiam Dio or. XL 16 (II 50,23) a Demosthenis (XIX 139) auctoritate pendet.

φιλόπολις: Hoc nomine insigniae sunt orationes Bithynicae, velut or. XLIV 8 (II 69,14), XLVII 17 (II 85,5), XLI 2 (II 58,11), L 1 (II 98,4), eodem modo quo veterum orationes. Citerioris autem aetatis tituli plures sunt in *φιλόπατρος* adiectivo adhibendo, ut Lebas-Waddington As. min. n. 102. 108₃. 134₁. 496. 525. 612. 648. 885. 1005. 1201. 1257. 1602 a₃ al., quam in adi. *φιλόπολις*, quod tantum n. 1585 et 1611₁₆ inveni. Nec secus ab inscriptionibus Magneticis alienum est.

φορά: Comparatione a messe petita or. III 49 (I 42,4) et or. XXXII 9 (I 269,13), ut Dem. XVIII 61. Aesch. III 234. Plat. rep. VIII 546b.

φωνασκέω: A Geelio Dioni or. XXXII 8 (I 269,10) reddito verbo cum Dem. XVIII 308. XIX 255. 336. Plat. legg. II 665 e consentit.

φωράω: Eodem significatu ponitur quo *ἐλέγχω* or. III 23 (I 37,22) et ibid. 114 (p. 53,22), qua ratione cum Plat. Tim. 63 c et Xen. vect. 4,21 tum Dem. II 21. XXII 71. XLV 19 al.

χειροήθης: Dio or. XXXII 8 (I 269,11) fortasse Demosthenis (III 31) memor sophistarum discipulos mansuetos dicit.

VIII.

De ceteris Demosthenis lectitati vestigiis.

Quoniam in antecedentibus fusius expositum est Dionem Rhodios graviter monentem Demosthenis aemulum exstisset, restat ut hoc capite eodemque postremo huius oratoris lectitati testimonia per reliquas orationes Dioneas passim dispersa colligantur.

Atque Demosthenis se valde studiosum fuisse ipse Dio in scripto quodam quod quidem interiit testatus esse credendus est. Quod nisi statuimus, quae de scriptore nostro in exilio vagante memoriae tradita sunt Philostr. vit. soph. I 7 οὐδὲ

τοῦ σπουδάζειν ἡμέλει, ἀλλ' ἀπὸ δυοῖν βιβλίοιν ἔστι τὸν ξυνεῖχε· ταντὶ δὲ ἡν ὁ τε Φαῖδων ὁ τοῦ Πλάτωνος καὶ Δημοσθένους ὁ κατὰ τῆς πρεσβείας unde huc fluxerint vix quisquam poterit explicare¹⁾. Accedit quod huius de falsa legatione orationis si non infixa vestigia attamen leviter pressa uno loco agnoscere mihi videor. Ubi enim haec scripta inveniuntur or. LXXIV 14 Φιλιππος δὲ ὁ Μακεδὼν οὐ διετέλει καθάπερ ἄλλο τι τῶν εἰς τὸν πόλεμον εὐχρήστων καὶ τὴν ἐπιορκίαν παρεσκευασμένος καὶ δυναὶ τούτοις τὰς πόλεις αἰρῶν τῷ τε παρασπονδεῖν καὶ τῷ τοὺς προδώσοντας παρεσκευάζειν; τῷ παντὶ πρὸς ἐκεῖνον τὸν τρόπον οἰκειότερον ἔχων· τοῖς μὲν γὰρ προδόταις ἀργύριον ἡν ἀνάγκη διδόναι, τοῖς θεοῖς δὲ περὶ ὅρκων οὐδὲν ἐτέλει, in formanda sententia talia qualia Philippum secum considerantem induxit Demosthenes XIX 320 πῶς οὖν μῆτε ψεύσομαι φραερῶς μῆτ' ἐπιορκεῖν δόξας πάντ² ἀ βούλομαι διαπράξομαι; πῶς; οὐτως, ἐν Ἀθηναίων τινάς εἴρω τοὺς Ἀθηναίους ἔξαπατήσοντας vel ea quae leguntur ibid. 138 ἐπειδὴν δ' ἀκούῃ (scil. Philippus) λέγοντας εὐδοκιμοῦντας ἐν ὑμῖν, ἐτέρονς κρίνοντας, τι καὶ ποιῆσῃ; ζητῇ πόλλ' ἀναλίσκειν, ἔξον ἐλάττω, καὶ πάντας θεραπεύειν βούληται, δύ' ἡ τρεῖς ἔξόν; Dionis animo obversari poterant, quamquam periurium largitione magis acceptum fuisse Philippo Demosthenes nusquam dixit.

De hoc loco utut iudicatur, id certe nemini incredibile erit auditu Dionis exsulis aerumnas sollicitudinesque etiam Demosthenis animi elatione in gerendaque re publica prudentia allevatas esse. Neque enim solum propter eloquentiae perfectae formam ad imitandum eum sibi elegit, verum etiam ideo quod eius exemplum cum cunctis patriae, libertatis, sanctissimorum omnium vindicibus generosissimis, ut aiunt editores Turicenses, admirabundus intuebatur. Cuius admirationis sane apertissimum testimonium, quo Demosthenes fortuna Athenis adversa ad supplicium ductus esse significatur or. LXIII 3 (II 145,23), non ab ipso Dione profectum est, si quidem num genuina sit haec declamatio non sine ratione addubitatur. Deinde altera causa, qua causa commotus Dio orationibus Demosthenicis legendis operam dare numquam desit, in studiis antiquitatis posita est. Ad hunc igitur modum Alexandrum et eius patrem haec inter se collocutos facit or.

¹⁾ R. Hirzel, Der Dialog II 96,2. H. v. Arnim Dio p. 225.

II 18 sq. σν γοῦν ἀντιγράφειν πολλάκις ἀναγκάζει καὶ ἀντιλέγειν Δημοσθένει, μάλα δεινῷ δήποτι καὶ γόητι, καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς Ἀθηνῆσι πολιτευομένοις. Καὶ ἐφουλόμην γε . . . παραχωρῆσαι Ἀθηναίοις ἀμφιπόλεως ἀντὶ τῆς Δημοσθένους δεινότητος, in quibus verba δήποτε καὶ γόης ex Demosthenis cum Aeschine certamine cognita sunt: Aesch. II 124. 153. III 137. 207. Dem. XIX 109. XVIII 263 cum nota Disseni (Comment. p. 421).

Alibi ipsum Demosthenis nomen frustra in orationibus Dioneis indagabis. Nam ne ibi quidem ubi eius verba laudantur nominatim eum appellavit. Nec vero secus Xenophontis, quamvis ille quidem maxima apud Dionem auctoritate floruerit, nullo loco quo eius vestigiis insistit mentio fit. In tribus autem e Demosthene afferendis sententiis *τις* pronomine indefinito adhibito hunc auctorem designavit: or. LXXIV 21 (II 199,22), or. XX 3 (II 260,4), or. XXII 5 (II 273,11). Qua citandi ratione or. LXIV 23 (II 154,20) Favorinus aut quisquis hanc declamationem sophisticam composuit cum nostro scriptore consentit. At in iis quae sic in editione Arnimiana adornata leguntur or. L 5 (II 99,13) καὶ τοῦτο δὴ τὸ δηθὲν ὑπὸ τῶν παλαιῶν τινος δητόρων, ὑπερβολὴν τινα ἔχειν δοκοῦν κολακεῖας, ὅτι τὸν δῆμον εἰκότως ἀν ἐν τοῖς ὄφθαλμοῖς περιφερούμην ἐγώ δικαίως ἀν εἴποιμι πρὸς ὑμᾶς a quo auctore Dio penderet vel Hemsterhusium latebat, qui quidem Geilio teste in margine exemplaris sui totius loci orationem in suam formam editoribus plaudentibus rededit. Prona sane suspicio est Hyperboli hoc vel Cleonis esse dictum, quippe quorum non multo spatio intericto § 2 (p. 98,12) Dio meminerit, sed tamen neque apud Thucydidem neque apud Aristophanem quidquam id genus omnia perscrutanti mihi se obviam dedit. Rarissime igitur tam prope secutus est auctores suos, ut eorum verba citaret. Plerumque a serva imitorum natione Dionis ingenium eo vel maxime differt, quod in antiquis suis exemplaribus imitandis nullius simius fuit aut compilator.

Primum quidem et aliorum Graecorum et Atheniensium antiquitates ex orationibus Demosthenicis explicari possunt his locis:

Verbis in codicibus graviter corruptis quae cum Casaubono Emperius sic constituerunt or. LXXX 6 καὶ τὴν ἀράν, ἦν Ἀθηναῖοι περὶ τῶν Σόλωνος ἔθεντο ρόμων τοῖς ἐπιχειροῦσι

καταλύειν, ὀγυροεῖτε κυριωτέραν οὖσαν ἐπὶ τοῖς ἔκεινον νόμοις. πᾶσα γὰρ ἀνάγκη τὸν συγχέοντα τὸν θεσμὸν ἄτιμον ὑπάρχειν. πλὴν παῖδας καὶ γένος οὐκ ἐπέξεισι, ὡς ἐκεῖ, τῶν ἀμαρτανόντων, ἀλλ᾽ ἔκαστος αὐτῷ γίγνεται τῆς ἀτυχίας αἴτιος Dem. in Lept. 107 et c. Aristocr. 62 velim comparentur. Animadversione non indignum videtur Aristotelem πολ. Αθην. 7,1 sq. hac de re nihil habere.

Ubi iερῶν νόμων mentionem initit Dio or. LXXIV 3, oratio Midiana exempli gratia afferri potest. Simul ad verba quae sunt ὁ γὰρ τῆς κακίας πόλεμος διηγειής ἀπασι πρὸς ἀπαντας, ἀσπονδος ὥν καὶ ἀκήρωντος Aesch. II 80, Dem. XVIII 262 in praetereundo adscribo.

Alexander cum patre collocutus or. II 36 οὐκονν οὐδὲ Αθηναίους οὗτως, inquit, ζηλῶ τῆς δαπάνης καὶ πολυτελείας τῆς περὶ τὴν πόλιν καὶ τὰ ιερὰ ὅσον τῶν ἔργων ἢ ἐπραξαν οἱ πρότερον τὸν γὰρ ἀπινάκην τὸν Μαρδονίου πολὺ σεμνότερον καὶ κρείττον ἀνάθημα ἔχουσιν καὶ τὰς λακώνων ἀστίδας τῶν ἐν Πύλῳ ποτὲ ἀλόντων ἢ τὰ προπύλαια τῆς ἀκροπόλεως κτλ. In quibus quod Alexander Mardonii acinacem captum inter virtutis signa enumerat, nescio an Dio Dem. c. Timocr. 129 memor fuerit. Cf. Pausan. I 27,1.

De Atheniensibus cum Lacedaemoniis de principatu certantibus Dio in contionibus (XXXVIII 24 sqq., XXXIX 49 sqq., XXXII 69 sq.) similiter atque Demosthenes Phil. III 22 sqq. enarrat. Societatis Atticae qui participes erant or. XXXIV 49 (I 330,1) et or. XLIII, 10 (II 66,7) νησιῶται eadem ratione qua apud antiquos auctores nominantur¹⁾.

Macedonum mores his verbis descripsit Dio or. XXXIII 26 νεωστὶ μὲν τὰ δάκη περιγραμένοι καὶ ποιμένες ἀκούοντες (καὶ) τοῖς Θρᾳξὶ περὶ τῶν μελινῶν μαχόμενοι τοὺς Ἑλληνας ἔκφρατσαν. Miror quidem cum Sonnho (Anal. p. 205), quod Arnius ne commemoratione quidem dignatus est Emperii doctam coniecturam τὰ νάκη pro δάκη rescriptentis. Namque concedendum est pellium notionem in hanc sententiam de gente pastoricia optime quadrare. Ac ne id quidem quisquam timebit ne quid poetici coloris hac emendatione recepta stilo adspergatur, quoniam νάκης vocabulum olim poeticum non modo non alienum est ab inferioris aetatis inscriptionibus,

¹⁾ Frohberger ad Lys. XIV 30.

veluti decreto quodam Epidamnio¹⁾, sed hodie in sermone vulgari quorundam Neograecorum licet notione aliquantum commutata vivit²⁾. Attamen cum Arnimio in tradita lectione τὰ δάκη περιηργμένοι acquiescentum mihi videtur. Iis enim quae de Borysthenitis scripta invenimus or. XXXVI 25 δεῦρο ἀφικνοῦνται ἐμποροι καὶ ἀγοραῖοι, δάκη φαῦλα καὶ οἶνον πονηρὸν εἰσκομίζοντες καὶ τὰ γε παρ' ἡμῶν ὑδὲν βελτίω τούτων ἔξαγομενοι Dionis de Macedonibus agrestibus opinio aliquid explicationis praeisdiique accipit. In δάκης voce usurpanda or. LV 20 (II 119,25) et or. VII 86 (I 205,29) usum Homericum (e. c. ν 434. σ 67) secutus est³⁾. Cum Iude et hoc vocabulum κοινῆ cummune⁴⁾. De scriptis Dioneis etiam or. LXVI 5 (II 162,1) et or. VII 58 (I 200,28) afferantur. Pariter in iis quae de Macedonum cultu verba in disceptationem veniunt voce δάκη adhibita sermonem cotidianum agnoscere nullus dubitaverim. Verba autem τοῖς Θραξὶ περὶ τῶν μελινῶν μαχόμενοι e Demosth. de Chers. 45 (= Phil. IV 16) profluxisse iam a pluribus perspectum est, ut a Reiskio, Geelio (p. 311), Sonnyo (p. 205).

Dio or. LXXIV 11
δέ Λάκων, ἐν διμίλαισι τινῶν συντιθεμένων αὐτῷ καὶ ὀξιούντων παρ' αἰτᾶν λαμβάνειν ἦν ἀν προαιρῆται πίστιν ὑπὲρ τῆς φιλίας, μίαν ἐφη πίστιν εἶναι τὸ ἐαν θέλωσιν ἀδικῆσαι μηδύνασθαι, τὰς δὲ λοιπὰς πάσας εὐήθεις καὶ τελέως ἀσθενεῖς.

Demosth. c. Aristocr. 116 sq.
ἐκείνην τὴν πίστιν βουλήσεσθε ἔχειν ἥνπερ φασὶ πρὸς Λακεδαιμονίους ποτ' εἰπεῖν Φιλοκράτην τὸν Ἐφιάλτον καὶ γὰρ ἐκεῖνόν φασιν, ἔξαπατώντων τινῶν Λακεδαιμονίων καὶ προτενόντων πίστιν ἥντινα βούλεται λαμβάνειν, εἰπεῖν ὅτι πίστιν δὲ οἴκεται γενέσθαι μόνην, εἰ δεῖξειν ὅπως δὲν ἀδικεῖν βούλωνται, μηδύνησονται, ἐπεὶ ὅτι γ' ἀεὶ βουλήσονται εν εἰδέναι· ἔως δὲν οὖν δύνωνται, πίστιν οὐκ εἶναι.

¹⁾ O. Kern Inschr. v. Magnesia a. Maeander n. 46₄₁.

²⁾ A. Thumb, Die griech. Spr. im Zeitalter d. Hellenismus p. 83,3.

³⁾ Neque illud praetermittam teste Philostrato vit. soph. I 7 Dionem, posteaquam Domitianus occisus est, persona deposita in castris apud milites contionatum notissimo illo versu χ 1 αὐτὰρ ὁ γνωνάθη δάκεων πολίμητος Ὀδυσσεὺς orationem esse orsum. Cf. v. Arnim Dio p. 308. 311.

⁴⁾ Leemans pap. Gr. X p. 8a₂₄ (tom. II p. 225), Kenyon Greek Pap. in the Brit. Mus. I 290 ind. cf. A. Thumb l. l. p. 219.

Locus inter se collatis appareat Dionem e memoria hoc apophthegma laudasse: Philocrati cuidem cum Lacedaemoniis collocuto tribuitur a Demosthene, a Dione Laconi nescio cui. Quapropter scriptor noster a Valckenaerio ad Herod. IX 55 reprehenditur, id quod ne Geelius 'quidem p. 433 omisit adnotare.

Ubi haec tradita exstant or. VII 114 εἰώθασι λοιδορούμενοι προφέρειν πολλάκις οὐ μόνον τὰς αὐτῶν ἐργασίας, αἰς οὐδὲν ἄποτον πρόσεστιν, ἀλλὰ καὶ τῶν γονέων ἀν τινος ἔριθος ἡ μῆτηρ ἡ τρυγήτρια δξελθοῦσα ποτε ἡ μισθοῦ τιτθενσῃ παῖδα τῶν δρφανῶν ἡ πλουσίων ἡ ὁ πατὴρ διδάξῃ γράμματα ἡ παιδαγωγῆσῃ, cum postremis eorum verbis convicia, quibus Demosthenes de cor. 130. 258 consecutatus est Aeschinem, contendenda ab Aretha (in Sonnyi Anal. p. 105) nullus interpres non intellexit. Antecedentibus autem vel doctissimi in errorem se abduci passi sunt. Sic sententiam Eduardi Meyeri¹⁾ de sua aetate Dionem haec dicere suspicati recto tali stare non posse Wilamowitzius (apud Wegehaeptum l. l. p. 36) demonstravit. Neque enim ulla dubitatio relinquitur quin cetera convicia cum ex iis quae ita scripsit Demosthenes in Eubul. 35 ἔπειτα κακεῖνο περὶ τῆς μητρὸς εἴρηκεν, ὅτι ἔτιτθενσεν . . . μηδεὶς δὲ ύμῶν, ὡ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, δυσχερῶς ὑπολάβῃ καὶ γὰρ νῦν ἀστὰς γυναῖκας πολλὰς εὐρῆστε τιτθενούσας κτλ. tum maxime ex eadem oratione 45 πολλὰ δυνλικὰ καὶ ταπεινὰ πρόγυμματα τοὺς ἐλευθέρους ἡ πενία βιάζεται ποιεῖν, ἐφ' οὓς ἐλεοῦντ' ἀν, ὡ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, δικαιότερον ἡ προσαπολλύοντο. ὡς γὰρ ἐγώ ἀκούω, πολλαὶ καὶ τιτθαὶ καὶ ἔριθοι καὶ τρυγήτριαι γεγόνασιν ὑπὸ τῶν τῆς πόλεως κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους συμφροδῶν ἀστὰς γυναῖκες, πολλαὶ δὲ πενήτων πλούσιαι νῦν Dio mutuatus sit. Omnino et comicis et oratoribus Atticis illo πενίας προπηλακισμῷ nihil magis tritum: Dio or. III 21. Dem. de cor. 256. 269. E verborum contumeliis a Demosthene in Aeschinem coniectis iam Reiskius quae de arte sordida vel quaestu exprobrantur or. XXXIV 23 breviter est interpretatus²⁾.

¹⁾ Die wirtschaftliche entwicklung des altertums, Jahrb. f. Nationalökonomie, vol. 64 (1895) 3 F. 9 p. 747¹.

²⁾ R. Shilleto ad Demosth. de falsa legat. p. 202. Cf. etiam Dem. c. Aristocr. 146.

Athenienses sermocinandi cupidissimos¹⁾ ob eamque causam a comicis facete κεχηραίων nomine indutos Demosthenes Phil. I 10 tam vividis depinxit coloribus, ut magnopere eum locum admirarentur aetatis Dioneae rhetores (auct. περὶ ὕψους c. 18,1 p. 34,26 Vahlen). Itaque nihil miri habet quod Dio quoque ei allusit, ut Geilio quidem primo p. 258 cognitum erat:

Dio or. XX 3
τὸ συνδιατρίβειν ἀσὶ τῷ ἐντυχόντι ἀδολεσχοῦντα καὶ ἀκούοντα λόγων οὐδὲν χρησίμων ή περὶ τὰ βασιλέως πράγματα διατρίβειν ή τὰ τοῦ δεῖνος, ὡς ἔφη τις.

Demosth. Phil. I 10 sq.
ἡ βούλεσθ', εἰπέ μοι, περιόντες αὐτῶν πυνθάνεσθαι· λέγεται τι καινόν; γένοςτ' ἂν τι καινότερον ή Μακεδῶν ἀνὴρ Αθηναίος καταπολεμῶν καὶ τὰ τῶν Ἑλλήνων διοικῶν; τέθνηκε Φίλιππος; οὐ μά Λί', ἀλλ' ἀσθενεῖ. τι δύμτιν διαφέρει; κατλ.

Altero loco sequuntur sententiae cum ad alias res tum ad rem publicam administrandam pertinentes, quae e Demosthenis orationibus derivatae esse videantur:

Saepius imaginem in utriusque oratoris scriptis conspiciimus tempestatem fluctusque civitatis vel contionis adumbrantem. Quod genus describuntur haec or. XLVIII 17 fin. τοῦτο δὲ ἄξιον ὑμῖν σπουδάσαι καὶ διὰ τὸν ἀρχοντα, ὃν πεποιηκατε, ἵνα μὴ λαβόντες ἀπειρον ἀνθρωπον ἔπειτα ἐν κλύδωνι καὶ σάλῳ ἁπτατε. Cf. Dem. XIX 314. Multoque clarius sunt expressae comparationes or. III 49 et or. XXXII 30. Neque illud hic strictim attingere neglegam a turbulento mari petiti similis Demosth. de falsa legat. 136 eundem cum Dione or. XXXII 23 fontem in comico quodam ignoto (Meineke frgm. com. IV 615) latere. Cf. I. Geel p. 290 sq.

Cum Dio inter omnes quos novimus scriptores pedestres unus maxime abundet comparationibus, fieri non potest quin hac tanta earum multitudine non semel ad antiquos suos autores propius accedat. Quamquam Hirzelius (Der Dialog II 99) haud iniuria ita iudicavit in satis magna parte ingeniosarum imaginum eum sui plane iuris esse. Propterea quemadmodum Geilio p. 193 mihi quoque dubitatio subnascitur, num Dio or. VIII 17 de certis quibusdam similibus Platonicis aut

1) Frohberger ad Lys. XXIV 19.

Demosthenicis cogitaverit. Paulo confidentius Emperio consentiente in iis quae de eo qui ad calamitatum vim non obdurescat sic exponit Dio or. XVI 7 sq. πῶς ἔνεστιν ἐκάστον τοιτῶν αἰσθανόμενον καὶ ὁρδίως ἐνδιδόντα μὴ κακοδαιμονέστατον ἀπάντων εἶναι, *⟨άει⟩* πρόσευχόμενον τοῖς θεοῖς ὅπως μὴ τοῦτο μηδὲ τοῦτο συμβῇ· καθάπερ εἴ τις ἐν δύρφῳ πορευόμενος σκέπασμα μὲν ἔχοι μηδέν, εὑχούτο δὲ μόνον ἔκαστον τῶν σταλαγμῶν διαφρυγεῖν . . . ἡ νῆ Δία εἴ τις πλέων ἀντὶ τοῦ τοῖς οἰαξὶ προσέχειν καὶ τὸ προσπίπτον δέχεσθαι καλῶς εὐχούτο μηδὲν τῶν κυμάτων κατὰ τὴν ναῦν γενέσθαι imitationis Demosthenicae vestigia mihi videor aperire. Nam quod eadem tertia Philippicae (§ 33 et § 69) praebet quae utrique simili comparabilia sint, etsi haec quoque in eorum numero quae Dio nemini accepta tulisset habita sunt a Geilio p. 248, id tamen vix quisquam casui tribuendum esse censebit.

Procul dubio Demosthenica imago, utpote cuius originem
Dio ipse designarit, or. XXII 5 agnoscitur:

Dio or. XXII 5
 (οἱ φιλόσοφοι τῶν ἁγτόφων) κρείττον ἔξουσι καὶ ἀσφαλέστερον ἀποφαίνεσθαι οὐ τὸ ἐπιὸν αὐτοῖς, οὐδὲ νῦν μὲν ταῦτα, πάλιν δὲ τἀναντία, δι᾽ ὅργὴν ἡ φιλονικίαν ἡ χορήμασι πληγέντες, ὥσπερ ἐπὶ τρυτάνης, ἔφη τις οἴμαι τῶν ἁγτόφων αὐτῶν, κατὰ τὸ λῆμμα ἀεὶ ὁρῶντες.

Demosth. de cor. 298
 οὐδὲ, ὅσα συμβεβούλευκα πώποτε τοντοισί, ὅμοιώς νῦντιν ὕσπερ ἀν τρυτάνη ὁρῶντας ἐπὶ τὸ λῆμμα συμβεβούλευκα, ἀλλ᾽ ἀπὸ δοθῆς καὶ δικαιαίας καδιαφθόρου τῆς ψυχῆς κτλ.

Hac ratione Demosthenica cum aliis tum Blassio comprobante constituit Sauppius; in codice Σ ὥσπερ ἀν τριτάνη, in aliis ἄστερ ἐν τριτάνη exarata inveniuntur. Dionis lectio Cobeto quidem (Coll. crit. p. 70) potior videtur. Nec tamen ea ex hoc scriptore praesertim in alienis verbis afferendis parum accurato Demostheni universis testibus invitis obtrudenda.

Longum est cum talibus qualia or. LI 4 ἔστι δὲ τῷ παντὶ μεῖζον τοῦ δαπανᾶν τὸ κῆδεσθαι τινὰ τῆς πόλεως καὶ φανερὸν εἶναι εὐνοοῦντα ῥιμνά legimus probissimi cuiusque oratoris sententias comparabiles coacervatas proponere. Qua de causa satis sit verbo admonere Demosthene (e. c. de cor. 246, 321) neminem vehementius ita statuisse hominibus rem

publicam aggressis ante omnia προνοίᾳ καὶ εὐνοίᾳ opus esse. Patriae amantibus τὸ τῆς πόλεως ἀξίωμα Dio dicit or. XL 10 gaudio esse, malis autem civibus dolori: Dem. in Mid. 202 sqq. c. Androt. 64. de cor. 280. 292. Lys. XXXI 6. 17.

Etsi illud πρὸς χάριν λέγειν a Dionis moribus quam maxime abhorret, tamen non magis quam oratores Attici¹⁾ impeditus est quominus hic illic ut suos ita aliarum urbium cives ἀναισθησίας opprobrio liberaret: or. XL 6. L 8. XLI 9.

Dio posteaquam or. XXXII 89 plenius ostendit urbis esse expugnationem non solum si moenia aedificiaque destruantur et incendantur atque eius incolae in servitutem abducantur, verum etiam si quid illiberale omnia generosissima contemnentes velut furore capti homines persequantur nec quidquam aliud tractent, his pergit verbis § 90 καὶ γὰρ ἀνθρώπους ἑαλωκέναι φαμὲν οὐχ ὑπὸ ληστῶν μόνον [ἢ ἐταίρων], ἀλλὰ καὶ ἐταίρας καὶ γαστρὸς καὶ ἄλλης τινὸς φαύλης ἐπιθυμίας κτλ. Cf. Dem. de cor. 296. 205. de falsa leg. 259.

Sententiam Demosthenicam quae est δοῦτα τὰ ἐπιτηδεύματα, τοιούτον καὶ τὸ φρόνημα quemadmodum alii rhetores, ut auctor libelli περὶ ὕψους c. 9,3 p. 12,18 Vahlen aut Aristides or. XXVIII 150 p. 189,17 Keil, sic etiam Dio in usum suum convertit:

Dio or. XLVII 1
μὴ πάντως ἡγεῖσθε λόγων ἀκούσεσθαι θαυμαστῶν μηδὲ ἐπισήμων . . . ἵσως μὲν γὰρ οὐδὲ ἄλλως ἡμενὶ ἴκανοὶ πρὸς τὸ τοιούτον . . ., εἰ δὲ οὖν, ἀλλὰ νῦν πολλὴν ἀπορίαν καὶ λήθην εἰκός ἡμῖν γεγονέναι τῶν τοιούτων λόγων. δοῦτα γὰρ ἀν πράττῃ τις καὶ ἐν δοποίοις ἢ πράγμασιν, ἀνάγκη καὶ τοὺς λόγους εἶναι παραπλησίους. ἡμεῖς δὲ πολὺν ἥδη χρόνον σμικρὰ καὶ ἄδοξα πράττομεν.

ibid. 8.

ὁ δὲ οὖν ἔφην, παραπλησίους

Demosth. Olynth. III 32
(= de synt 25)

ἔστι δὲ οὐδέποτε οἷμαι μέγα καὶ νεανικὸν φρόνημα λαβεῖν μικρὰ καὶ φαῦλα πραττοντας δοῦτα γὰρ ἀν τὰ ἐπιτηδεύματα τῶν ἀνθρώπων ἢ, τοιούτον ἀνάγκη καὶ τὸ φρόνημα ἔχειν.

¹⁾ Cf. H. Frohberger ad Lys. X 15.

μηδένα ἀπαιτεῖν ἐν τῷ παρόντι
παρ' ἐμοῦ λόγον μεγαλόφρονα
καὶ σοφόν, ἀλλ' ἴδιωτικὸν καὶ
φαῦλον, ὃποῖα καὶ τὰ πράγματά
ἔστιν.

Denique fundus loci cuiusdam communis in ea oratione extantis, per quam plura et satis luculenta Demosthenis lectitati vestigia obvia invenimus, haud scio an apud eundem oratorem lateat:

Dio or. LXXIV 21

,νὴ Αἰ, ἀλλ' ἐπιδείκνυται δεξιῶν τινος εὔνοιαν; οὐκοῦν ἀποδέχον τοῦ τον, τοῖς θεοῖς εἰδώς χάριν, εἰ βούλει δέ, κακείνῳ πρόσθιον δὲ τὸ μέλλον φυλάττεσθαι χρὴ αὐτόν. ὅ γάρ τις ἐπὶ τῆς τύχης εἶπε, πολὺ μᾶλλον ἀν ἐπ' ἀνθρώπων τοῦτο ὁ θεῖη, τὸ μηδένα εἰδέναι περὶ μηδενός, εἰ μέχρι τῆς αὐριον διαμενεῖ τοιοῦτος.

Hanc orationem sunt qui Dioni abiudicandam putent; sed nullus dubito affirmare inter dictionem sermonemque huius ceterarumque orationum nihil discrepantiae intercedere. Immo memoriae Demosthenicae arti vere Dionae indicio mihi esse videntur.

Demosth. de cor. 252

ἐγὼ δόλως μὲν ὅστις ἀνθρωπος ἀν ἀνθρώπῳ τύχην προφέρει, ἀνόητον ἡγοῦμαι· ἦν γάρ ὁ βέλτιστα πραττειν νομίζων καὶ ἀριστην ἔχειν οἰόμενος οὐκ οἶδεν, εἰ τοιαύτη μενεῖ μέχρι τῆς ἐσπέρας, πῶς χρὴ περὶ ταύτης λέγειν ἢ πῶς ὄνειδίζειν ἐτέρῳ;

I. Index locorum.

* His locis agitur de codicum lectione.

	Pag.		Pag.
Aeschines:		Demosthenes:	
I 182	49 sq.	252	87
II 120	73	258	71
III 132	50	281	71
137. 207	50	298	85
158	70	308	76
170	71	319	51
180	68	XIX 24	74
189	51	95	53
194	70	136	84
260	48	138. 320	79
Arethas:	50. 56. 83	139	78
Aristides:		153	68
de quatuor vir. t.		231	76
II 292 D.	51	315	69
XXVI 10 K.	51	XX 6. 10	58
Aristoteles:		9	58
poet. 2. 1448 a. 1	28	12	59
πολ. Ἀρην. 16,3	53	64	57
Demosthenes:		107	81
II 26	70	127 sqq.	61
III 7	78	139	70
31	78	167	66
32	86	XXI 148	74
IV 10	84	153	69
VIII 41	20	159	18 sq.
45	82	XXII 51	21
IX 33. 69	85	XXIII 18	67
[XVII] 13	74 sq.	62	81
XVIII 1. 324	48	100	67
15	76	116 sq.	82
64	73	196	63
71	74	XXIV 68	66
130. 258	88	129	81
141	69	149	67
168	76	[XXXV] 1	77

	Pag.	Dio :	Pag.
Demosthenes :			
8	73	20	57
97	68	25	58
XXXVII 38	70	37	58
LIV 8	76	*48	35
LVII 35, 45	83	*61	34
Dio:		66, 68	59
*I 18	41 ¹	70	66 sq.
49	5 ¹	81	67
*58	28	*95	46
60	50	118	67
*II 6	41	128	61
18	68, 80	129 sqq.	63
*26	25	*136	64
36	81	*141	23
*68	31	146	20, 60
77	62 ¹	152	60
III 4	76	159	60
15	76	XXXII 7	70
*29 sqq.	7	8	78
*65	28	*11	67
IV 136	68 sq.	22	74
VII 60	65	23	84
98	69	29	73
107 sq.	53	45	21
*114	25, 83	*51	26
VIII 14	71	68	14
IX 7	68	*70	16
*X 7	19 sq.	78	49
*XI 74	42	89	18
84	71	XXXIII 5	76
XII 15	53	*26	81
*93	29	*48	15, 66
*53	25 sq.	XXXIV 6	45
*XV 22	9 ¹	19	48, 76
XVI 7 sq.	85	*23	39, 83
XVIII 8	73	34	74
11	4	42	70
12	44	43	20
16	5	46	73
XX 1	51	XXXVI 31	70
*3	52, 84	XXXVIII 6	46
*XXII 3	17	8	45
5	73, 85	9, 51	48
XXV 3	53	34	70
XXVII 3	69	41	16, 47
*7	19	42	78
XXIX 21	68, 69	44	47
XXXI 5	46	XXXIX 7	70

Dio:		Pag.	Herodotus:		Pag.
XL	16	78	VIII	5	75
	20	20	Isaeus:		
	33	52 sq.	X	10	54
XLI	4	51 sq.	Isocrates:		
*XLIII	7	20	II	50	12 sq.
XLVII	1. 8	86	IV	89	9
L	5	80	XII	8	73
	6	77	XV	165	48
	7	71		286	52
LI	3	24 sq.	XIX	25	73
LII	9	50	Lycurgus:		
LIV	4	10	c. Leocr.	21. 85	51
LV	12	74	—	48	51
LXVIII	2	66	Lysias:		
LXXIV	3	81	XIII	76	53
	9	53	XIV	32 sq.	53
*10		29	XVI	11	52
	11	82		18 sq.	53
	14	74. 79	[XX]	31	19
	21	87	Plato:		
LXXXV	3	71	Gorg.	470 d e	6
LXXXVIII	20	51	Symp.	201 d	5 ¹
*LXXX	5	21 sq.	Rep. I	338 c	51
	6	80	Themistius:		
Favorinus:			π. ἀρετῆς	34	10
	58. 59. 60. 65. 80		Xenophon:		
Herodotus:			Memor. IV 4, 5 sqq.		
VII	21	10 ^s			6

II. Index verborum Dionis notabilium.

- ἀγωνιστής c. gen. 68
 ἀθλα δρεπῆς 66
 ἀθλητής c. gen. 68
 ἀκολούθως 67
 ἀλλ ἡ 41¹
 ἄλλως τε (καὶ) 11
 ἄν geminatum 22
 ὀνατιμπλημι δόξης 68
 ὀνατείνομαι 68
 ὀνατιθημι ἐμαντὸν πολιτείᾳ 75
 ἀνδραγαθία 66
 ἀνόνητος ἀγαθῶν 69
 ἀντιπαρεξάνω 69
 ἀπαλεῖφω 69
 ἀπογιγνώσκω 69
 ἀποκναίω ἀρδίᾳ 69
 ἀρρώστημα 70
 ἀσκητής c. gen. 68
 ἀστονδος καὶ ἀκήρυκτος 81
 τὸ δὲ πάντων ὀτοπάτατον 17
 αἵτοσχεδιάζω 70
 αὐτὸς τοῦτο 17
 ἀφίσταμαι τοῦ λόγου 70
 βαδίζομαι 46
 βασκαίνω 70
 γλοσχως καὶ μόλις 70
 δ δεῖνα ἡ δ δεῖνα 66
 δεινὸν καὶ σχέτλιον 67

- δεκάζω 70
διαπολιτείομαι 70
διαπόνω 70
διαρρήγνυμαι 67
διασύρω 71
διατείνομαι 71
εἰ δὲ μῆ 23
εἰ δὲ οὖν 21
εἰνότως 20
εἶπερ ὅρα 21
εἰς ἡ δέντρος 67
εἰστοιώ 71
εἴτη 39, 41
εἰ — ὥσπερ 20
ἔξαιρετος καὶ ἴδος 71
ἐπανατείνομαι 69
ἐπειτα 42
ἔρανος 71
ἔρχομαι ἐφῶν 46
εὐγνωμοσύνη 71
εἰχῆς ἄξιον 48
ἵπο τὸν ἦλιον 71
θηρίον 72
κάθαρμα 71
καθνήσιμαι 72
καὶ restringendo inserviens 22
καὶ νῦν(ἐτι) 23
καταστῆναι 67
κήδουμαι τῆς πόλεως 72
κίβδηλος 66
κλίδων 84
μεγαλοφυχία 73
τὸ δὲ μέγιστον 17
μερίδος τινὸς τιθῆμι 73
μέσος καὶ ὕστατος καὶ πρώτος 73
μικρολογία 73
μικροπολίτης 73
μικροφυχία 73
μόνος τῶν ἄλλων 66
νοσηλεῖν τινά 73
ξεναγός 73
οἰκίτριψ 74
ὅμολογονμένως 66
στοιτις pro εἰς τις 19
ὅτι praeagnanter 46
οὐδεὶς οὐδαμόθεν 74
οὐκ ἀν εἰ 21
οὐ πάλαι 66
οὐχ ὥσπερ 30
ὄχλος ἄλλως 74
παρακροῖομαι 74
παρασπονδέω 74
ἐκ παρέργον 74
ἐκ περιουσίας 75
πλήττω χρήμασι 75
πράττω καὶ λέγω 75
προεξανίσταμαι 76
προσῆκον 66
προφέρω καὶ ὀνειδίζω 76
φάνος 82
φάττω 76
φιπτεῖν τὰ ἔαντοῦ 76
σημεῖον (τεκμήριον) δὲ 16
συμπνέω 76
συμφορέω ϕήματα 76
συνέιρω ἀπνευστί 76
συνελόντει δὲ εἰπεῖν 76
συντάσταμαι 76
ἢ τήμερον ἡμέρᾳ 77
τυφόομαι 77
ὑπερβολὴ c. gen. 66
ὑπέρθεινος 77
ὑποκατακλίνομαι 77
ὑποσιγάω 77
ὑποστέλλομαι 77
ἱφορμέω 77
φενακίζω 67
φενακισμός 67
ὼς ἐφη τις 80
φιλανθρωπείομαι 78
φιλόπολις 78
φορά 78
φωνασκέω 78
φωφάω 78
χαλκοῦν τινα ἵσταναι 65
χειροθήης 78
χρῆμα 18
ὥσπερ καὶ (οὐδὲ) — οὗτω καὶ (οὐδὲ) 27.

Sententiae controversae.

I. Dubitatio mihi subnascitur quo iure Ed. Schwartz Herm. XXXIII 101 Ps.-Sallust. in Cic. invectivam a L. Calpurnio Pisone Caesonino (cos. a. 696 u. c.) medio anno 700 contra Tullium foras emissam esse statuat.

II. Tales concentus quales exstant Cic. ad Att. I 16,5 — Val. Max. IX 1,7 aut Cic. ad Att. II 19,3 — Val. Max. VI 2,9 Buecheleri Leonisque (Gött. gel. Nachr. 1895 p. 442) de Ciceronis ad Atticum epistulis editis opinioni repugnant.

III. Octo illi versus in deterioribus libris Hor. sat. I 10 praemissi neque de elocutione neque de sententiarum tenore Horatio indigni sunt.

IV. Lachmanni quibusdam adnotatiunculis, quibus Horatium versus nisi alludendo non iterasse strictim posuit, critici nimiam fidem habuerunt.

V. Dio Prusaeus in vocabulis Ionicis adhibendis non raro a sermone vulgari magis quam ab Herodoti vel Hippocratis exemplo pendere videtur.

VI. Ipsa dictio ac sermo ad orr. XXIX et XXX a Dione abiudicandas satis firmas ansas praebere nequeunt.

VII. Kaibelii sententiam Herm. XXXVI 608 pro codicium scriptura or. XXXIII 1 πότερον εὐφώνους οἰεσθε εἶναι καὶ φθέγγεσθαι ἡδιον τῶν ἄλλων, ἐπειτα ὥσπερ ὀργέων ποθεῖτε ἀκούειν μελῳδούντων ὑμῖν haec suspicati: πότερον . . οἱόμενοι . . ἐπειτα . . ποθεῖτε non utique necessariam iudico.

VIII. Or. IV 127 proverbii ab ipso Dione explicati patrocinium suscipio.

IX. In hac comparationis forma or. III 41 (*βασιλεὺς*) τοὺς . . ὑπηκόους . . ἡγούμενος . . ὑπηρέτας τῆς αὐτοῦ τρυφῆς, οὐδὲ ποιμένος ἐπιεικοῦς ἔχον ἡθος, σκέπης καὶ νομῆς προνοούμενος τοῖς αὐτοῦ κτήνεσι nulla causa offenditur. In insequentiibus proverbium quod est *Μυσῶν λεία a sententia alienum.*

X. Non delendo, sed potius corrigendo sanantur quae cum Wilamowitzio Arnimius sic exarata dedit or. III 33 ἔμοιγε ἀσθενέστερος εἶναι δοκεῖ τῶν σφόδρα πενήτων καὶ μηδὲ ἔνα γῆς κεκτημένων βαῖλον, ὡστε διαθρύψαι μακέλλη τροφῆς ἐνεκεν, [οὐχ ὅπως τὰ μέγιστα διθρύπτειν δρη, καθάπτει σὺ φῆς]. Evidem talia defendo: τῶν . . μηδὲ . ., οὐχ ὅπως τὰ μέγιστα διωρύπτειν *(δυναμένων)* δρη, καθάπτει σὺ φῆς.

XI. Contra I. Wegehauptium (De Dione Chrys. Xenoph. sect., diss. Gott. 1896, p. 35) or. LV 22 in hac lectione: Ἀνύτῳ μὲν διαλεγόμενος (Socrates scil.) βιρσέων διμέμνητο καὶ σκυτοτόμων· εἰ δὲ Λυσικλεῖ διαλέγοιτο τῷ προβατοκαπήλῳ, ἀμνίων καὶ καδίων, Λύκων δὲ, δικῶν καὶ συκοφαντημάτων, Μένων δὲ τῷ Θετταλῷ, περὶ ἐραστῶν καὶ ἐρωμένων acquiescendum mihi videtur.

XII. Non audiendus est V. Rosius, qui in Aristot. fragm.³ 657 pro verbis traditis or. XLVII 9 ωστε μηδὲν ἀγαθὸν γενέσθαι μηδὲ ὄλως κατοικισθῆναι τὴν πόλιν notionem contrariam (ὡστε μηδὲν δὲν κακὸν γενέσθαι τὸ μήδ' ὄλως etc.) poscit. Verba statim insequentia (§ 10) cum Arnimio dubius haereo utrum defectu laborent an interpolatoris additamento. Denique haec conicio: οὐ δ' οὖν Ἀριστοτέλης ἐπιστέλλων γέγραψεν ὡς τοὺς πράγματιν ἀπειρηκώς φησὶ γὰρ αἰρειν τὸν δάκτυλον· καὶ τοὺς Ἰδαίους λακτύλους κάμε νομίζετε καὶ εἴ τινες εἰσιν ἔτεροι.

Vita.

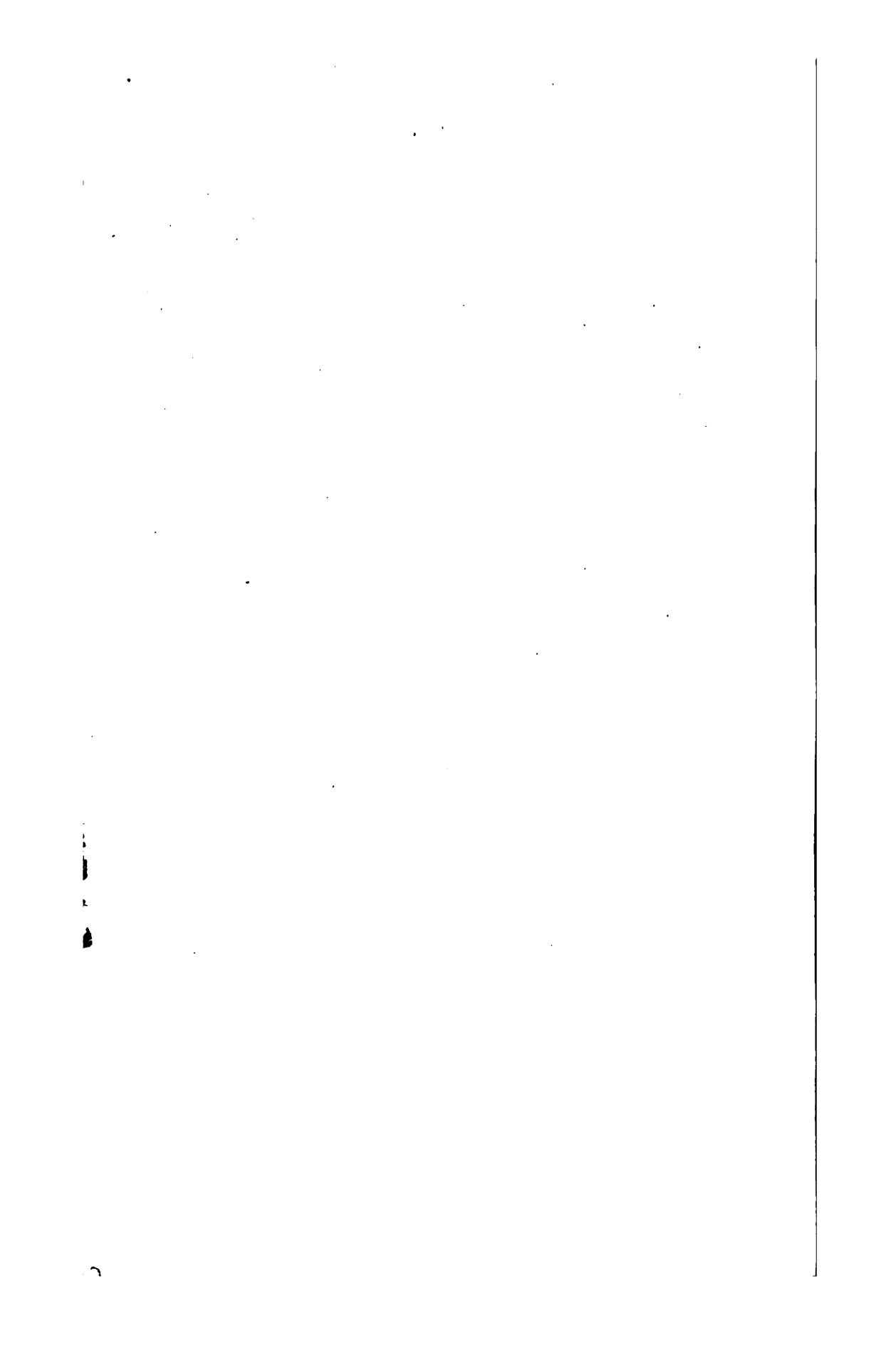
Ernestus Augustus Wenkebach, Iacobi Augusti fil., Saxoborussus, natus sum matre Elisabetha de gente Schwinhagen Nonis Novembribus a. pr. s. LXXV Erxlebae, qui est vicus in confinio praefecturae Parthenopolitanae et ducatus Brunsvicensis. Fidem profiteor evangelicam. Postquam pater vita excedens me puerulum decem fere annorum primis litterarum elementis imbutum reliquit, in disciplinam gymnasii Helmstadiensis Drewesii auspiciis florentis mater me tradidit, quae ut longa vita fruatur omnibus precor votis. Maturitatis testimonio instructus vere a. pr. s. XCV ad hanc me converti universitatem Berolinensem scholas philologicas historicas germanicas virorum clarissimorum Delbrueck, Diels, Hirschfeld, † Huebner, Kirchhoff, Paulsen, E. Schmidt, Stumpf, Vahlen, † Weinhold per biennium auditurus. Tum eisdem studiis spatium semestre a. pr. s. XCVII operam navavi in universitate Georgia-Augusta Gottingensi, ubi viri praeclari † Kaibel, Leo, Roethe me docuerunt. Eiusdem anni autumno Berolinum reversus cum Vahleno et Kirchhoffio magistris illustrissimis sicut antea me applicarem, tum Wilamowitzii scholis ter sex menses interfui.

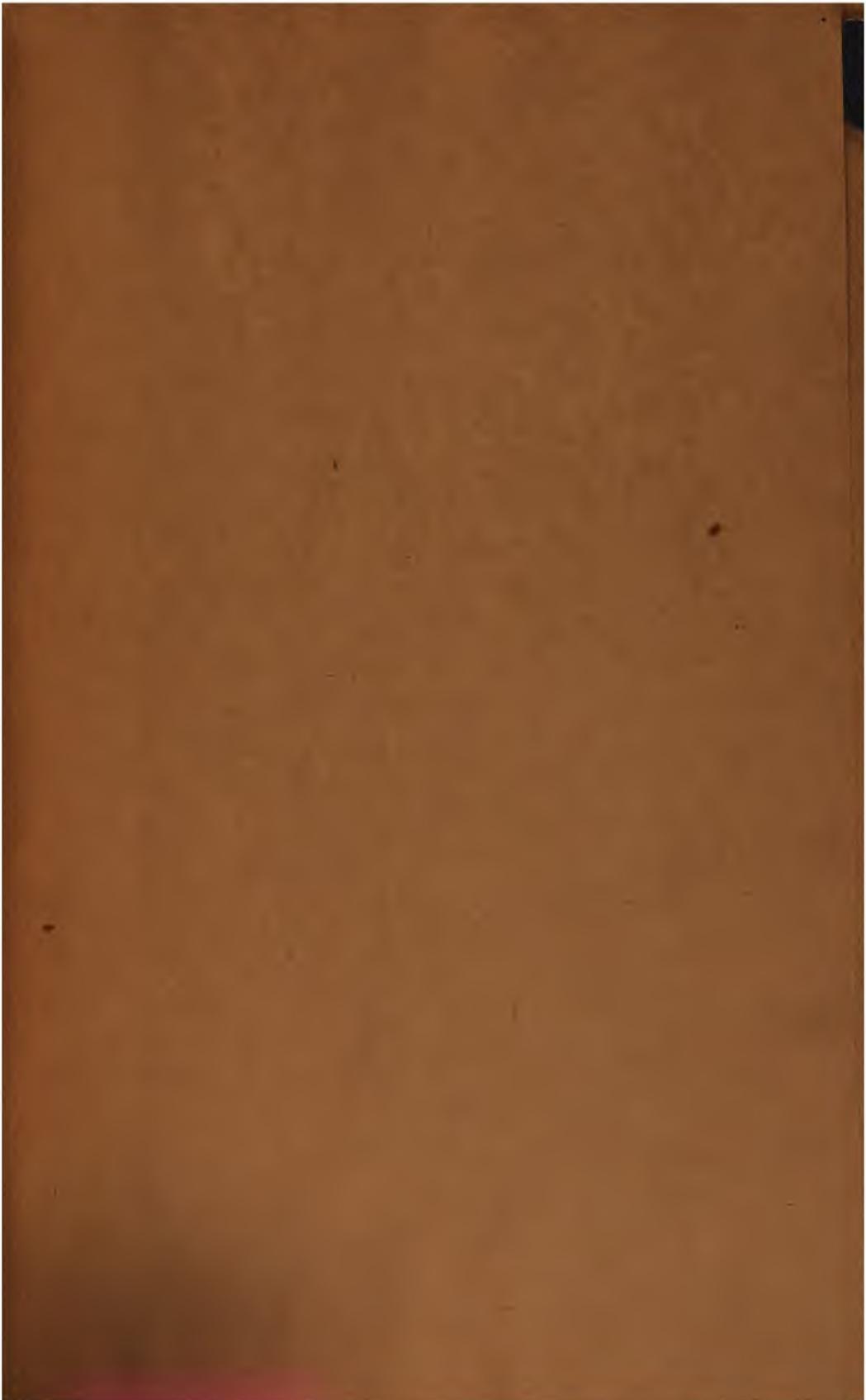
Praeter lectiones exercitationes philologicas amplexus per bis sex menses adscriptus fui Huebneri societati philologicae. Ad seminarium philologicum Gottingense benevolenter aditum mihi concesserunt Leo et Kaibel. Maxime autem exercitationibus seminarii Berolinensis, cuius per quater sex menses sodalis fui, studia mea a Vahleno Kirchhoffioque recta sunt atque adiuta.

Quadriennio sic expleto cum a. MDCCCIC/CC apud Comitem de Kanitz in fundo Podangensi in Borussia orientali sito praceptoris domestici munere functus essem, hanc disser-

tationem conscripsi, quam quominus prius emitterem valetudine impeditus sum. Examen rigorosum coram universitatis Berolinensis philosophorum ordine habitum est pridie Id. Febr. a. h. s. III.

Omnibus praceptoribus, imprimis Vahleno et Wilamowitzio, quippe qui studia mea in Dione Prusaeo collocata amplissima sint persecuti benevolentia, gratias ago agamque semper quam maximas.

Gd 23.82
Quaestiones Dionaeae ...
Widener Library 006890981

3 2044 085 110 591

